

മലയാളനാട്

വാരിക

Free Rajan

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ: എസ്. കെ. നായർ
ചീഫ് എഡിറ്റർ: പ്രേമാനാഥൻ
എഡിറ്റർ: വി. ബി. സി. നായർ

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം:

- സാഹിത്യമാത്രം
സാക്ഷാത്സർവ്വതം
—സെബാസ്റ്റ്യൻ, പുതുവിട്ട് 2
വിമോചനത്തിന്റെ മോലസംഗീതം
—ദയാനന്ദൻ 41
എന്റെ ദേഹം എന്തെല്ല, എന്റെ
ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണ്
—മാധവിക്കുട്ടി 54
കവിത:
അഞ്ചുതും കവുങ്ങു:
—അക്കിത്തം 15
കഥ:
ശുഗ്രാമശ്രുതി.
—മാതയിൽ അഭിനവ് 9
കാദംബരവരിൽ ജാൾ
—എ. വി. എം. നായനാർ 18
രോഹിണി:
—മാധവിക്കുട്ടി 31
വിജയപ് കരിക്കലുംപിഴച്ചിട്ടില്ല
—ടി. ആർ 50

നോവൽ:

- പിതാമഹൻ II
— വി. കെ. എൻ 28
അർച്ചന
— സാനാതോമസ് 35
നാതെക്കിലെത്തുറ
—വിനു 59
സ്ഥിരം പംക്തികൾ:
സാഹിത്യവാക്യമലം
— എം. കൃഷ്ണൻനായർ 20
കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും
— കാമ്പിശ്ശേരി 25
നാടകംഗം
— കവിയിൽ ശശി 44
ഗ്രന്ഥനിരൂപണം
— കരിപ്പൂർ രാജൻ 46
മുഖചിത്രം
ഫോട്ടോ ഇ. വി. ആർ. മോഹൻ

പുസ്തകം എട്ട്

ലക്കം പത്തൊമ്പത്

1152 കന്നി 18

Malayalanadu Weekly,

3 October 1976

Phone: 2825, 3362

ഭാഷയാണല്ലോ സാഹിത്യത്തിന് അസ്സരം; സാഹിത്യത്തിനൊരുമല്ല. ശാസ്ത്രം തത്ത്വചിന്ത തുടങ്ങി എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കും അസ്സരം ഭാഷതന്നെ. നാം ശയമില്ല എങ്കിൽകൂടി ഭാഷാ മാത്രമല്ല ചിന്തമല്ല സാഹിത്യമെന്നത് വ്യക്തം. സാഹിത്യത്തിന്റെ ശില്പശാലയിൽനിന്ന് വാർത്തെടുക്കപ്പെടുന്നത് അവസ്ഥമോ, ഖണ്ഡമോ ആയ മനുഷ്യജീവിതമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും തത്ത്വചിന്തയുടെയും മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകളുടെയും നില ഇതല്ല. ശബ്ദാധിഷ്ഠിതമായ ചില ആശയങ്ങൾ മാത്രമാണ് നാം അവയിലെ കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. ഈ ആശയങ്ങൾക്ക് ജീവിതത്തോടു എടുത്തുപറയത്തക്ക ബന്ധമൊന്നും സ്വതഃ ഉണ്ടാവില്ല. മനുഷ്യജീവിതമൊഴിച്ചു, മറ്റൊന്നോ ആണ് അവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നുമാത്രം തല്ലാലം പറഞ്ഞുവെക്കട്ടെ.

അതേസമയം ജീവിതത്തിന്റെ ശില്പശാലയിൽനിന്ന് ഭാഷയുടെയും ഭാവനയുടെയും അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങൾകൊണ്ടു

ലാഭം നമ്മെ എത്തിക്കുന്നത് ഈ വസ്തുതയെക്കുറിച്ചുമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉന്നം.

ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം തേടി പാശ്ചാത്യതത്ത്വചിന്ത ഒരു തിർത്ഥാടനം നടത്തിയാൽ പേറ്റേറാവേന്റെ ചലയലേ. ഇക്കളിലൊഴികെ, മറ്റൊരിടത്തും തന്നെ, മനുഷ്യനെ - അവന്റെ ജീവിതത്തെ - അവന്റെ ഇച്ഛകളെ - മോഹങ്ങളെ - ഹാസംഗങ്ങളെ - വിജയങ്ങളെ - പരാജയങ്ങളെ - കണ്ടെത്താൻ കഴിയുകയല്ല, എങ്കിൽകൂടി പേറ്റേറാവോലും ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിഷേധത്തിലാണ് - ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ നിഷേധത്തിലാണ്, സത്യം ഒർശിച്ചത്. ഈ ഒരു പ്രവണത, പാശ്ചാത്യതത്ത്വചിന്തയിൽ ഉടനീളം കാണാം. എന്റെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ഉണയെത്തുന്ന നിഷേധിക്കുവേ, സത്യം തേടി എന്തിനേ നാം തത്ത്വചിന്തയെ അയയ്ക്കേണ്ടത് അതൊരു പാഴ്വേലല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെ നിഷേധംത

മാണ് - ജഡപ്രപഞ്ചമാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യമായ പ്രതിപാദ്യം. അപ്പോൾ ജീവിതസത്യം ജഡപ്രപഞ്ചമാത്രമേ? രാഗനേപചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടിയ, മഹത്തായ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഉവിടായ, ചിന്തിക്കുന്ന ഉത്കർഷേച്ഛുവാായ, മനുഷ്യനെയും അവന്റെ സമൂഹത്തെയും അവന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെയും, അവൻ അംഗമായുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെയും, ശാസ്ത്രത്തിന് ആവശ്യമില്ല. അവൻ മരിക്കുമ്പോൾ മരണാനന്തരമാകട്ടെ, ആ മനുഷ്യൻ ഇല്ലല്ലോ. അവന്റെ ഉത്ഭവമേ ശാസ്ത്രത്തിനു വേണ്ടൂ. പദാർത്ഥത്തിന്റെ വിശകലനത്തിലൂടെ സത്യം തേടിപ്പോയ ശാസ്ത്രത്തിന് പറയുന്ന, പദാർത്ഥമെന്നൊന്നില്ലെന്ന്! തരംഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്ന്! ഈ തരംഗങ്ങൾപോലും യഥാർത്ഥമല്ലെന്ന്! സംഭവ്യതയുടെ തരംഗങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്! എന്തോ പ്രതികരണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്! എന്തിന്റെ പ്രതികരണമെന്നാവാത്താൽ അജ്ഞാതമെന്നെ ശാസ്ത്രത്തിന് മറുപടിയുള്ളൂ. മനസ്സിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ സത്യം തേടിപ്പോയ മനുഷ്യാത്മത്തിന്റെ ഒരു പ്രബലവിഭാഗം പറയുന്നത് മനസ്സ് എന്ന് ഒന്നില്ലെന്നത്രേ. ശരീരം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്ന്! മറ്റൊരുപക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എല്ലാ മനുഷികവ്യാപാരങ്ങൾക്കും ആധാരം മനുഷ്യമനസ്സുമാത്രമാണെന്നത്രേ. ബോധമനസ്സല്ല; അബോധമനസ്സ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ വിശകലനങ്ങൾ എല്ലാം ശ്രദ്ധേയങ്ങൾതന്നെ. പക്ഷെ ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം... ഇവയൊന്നും തന്നെ സമഗ്രമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. ഒരുപക്ഷെ സത്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശകലങ്ങൾ ഇവയിലൊക്കെ അടങ്ങിയിരിക്കാം.

ജീവിതസത്യംതേടി മരത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞാലോ? അവന്റെ മനുഷ്യജീവിതമല്ല; മരണാനന്തരജീവിതമാണ് സത്യം. ആറിക്കൂറുകൾ എടുത്താൽ, ജീവിതത്തിന്റെ നിഷേധത്തിലാണ് മരങ്ങൾ പൊതുവെ ജീവിതസത്യം കാണണമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

എറ്റവും സൂക്ഷ്മമായതിനെ തേടിപ്പോകുന്ന ഉൾജ്ഞാതത്വം, ഏറ്റവും വലുതിനെ തേടിപ്പോകുന്ന ഭക്തിശാസ്ത്രം ഒടുവിൽ ചെന്നുമുട്ടുന്നത് ഏതോ

നിമുദ്രതയുടെ കവരങ്ങളിലാണ്. നിമുദ്രതയായ - അജ്ഞാതത്വം എപ്പോഴും ജീവിതസത്യങ്ങളായി സങ്കല്പിക്കും. മനുഷ്യൻ അവന്റെ മസ്തിഷ്കശക്തിയിലൂടെ ചെട്ടിപ്പത്തു വഴങ്ങുന്ന ശാഖകളിൽ ഒന്നും തന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ വസ്തുത. മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തങ്ങളോടെ, മനുഷ്യ കാട്ടിത്തന്നതെന്തോ, അതുകാത്രം സത്യത്താകുമെന്നു കരുതുന്നതല്ലേ യുക്തികണിഞ്ഞത്? ഈ രീതിയിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി പ്രകാശനം ചെയ്യുന്ന ഏകവിജ്ഞാനശാഖ സാഹിത്യം മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. "ചിന്താനശാഖ" എന്ന പ്രയോഗം എങ്കിൽപ്പിന്നെ കൊടുങ്കാറ്റുയർത്താൻ പര്യാപ്തമാണോ. ആകട്ടെ! പേർപുകഴ്ന്ന വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നും ലഭിക്കാത്ത സത്യാവബോധം - സത്യദർശനം - സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, സാഹിത്യത്തെ എന്തുകൊണ്ടു ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയായി കരുതാം? ആ വിജ്ഞാനശാഖയുടെ സ്വഭാവം മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണെന്നു കരുതിയാൽ പോ

സെബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവിട്ട്

മേ? സാഹിത്യത്തെ വിദ്യയുടെ ഉന്നതപീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കട്ടിക്കണ്ണുമാർ ജീവിതസത്യത്തിന്റെ ഈ സാമാന്യസ്വഭാവത്തിലേക്കുതന്നെ വിരൽ ചൂണ്ടിയത്. കവികളെ "മനുഷ്യകഥാശാലികൾ" എന്ന് മഹാകവി വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോഴും ഈ സത്യം തന്നെയാണ് ആവിഷ്കരിച്ചത്? ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം ജീവിതത്തിൽ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയൂ. ജഡത്തിൽ കാണാൻ സാധ്യമല്ല തന്നെ. അതുകൊണ്ടു ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം കാണാൻ, ജീവിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിലേക്കു തന്നെ നാം തിരിയേണ്ടി വരും.

സാഹിത്യം മാത്രം സാക്ഷാത്സത്യാത്മകം

വാർത്തെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭിന്നങ്ങളായ രൂപങ്ങളാണ് സാഹിത്യം അങ്ങിനെ സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് ജീവിതവും ജീവിതത്തിൽനിന്ന് സാഹിത്യവും ഉയിർക്കൊള്ളുന്നു. മറ്റു ഘടകങ്ങൾ എന്തും ചമത്ക്കാരം വിവേചനമാത്രം ഭാഷയിലും ഭാവനയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഈ ചമത്ക്കാരഘടകങ്ങളെ സാഹിത്യമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതെന്നാണ് സമകാലികസാഹിത്യപഠനത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ന്യൂനത "നവവിമർശനം" എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വിമർശനപ്രസ്ഥാനം ഈ വകുപ്പിൽ പട്ടണമാണെന്നു തോന്നുന്നു. അത് എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ.

സാഹിത്യവും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിക്കാൻ വ്യത്യസ്ത ബന്ധം, ജീവിതത്തിന്റെ സത്യം തേടി നാം തിർത്ഥാടനം നടത്തേണ്ടത് സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണെന്ന സൂചിതമായ നിഗമനത്തി

ന്നെയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ സത്യമെന്ന് വന്നുകൂടണം. ജീവിതസത്യത്തിന്റെ ചില ശകലങ്ങൾ അവിഭവിത തത്ത്വചിന്തയിൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നതായി കാണപ്പെടാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ജീവിതത്തെ അതിന്റെ സമസ്ത സങ്കീർണ്ണതകളോടുകൂടി, മുഴുവനായിത്തന്നെ കാണാൻ, അവിടെ സാധ്യമാവില്ല.

ശാസ്ത്രത്തിലോ? ശാസ്ത്രം മനുഷ്യജീവിതത്തെ സുഖസുഖമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നുവെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടാവും. അത് ശരിതന്നെ; സുഖസുഖമിയെ സംബന്ധിച്ച ആധുനികസങ്കല്പം ശരിയെങ്കിൽ എങ്കിലും ശാസ്ത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ഒരു ഘടകമുണ്ടെങ്കിൽ; അത് മനുഷ്യജീവിതം മാത്രമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏതു മണ്ഡലം വേണമെങ്കിലും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളൂ. മനുഷ്യജീവിതം മാത്രം അവിടെ കാണുകയല്ല. ഉൾക്കൊ

സാഹിത്യത്തിലെ സത്യം ശാസ്ത്രവസ്തുതകളുമായി ഒരു വിധത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതല്ലെന്ന് വ്യക്തം. അക്കാണെത്താൽ "ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾ പോയിത്തുലയട്ടെ" എന്നു പറയാനെന്നു, സാഹിത്യകാരനെ കഴിയും. "ജി"യുടെ വിശദീകരണത്തെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, അക്കവിതയിലെ ആശയങ്ങൾ ശാസ്ത്രവസ്തുതകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നവയല്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പണ്ഡിതനായ നിരൂപകൻ. സാഹിത്യത്തോടോ, വിമർശനത്തോടോ, ഒട്ടും തന്നെ നീതി പുലർത്തിയിട്ടില്ലെന്നതു വ്യക്തമാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രശസ്ത ആംഗ്ലേയ യുവകവി യായ ഡോം മോറായിസ് ഓവസെത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ച ഒരഭിപ്രായം ഓർമ്മയിൽ വരണം. പ്രശസ്ത പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഫ്രാങ്ക് മോറായിസിന്റെ പുത്രനാണ് ഡോം മോറായിസ്. ഒരിക്കൽ ക്ഷപണം "സിംഗ്" ഡോം മോറായിസിനും പത്നിക്കും ഡെൽഹിയിൽ വെച്ച് ഒരു സപ്തകാല സമ്മേളനം നൽകി. പണ്ഡിതനായ ഒരു കേന്ദ്രാത്രിയും സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ സമാപനത്തിൽ സ്വാഭാവികമായും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ചയായി. നെയ് പാളിന്റെ "Area of Darkness" എന്ന ഗ്രന്ഥവും പരാമർശമായി. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലെ അസൂക്ഷ്മതകളിൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു, പണ്ഡിതനായ കേന്ദ്രാത്രി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "Don't you think Dom. a writer should stick to facts" ഇതിന്നു ഡോം നൽകിയ മറുപടി കേൾക്കുക: "Don't be so dam silly" എന്നു! വിശദീകരണത്തിന്റെ വിമർശന കർത്താവ് അർഹിക്കുന്നത് ഈ മതിയിലൊരു മറുപടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ സത്യം സമഗ്രതയുടെ സത്യമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സത്യവും അതുതന്നെ. സമ്പൂർണ്ണതയുടെ സത്യം, സാമഞ്ജസ്യത്തിന്റെ സത്യം. ശാസ്ത്രത്തിനാകട്ടെ, സ്വഭൂതയോ, സമ്പൂർണ്ണതയോ; സാമഞ്ജസ്യമോ സത്യമാവില്ല. സാങ്കല്പികമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തത്തിലൂടെ ഈ ആശയം വിശദീകരിക്കാം.

പടത്താമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശസ്ത്ര

ത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഉപയോഗിച്ചു. മേമായണം, ഭാരതം മുതലായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളെയോ, ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങളെയോ നാം വിലയിരുത്തുകയാണെന്നു കരുതുക. അമ്പത്തൊന്നോ, അമ്പത്തൊമ്പത്തോ, മുപ്പാക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടു ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണ് മഹാകാവ്യമെന്നോ, നാടകമെന്നോ, ഉള്ള നിഗമനത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരും. അക്ഷരങ്ങൾ പരമാണുക്കളെപ്പോലെ അവിഭാജ്യങ്ങൾ എന്നോ. അല്ലെങ്കിൽ പ്രോട്ടോപ്ലാസത്തെപ്പറ്റി ടി. എച്ച്. ഫക്സ്ലി പറഞ്ഞതിന്റെ ചുവടൊപ്പിച്ചു സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളെന്നോ. ആയിരിക്കും അനിവാര്യമായ നിഗമനം. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഉപയോഗിച്ചാലോ? അക്ഷരങ്ങൾ അവിഭാജ്യങ്ങളല്ലേന്നും. അവയെ വർണ്ണങ്ങളായും, വർണ്ണങ്ങളെ ബിന്ദുക്കളായും, വിഭജിക്കാമെന്നും നാം കണ്ടെത്തുന്നു. അപ്പോൾ മഹാകാവ്യമെന്നൊന്നില്ലെന്നും ബിന്ദുക്കൾ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും, വളരെ ആപത്കരമായ ഒരു തീരുമാനം നാം കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവരും. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും പറ്റി ഈ മീതിയിൽ അപകടം നിറഞ്ഞ ഒരഭിപ്രായമാണ് ശാസ്ത്രം നമുക്കു നൽകുന്നത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്ത്വചിന്തയുടെയും സത്യാവിഷ്കരണത്തിൽ ഇവ്വണ്ണം അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു പൊരുത്തക്കേട് ഇല്ലേ? സൂര്യോദയം എന്നിങ്ങ് ജീവത്തായ ഒരു സത്യമാണ്. അതു സന്ദർശിക്കാം. പക്ഷെ, ശാസ്ത്രകാരൻ പറയും:— ഫോ: സാഹിത്യകാരാ! താങ്കൾ ഒരു മായനാണ്. സൂര്യോദയം എന്നൊന്നില്ല തന്നെ. ഭൂമി അതിന്റെ പ്രദേശഗതിയിൽ സൂര്യനഭിമുഖമായി വന്നു തുടങ്ങുന്നതാണ് സൂര്യോദയമായി താങ്കൾക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഈ പരമമർശത്തിൽ നാം ദാർശനികമായി "ഡോമിഷ്" മാത്രകയിൽ തന്നെ സാഹിത്യകാരൻ മറുപടി പറയേണ്ടി വരും "ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾ പോയിത്തുലയട്ടെ" എന്നു! അല്ല കൂടികെട്ടിപ്പറഞ്ഞാൽ, ശാസ്ത്രവസ്തുതകളെ ന്യായത്തിന്റെ പരിവേഷമണിയിച്ച് അലങ്കരിക്കുന്നതിലേതുണ്ടു അർത്ഥം? ശാസ്ത്രത്തിൽ നാം കണ്ടെത്തുന്നത് "ചിത്ര

മലയാളനാട് സിനിമാ വൈവാരിക പുതിയ ലക്കം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു

ശ്രീ. കെ. പി. ഉമ്മറും ശ്രീ. തിരുവില്വാമലയും മലയാളനാട് സിനിമാവൈവാരികയുമായി നടത്തിയ വിവാദപരമായ ഒരു ചർച്ച.

'പുത്രക്കാരൻ ആദ്യം നന്നാവട്ടെ'

"ചിരി മാനുഷികാവശ്യമാണ്. പണം നഷ്ടപ്പെടാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല." ചലച്ചിത്ര സംവിധായക-നിർമ്മാതാവ് ഡോക്ടർ ബാലകൃഷ്ണൻ പറയുന്നു.

"എനിക്കു മറക്കാൻപറ്റാത്ത ചിത്രം നിർമ്മാല്യമാണ്." പ്രമുഖനടി സുമിത്ര സംസാരിക്കുന്നു.

"എന്റെ ജനനത്തിന്മേലു മരിക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല." തിരുവില്വാമല എഴുതുന്നു—എക്സ്-റേയിൽ സ്വന്തം കൈയക്ഷത്തിൽ.

സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ മുങ്ങിയ നായനസിറുനെക്കുറിച്ച്—കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് യേശുദാസൻ "അണിയാ"യിൽ

"പൊന്നി"— സിനിമാവാദാലോചനയിൽ എം. കൃഷ്ണൻനായർ

"സമോവരം പു ചുടി" മുഹമ്മദ് ഖാൻ എന്ന ചിത്രത്തിലെ 'ഒരു ഗാനത്തിന്റെ ജനനം' സുധീരം രാണി ചന്ദ്രയു പാടുന്നു.

"ജയഭാരതി വേറുമൊരു ശുഭയാണു", പാവമാണു" ലളിത പറയുന്നു 'താരം താരത്തെപ്പറ്റി'

അതൊക്കെയൊരു വീൽ പൗലോസെ— മലയാറ്റൂരിന്റെ നർമ്മലേഖനം.

"ഗസ്റ്റ് ആർട്ടിസ്റ്റുകളെ" കുറിച്ച് കാണാത്ത സിനിമയിൽ കാമ്പിശ്ശേരി

മറ്റു സ്ഥിരം പങ്കാളികൾ വണ്ടിക്കെറി (ശ്രീകുമാരൻതമ്പി) ഇവരെ മനസ്സിലാക്കുക, ഫസ്റ്റ്ലേഖയിലൂടെ (ശ്രീലത) താങ്കൾ ചോദിച്ചു വായനക്കാരോട് (നസീർ)

വിവാദം ആയിരം ജന്മങ്ങളിലെ കെ. ആർ. വിജയ

പ്രണയലേഖനം എങ്ങനെയെഴുതണം (ശ്രീവിദ്യമ്മ പ്രണയലേഖനം)

സിനി കാർട്ടൂൺസ് (മലയാറ്റൂർ) കാർമ്മകർ മരിക്കുമോ—?

അയലത്തെ സിനിമ സ്റ്റുഡിയോ പ്രാക്കിണം

ആദ്യഷോട്ട്, ആദ്യവാചകം അനവധി ചിത്രങ്ങളും വർണ്ണചിത്രങ്ങളും

ഒറ്റപതി വില ഒരുരൂപ

ഷ്ഠന്തെന്റയോ "സമാന്യ"ത്തിന്റേയോ സുഷ്മവിവരണം മാത്രമാണ്. എവറസ്റ്റിന്റെ ഉയരം അഞ്ചരമൈൽ ആണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് വിശേഷത്തിന്റെ സുഷ്മവിവരണമാണ് $E = MC^2$ എന്ന സമവാക്യമോ. ഗുരുത്വാകർഷണസിദ്ധാന്തമോ; സാമാന്യത്തിന്റെ സുഷ്മവിവരണവും ഈ സുഷ്മവിവരണങ്ങളാകട്ടെ ആധുനികശാസ്ത്രത്തിൽ ഏറിയ പങ്കും ചിഹ്നാത്മകവുമാണ്. ജീവിതസത്യവുമായി അപര്യവേഷിത ബന്ധമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു സത്യത്തിന്റെ സമഗ്രമായ സാക്ഷാത്കരണം ദർശിക്കാൻ നാം സാഹിത്യത്തിലേക്ക്—മനുഷ്യകാലഗാനത്തിലേക്ക്—തന്നെ പരിവർത്തനം വരും. സത്യത്തെ പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാണണമെന്നു മാത്രം. സൃഷ്ടിയുടെ സത്യം—വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സാമജീകരണസത്യങ്ങളുടെയും, വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഏകീകരണസത്യങ്ങളുടെ ദർശനീയമായിത്തീർന്ന പൂർണ്ണതയുടെ—സമഗ്രതയുടെ—ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ സത്യം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ. സാഹിത്യത്തെ തന്നെ നാം അഭയം പ്രാപിക്കണം സാഹിത്യകാരന്റെ സഹജാവബോധം തന്നെയാണ് ഏറ്റവും ഫലപ്രസാദം ഉണ്ടാകുന്നോപാധി. ഈ ഉണ്ടാകുന്നോപാധി സ്വതഃ സൃഷ്ടിസത്യമാണ്; സർഗ്ഗാത്മകമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റേയോ. യുക്തിയുടേയോ സാഹചര്യം ഈ സഹജാവബോധത്തിനൊട്ടാകെ ശ്രമമില്ലതാനും.

സത്യം പല തട്ടുകളായിട്ടുണ്ട് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതാണ് ശ്രീ. മാർക്ക് ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വരണം ശാസ്ത്രവസ്തുതകളെ സത്യത്തിന്റെ പരിവേഷമെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതിൽ, ഏറ്റവും താണ പാദവുകളിലുള്ള ശിഥിലമായ സത്യങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് വേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കാം ഏറ്റവും ഏകീകൃതമായ സത്യം സാഹിത്യത്തിലും കാരണം ജീവിതത്തിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തി സത്യത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലല്ലോ. ജീവിതമാകട്ടെ, വ്യക്തിയുടേയായാലും, സമൂഹത്തിന്റേയായാലും, സമഗ്രമായ ജീവിതം.

സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണ് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം, കലതന്നെ ജീവിതം എന്ന് സൂക്ഷ്മമായ ശ്രീ. മാർക്ക് അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. അതിന്റെ ചുരുക്കപ്പിച്ച സാഹിത്യം തന്നെ സത്യം എന്തെന്നു ചർച്ച ചെയ്യാം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ രൂപം ഏതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, പുരാണാത്മകസാഹിത്യം എന്നതാണ്. കാരണം, മാനവജനതയുടെ ജീവിതം, ദേശകാലപരിധിയില്ലാത്തതും, സമഗ്രമായിത്തന്നെ, അതിന്റെ സമസ്തഭാവങ്ങളിലുമായും, വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോടും, സങ്കീർണ്ണതകളോടുംകൂടി അവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് പുരാണാത്മകസാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണ്. ബൈബിളിലെ പഴയ നിയമം ഒരു സാഹിത്യകൃതി എന്ന നിലയിൽ, പുരാണാത്മകസാഹിത്യങ്ങളോട് സമതലമുള്ളതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ കൃതിയിലുടനീളം സ്വന്തമാകുന്ന മനുഷ്യജീവിതം കാണാം. കഴിഞ്ഞ മൂന്നാലു സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലെ മനുഷ്യവിചിന്തനത്തിന്റെ സർവ്വഭാവങ്ങളെയും അവയെല്ലാം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, ജീവിതസത്യത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ ഭൂമിയിൽ നങ്ങളായി രാമായണഭാരതാദികളും ബൈബിളും താമസങ്ങളായ മറ്റു കൃതികളും പ്രശോഭിക്കുന്നു.

അതേസമയം സർഗ്ഗാത്മകമായ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സത്യദർശനക്ഷമമായ മനുഷ്യഭാവനയാകട്ടെ, പരിണാമഗതിയിൽ പ്രതിലോമാനുപാതകരണത്തിൽ സങ്കുചിതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്നില്ല എന്നൊരു സംശയം. മനുഷ്യജീവിതത്തെ ദേശകാലപരിധിയില്ലാത്തതും, അഖണ്ഡമായി ദർശിക്കാൻ പോന്ന ആ ഐക്യം, സ്വീകാര്യതയോടും സൗഹൃദത്തോടും സങ്കുചിതമായ ദേശീയതയോടും വിഭാഗീയതയോടും ഫലമായി കൂടുതൽ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു. തന്നിമിത്തം അതാണ് കാലത്തിന്റെ സന്തതിയായ സാഹിത്യകാരന്റെയും കാഴ്ചക്കാരന്റെയും കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു. കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്ന കാഴ്ചക്കാര്യങ്ങളുടെ തോതൊപ്പിച്ചു ഇതിഹാസങ്ങളുടെ സമാനതയ്ക്ക് മഹാകാവ്യങ്ങളും, ഉപന്യാസങ്ങളും ദർശനങ്ങളും ശ്രമം

മലയാളനാട്

കഥാമാലികയിലെ

അഞ്ചാമത്തെ കഥ
കാക്കനാടന്റെ
‘ശാരണ്യം’ധരൻ
ചെയ്ത തെറ്റും”

അഞ്ചാമത്തെ കഥ
സേതുപിന്റെ
‘രോഗികളുടെ ദേശം’

ഏഴാമത്തെ കഥ
എം. മുകുന്ദന്റെ
‘ഭൂമിയിലെ മേഘം’

പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് കർമ്മം
അടുത്തലക്കം കാത്തിരിക്കുക.

ണ കൂപംകൊണ്ടു. ഇവയൊക്കെ, ഓരോ പ്രസ്ഥാനമെന്ന പേരിലാണ് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെന്നതുകൊണ്ട് തന്നെയും, കാലാനുസൃതമായി കാഴ്ചശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞുവന്ന സർഗ്ഗഭാവനയ്ക്ക് അത്രത്തോളമുള്ള ജീവിതഭരണവൈഭവം സമ്പന്നമായിരുന്നു. എന്നതാണ് വാസ്തവം. മഹാറാജവംശം പറ്റത്താൽ കാളിദാസൻ പോലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു വ്യാസനാകാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല അതല്ല സാക്ഷാത് വ്യാസൻ തന്നെ ഇപ്രകാരം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മണ്ഡപാദത്തിലേക്കു ജനിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു വയലാറോ, ഓ എൻ. വിദ്യാമാത്രമായിക്കലാശിക്കുമായിരുന്നു. വയലാറിനോ, ഓ. എൻ. വിദ്യക്കോ എത്ര പാട്ടുപെട്ടു ശ്രമിച്ചാലും ഒരു വ്യാസനോ, വാത്സികിയോ ആകാൻ സാധ്യമാവില്ല. ഇതു ഭാഷാപണ്ഡിത്യത്തിന്റെയോ, കാവ്യനിർമ്മാണവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെയോ, മാത്രം ഒരു കാര്യമല്ല; നേരെമറിച്ചു കാഴ്ചശക്തിയുടെ ഒരു കാര്യമാണ്. "ക്രാന്തദർശിത്വം" എന്നു പറയുമല്ലോ. അതുതന്നെ. അല്പംകൂടി പരത്ഥിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, വ്യാസനോ, വാത്സികിയോ നല്ലതല്ലെന്ന് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വയലാറിൽ ജനിച്ചു, കറേ സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു ഭാരതമോ, ഭാരതീയനോ, നമുക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല; പക്ഷെ പല കാരണങ്ങളാലും സങ്കുചിതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ കാഴ്ചശക്തി, വീണ്ടും, വികസനമായിത്തീർന്നതന്റെ ക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കൃത്യമായി ഒരു കാലഘട്ടം പരിശോധിച്ചുപറയ നാവില്ലെങ്കിലും, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ പ്രവണതയോടൊത്തുള്ള പ്രകടമായി എന്നതാണ് പറയാൻ പറ്റുന്നത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങളിൽ തന്നെ ഇതിന്റെ പ്രഥമസൂചനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാനവശാസ്ത്രം മൗലികമായ ഐക്യത്തിലേക്ക് വേളിച്ചു വന്നു. ഡാർവിന്റെ പരിണാമവാദം വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. മനുഷ്യസമൂഹത്തെ ഒന്നായി കാണുന്നതിന് തടസ്സമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ഭരണത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും ഭിത്തികൾ കറുപ്പാക്കി ഇടിച്ചിരിക്കുന്നവൻ പരിണാമവാദം സഹായകമായി.

മലയാളനാട് സിനിമാദൈവമാരിക

വരിസംഖ്യ തപാലിൽ

ഒരുവർഷത്തേക്ക് രൂ. 24-00
 ആറുമാസത്തേക്ക് രൂ. 12-00

വിദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യ വാങ്ങാൻ എഴുതുക.

മാനേജർ
 മലയാളനാട് സിനിമാ
 ദൈവമാരിക
 കൊല്ലം-691 013

എങ്കിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉദയത്തോടുകൂടിയാണ്, വിവിധ വിജ്ഞാന മേഖലകളിലും സാമൂഹ്യ - സാമ്പ്രദായിക മണ്ഡലങ്ങളിലും സംജാതമായ പുത്തൻ ചലനങ്ങളുടെ ഫലമായി, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സാർവ്വചരികതയെയും അഖണ്ഡതയെയും ശരിക്കു കാണാൻ കഴിയുവാൻ, നമ്മുടെ കാഴ്ചശക്തിക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഉണ്ടായ ഉത്തേജനം ലഭിച്ചത് റെമർഫോർഡിന്റെ പരമാണ്മരണം, മാക്സ് പ്ലാങ്കിന്റെ ക്വാണ്ടം സിദ്ധാന്തം; ഐൻസ്റ്റൈന്റെ ആപേക്ഷികതാസിദ്ധാന്തം; ഇവ മൂന്നും ശാസ്ത്രവ്യാപ്തി നൽകിയിട്ടുണ്ട് സാങ്കേതികമായ ഒരു യന്ത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മമായി സൂക്ഷ്മമായ പരമാണുവിന്ദുളിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകോമത്തെ മുഴുവൻ ദർശിക്കാൻ പോന്ന വൈഭവം നൽകുവാൻ സാധിച്ചതാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങളിൽ തന്നെ ഇതിന്റെ പ്രഥമസൂചനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാനവശാസ്ത്രം മൗലികമായ ഐക്യത്തിലേക്ക് വേളിച്ചു വന്നു. ഡാർവിന്റെ പരിണാമവാദം വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. മനുഷ്യസമൂഹത്തെ ഒന്നായി കാണുന്നതിന് തടസ്സമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ഭരണത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും ഭിത്തികൾ കറുപ്പാക്കി ഇടിച്ചിരിക്കുന്നവൻ പരിണാമവാദം സഹായകമായി.

(ശേഷം - 63 ക)

വയസ്സിന്റെ ഓരോരോ ചാപലങ്ങൾ എന്നെ ആളുകൾ ധരിയ്ക്കുന്നു. അതാവണം ഓരോന്നിന്റെയും മുഖത്ത് ഒരു രംഗം കമ്പിയിടാൻ. എന്താണിതിന്റെ റോളിലേക്കു കണ്ണുനട്ട് നോക്കേണ്ടതായി നില്ക്കുന്നത്. ജനത്തിനുള്ള സമയമായിരിക്കട്ടെ എന്ന് ഓർമ്മ. റോഡിനരികിലായി ഇങ്ങനൊരു വീടു എത്ര ഗുരുതരമായി കെട്ടുവന്നാണ് പണിയിച്ചത്. അതിന്റെ മുകൾനില ഈ വായിൽനോക്കി കിഴവന് കൊടുത്തതേതുസമയത്താണ്. വർഷങ്ങളായി തന്നെ മണ്ണുറപ്പിച്ചിട്ട് കറുത്തുനില്ക്കുന്ന സ്ഥലം കൊടുത്താൽ കാലത്തിലേ ദോഷം, വീട്ടുമണ്ണുമായ കൂടെ നീന്ത സമയം വെച്ചോ എന്നറിയില്ല. അങ്ങനൊരു പാവം കെട്ടിയിട്ടു. എന്നാൽ ചുറ്റുപാടുള്ള താമസക്കാർക്കും വഴിയത്രക്കാർക്കും കുറച്ചു വീക്ഷണം. കാലാവസ്ഥയുടെ കാര്യം എന്താണു ഇടമില്ല. ചെരിഞ്ഞു ചെരിഞ്ഞുണ്ടല്ലോ കറുത്ത നോക്കുക. സാരിയുടെ നിറം കണ്ടാൽ തീർന്നുണ്ടെന്നോട്ടത്തിന്റെ രൂപത്തിനും ആക്കത്തോടൊന്നും മാറ്റമായി. തീക്ഷ്ണമായ കണ്ണുമുറപ്പായി നോട്ടം, വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ ഘട്ടം പീനിയൂട്ടുകോണ്ട് നാലു ക

നൂറ് ഇല്ലാതായി. സംവത്സരങ്ങളോളം സമയത്തിന്റെ അടിയായി ജീവിച്ചതാണ്. സമയം വെച്ച് കൃത്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന കൃത്യമായി കൊണ്ടുനടന്നു. സോ പത്ത് ചുരുക്കം എന്ന അഭിനന്ദനം ഓരോന്നിന്നിരിക്കുമ്പോൾ കണ്ണിരുട്ടുകയിൽ എണ്ണപ്പെട്ട ഒന്നാണ്.

ഗ്രാമപ്രതി

ചിട്ട ജീവിതത്തിൽനിന്നും വിടപെട്ടെന്ന് ഒരു നാൾ കൈവിട്ടു. ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോവിനായി മധ്യത്തിൽ മാലയണിഞ്ഞു കൊണ്ടുപിടിച്ചു ഇരുന്നപ്പോൾ ചിട്ടയുടെ മണലണി. ഫെയർവുഡ് പാർട്ടി പ്ലാസ്റ്റിക് പോകുന്ന ഓഫീസർമാർ.

കഥ. മാതയിൽ അരവിന്ദം

സ്റ്റീഫ്. ചില്ലിന്റെ തടവില്ലാത്ത കാരണം കണ്ടെന്ന് നോട്ടത്തിനിറങ്ങിപ്പോയി. ആർക്കും അതല്ലെന്തോ ചൊറിച്ചു തുറന്നു. അസാധാര്യം തോന്നും.

ശരിയാണ്. ആൾക്കാർ വിചാരിക്കുന്നതിലും തെറ്റാണ്. പ്രായമായ. എന്തിന് വഴിയെ പോകുന്ന പെണ്ണുങ്ങളെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് വായിൽനോക്കി എന്നു വിളിപ്പിക്കുന്നു. റിട്ടേറേറ്റിലേക്ക് പെൻഷനറായപ്പോൾ സമയത്തെ വീണ്ടെടുക്കുക ഉള്ളിലാക്കി അന്തരത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്നൊരു പ്രഭാതത്തിനും പ്രഭാഷത്തിനും ഉള്ളിലും വ്യത്യസ്തമായി. എത്ര നേരവും കൈപോലെ പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഭാഗ്യം സമയമൊക്കെത്താൻ. അലിവിതനിയമത്തെ മറികടന്ന് തെറ്റിച്ചെഴുതിയവനെ ആരും വിസ്തരിച്ചില്ല. സർ, മിസിസ്സിനെ കൊണ്ടുവരാത്തതെന്തു? ചുരുക്കമില്ലാത്ത ചെരിച്ചില്ല. സാധാരണക്കാര്യങ്ങളിലേക്കു കൈതെളുത്തു. ഫാമിലിയായി താമസിക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെ ചെരിയുകയാണ് മറ്റൊരു ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിവിശിഷ്ടം. മാനമാണ് അഭികാമ്യം. ഓഫീസിലുള്ളവർക്ക് വേറെ, വകതിരിവ്. ഒരേവണ്ണം കലിച്ചുകൊടുത്ത ഈശ്വരന്റെ സദാസമീപം നമോവാകു പറയുകയായിരുന്നു പാർട്ടി കഴിയുമ്പോൾ. പാർട്ടിയോടൊന്നിച്ച് ഓരോരുത്തരും കമ്പനിയിൽ വാക്കു

സ്ഥലം അങ്ങനെയല്ലേ മുതൽ മേനോൻ ഉമ്മറത്തുണ്ടായിരുന്നു. ലാഹിരി ലോഡ് പെട്ടെന്നു വ്യത്യസ്തമായി കണ്ടു. ഗുണ്ടാ വന്നു ചുറ്റും സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ കൈനീട്ടി. അയാൾ കൈകൾക്കു മുമ്പെത്തി. അവകൾക്കു ദാനം ചെയ്യാൻ കൈകൾക്കുമുമ്പെത്തി. ബോക്കയും മാലയും കാറ്റിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ കൈവച്ചു മുതൽമേനോൻ.

ആ നിമിഷത്തിലാണ് സത്യം മുഖം കാട്ടിയത്. മുഖം മനസ്സിന്റെ ദർപ്പണം എന്നല്ലേ പെട്ടു. അപ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ മുഖം എതിന്റെ കണ്ണാടി. കാലത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാവാംല്ലേ? അങ്ങനെയെന്നു. പലതും നഷ്ടപ്പെട്ട കൈമോശം വന്ന ചോർച്ചയായ പ്രതിമ. സ്വപ്നങ്ങളും വികാരങ്ങളും യൗവനവും നശിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ആ ത്രിസന്ധിയിൽ വെച്ചു നിറം മങ്ങിയ നിഴൽ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുളിൽ മറയുന്നതു നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിന്നു. ദാറം വാസ്

മേലേ ഫസ്റ്റ് ഡെൽക്ക് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടവർക്കു പ്രമോഷൻ കിട്ടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥർ പലർക്കും കാണാതെത്തന്നെ അവസരത്തിൽ മുഖവുര കൂടാതെ ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയൊരു ആദ്യത്തെ മരണമായിരുന്നു. മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കേണ്ടതു കർത്തവ്യം. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇതു നിങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കും. എത്രകൊല്ലം കഴിയണം പേർഷ്യൻ. മേനോൻ മുന്നോട്ടുനോക്കി അങ്ങോട്ട്

വായുവം അസ്തിത്വം തന്നെ വകവെച്ചു തന്നെ പർക്കുവേണ്ടതു. വിരൽ മടക്കുകയാണു വേണ്ട. ഡിജിറ്റൽ നില്ക്കും. ദിവസങ്ങൾക്കകം പ്രഭാതം നമുക്കുണ്ടെന്നല്ലേ. മുതൽമേനോൻ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചിരിയോടെ നാക്കു വിളയാടി. സാറും കഴിയാല്ല. അങ്ങനെയൊരു മാസം പറ്റിക്കൊണ്ടു വി

ശ്രമകീർതിമല്ലേ ഇനി നാട്ടിലേക്കെന്നു വോ കിരിക്കുന്നത്—

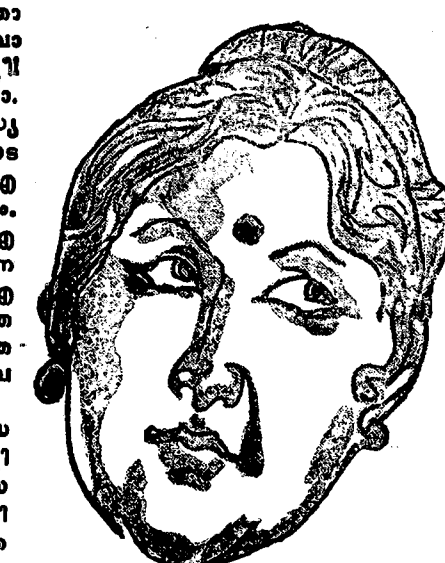
വേൽമുതുക, വേല കയ്യിലിരിക്കട്ടെ എങ്ങോട്ടുവെച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ പോകാൻ ഇടമേവിടെ. മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുപറയാൻ കൊള്ളാം. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ റേഡിയോ പുറംവോക്കിൽ ലക്ഷംവിട്ടുപോയുള്ളൊരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന സ്ത്രീയെപ്പോലായില്ലേ. മുഴപ്പിരി അഴിഞ്ഞു പൂർണ്ണം വിളിച്ചൊരു കവേരി. തടിച്ചി. ഒരു മക്കളുടെ തള്ള. മുത്തു ചെക്കൻ. പത്തിൽ വായിക്കുന്നു. എളുത്തു മുഴുത്തുപെണ്ണ്. അപ്പോൾ ഇളകിയ മട്ടുപുഴയോ എളിലോ പറയുന്നു. കാലമിത്രയും ഉറക്കത്തുള്ള ഫെസ്റ്റം വിളിച്ചു പറയൽ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ? ആദ്യമെന്നെ അനുഭവിച്ചു പോയതു പോലിസുകാൻ മാരകമായത്. മുന്നറിയിപ്പ് തിന്നോൻ. വേവക്കോൽ കണ്ടയിൽ വെച്ചു.

മേനോൻ കറുപ്പുകാൻ കണ്ണാടി. തൊഴുത്തിലിട്ടു — നിട്ടി ശ്ലോകം ചൊല്ലുവാൻ ആത്മകഥാകഥനം. പാവം സ്ത്രീ ബോധത്തിന് അർത്ഥം പിടിച്ചുപോ. ത്രിനാദിപ്രിയക. വാക്കുകൾ അമയമാവുക. എപ്പോഴോ മുറുക്കാൻ കടത്തുന്നവനാണ് മേനോൻ. മാസത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊരിക്കൽ വരുന്നവനും. അപ്പോൾതന്നെ പേരും. കടംബം എങ്ങനെ ഉപജീവനത്തേക്കു? പറയുന്ന കട്ടികളാണ് മേനോൻ. ഉപ്പും നല്ലതും എങ്ങനെ? അയാളിലെ അച്ഛൻ ആ ചിന്ത വേണം. അങ്ങനെയൊരു ഇണയോടൊപ്പം വന്നു ചെല്ലാൻ വേണ്ട യോഗ്യത ഉള്ളവനോ ഈ ഞാൻ?

അഞ്ചുവർഷത്തെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ വിടൻ സുന്ദരൻ. മുത്തു നട്ടിനി. താഴെ അനിയത് എന്ന പേരി. സന്ദർശിച്ച് പെട്ടെന്നാണ് പ്രമോഷൻ കിട്ടിയത്. പ്രൈവറ്റ് ഫോമിൽ അതൊക്കെ നടക്കും. ഒരു സെക്ഷൻ അവളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി. പുതിയ ഉദ്യോഗസ്ഥർ, കോളേജിൽനിന്നും ഫ്രഷായി ഇറങ്ങിയവർ, കാക്ക പിടിച്ചാൽ സഭാ കൂടെ സഭസഭയുടെ ജീവിത പന്ഥാവിലെ വളവിൽ തിരിവു. സൂക്ഷിച്ചില്ല. വാങ്ങി കോഴത്തു. കോഷൻ ബേർഡ് നാട്ടി. അവൾ അവളുടെ അഗ്രഹമാകുന്ന വാഹനത്തെ കണ്ടമാനം ഓടിച്ചു. കരുതലോടെ ഓടിക്കൊണ്ടു. ഉപ.യം. റാഷ് ഡ്രൈവിങ്ങ് ആകട്ടെ വാ. അതായിരുന്നു സഭസഭയുടെ പരമ ജയ കാരണം അതോ വിജയമോ?

പയ്യന്മാർ ക്രമേണമെച്ചു വീട്ടിൽ സേവയ്ക്കുന്ന. ഓഫീസിൽ മാധ്യം. വീട്ടിലെത്തിയാൽ ചേച്ചി. ഈ ചിന്തയെ ഏതോ ഒളിച്ചുകളിയുടെ അനിവാര്യതയാണ്. നിരന്തരം അജ്ഞാതമാവാത്ത പ്രായമുള്ള. മാനാഭിമാനമില്ലാത്ത ജന്മം. അടക്കിനിർത്തിയ കോപം കൈയ്യിൽ അണുതകുന്നു. അതാണെന്നു ഇപ്പോൾ. എന്റെ സബോർഡിനേറ്റ് എന്ന് കാണാൻ വരും. അതിശയ്യത്തോടെ സ്ഥലം പിട്ടാതെ — മറുക്കേത്തിനുള്ള കഴിവു സഭസഭ എന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പിഞ്ചു മക്കളെ കരുതി ക്ഷമിച്ചു. നട്ടിനിയും രവിനും എളുത്തു മേനോൻ. അവർക്കുള്ളത് നല്ല

പ്ലേയോമോ? ചങ്ങാത്തത്തിലൂടെ തുറന്നിട്ടു കയ്യിൽ സെലക്ടർക്കുണ്ടെന്നു കയ്യിൽ വെന്ന് റിത്തേപ്പോൾ സമയം വേകി. എങ്കോ ഫിനിഷ് സിനിമയുടെ ഒരു മുഖമുദ്രയുള്ളവൻ സഭസഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയെപ്പറ്റി വിജയമാണ്. അവൻ വീട്ടിലെ നിത്യൻ.

സംഘർഷംകൊണ്ടു കലുഷിതമായ ത്രികൾ. നിന്റെ ആ കള്ളക്കാരു ഇനി ഇവിടെ വരാൻ പാടില്ല. കണ്ടാൽ അവനെ കൊല്ലും—നമുക്കു വരും. അവനെ എന്താക്കേണ്ട. അന്നവനെ വീടില്ല—ഇവർ ഭാഗ്യവല്ല. ഏതൊരു കട്ടികളുടെ അന്തരായിപ്പോയി. പിശാചു പിടിച്ച സ്ത്രീ—

അങ്ങനെയൊരു ദാർപ്പണ്യം. മാനം വാങ്ങി ഈ വീട്ടിന്റെ അപ്സ്തയരിൽ ജീവിക്കുകയുണ്ടു. ഓഫീസുസമയം കഴിഞ്ഞാൽ നേരെ താമസസ്ഥലത്തേക്കും. മുതൽമേനോൻ എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ കോണി കോണി കേൾക്കും. മറുപടി. നിന്നുള്ള വർത്തമാനം ഇല്ല. സ്വകാര്യതയോടെ താലോലിക്കുക. പെസ്മിസ്റ്റാകുക കൂടുതൽ നന്നം വേണം. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ മുതൽമേനോന്റെ ഭാഗ്യ സാക്ഷാൽ കൂടും.

അവരോടും ഒരു വാക്ക്, അതന്നു മുറിച്ചു ആരോടും സംസാരമുള്ളു. മുതകൻമേനോനോടും ദാക്ഷായണിത്തയോടും അസുയരോടും വാക്കുണ്ട്. പരസ്യവിശ്വാസം കാര്യത്തിലുള്ള അതിശയം അതിശയം. ഒരു മകൾ അങ്ങു വിദേശത്തു. ബാങ്കിൽ ഉദ്യോഗം, ഭർത്താവു എഞ്ചിനീയർ മകൾ അയയ്ക്കുന്ന പണം ബാങ്ക് ബാലൻസായി വർദ്ധിക്കുന്നു. മുതകൻമേനോൻ പുറമേ ജോലിയ്ക്കു പോയിട്ടില്ല. എന്നും സ്വസ്ഥം ഗൃഹഭരണത്തോടെ. ദാക്ഷായണിത്തയോടും ഉദ്യോഗസ്ഥയല്ല. എന്നിട്ടും ജീവിതം എത്ര സുഖമായി, സ്വച്ഛന്ദമായി നിൽക്കുന്നു. മലകളും ചുഴികളുമില്ലാത്ത കണ്ണാടിപ്പോലെ കിടക്കുന്ന ജലാശയമാണോ അവരുടെ ജീവിതം. ഒരു കല്ലെങ്കിലും വീട് ഒരിക്കലേങ്കിലും ഇളക്കം തട്ടിയിട്ടുണ്ടാവില്ലേ?

പരകാര്യപ്രസക്തനാവുന്നതെന്തിനു? സ്വന്തം വിഷയംതന്നെ ഇങ്ങല്ലോ കഴിച്ചു മുക്കൽ വണ്ണം, അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തയില്ല. ഒഴിവിൽ വായിച്ചതു വീണ്ടും പഠനം തന്നെ തന്നെ. പ്രയോജനമില്ലെന്നതോന്നലാണ്. വെറുതെ ആയി

വളർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നോർ. ഇതൊരു കോളനിപോലെയൊണ്. കോമ്പുണ്ടിൽ നിറയെ വീടുകൾ. ഫ്ലാറ്റുകളിൽ ഓഫീസർമാരുടെ ഫാമിലി. വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥർ വെച്ചു റിട്ടയർ ചെയ്തവരും ഉണ്ട്. ആദ്യം സ്ഥലമെടുത്തു വീടുപണിതവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട മുതകൻ മേനോൻ. അതാണ് റോഡ് സൈഡിൽ വീടുവയ്ക്കാൻ തെരുവു. സോസൈറ്റിയിലെ "പത്മയുടെ കൂടെ പൊതുപ്രായത്തിനാൽ മുതകൻമേനോന്റെയും സ്റ്റാറാസ് വർദ്ധിച്ചു. സിംഹമായി. ഗർജ്ജിക്കാത്ത, മുരളാത്ത, മുരിങ്ങയ്ക്കുസാമ്പാറും ചീരക്കറിയും ഉപയോഗിക്കുന്ന സസ്യഭുക്കായ പാവം ലയൻ.

ഒറ്റപ്പാലം ചെന്നുനിന്നാൽ വിഹഗവിഷയം ലഭ്യം. കപ്പലിലായിരുന്നു ഒരു തൊഴിലാളി വെയിൽ ചുറ്റുപിടിക്കുന്നതിനു മുന്നെ കേറി നോക്കി, സുന്ദരമായ കാഴ്ച വീടുകളുടെ മുകളിൽ മഞ്ഞു ആവി. ഇടത്തേ വീടിന്റെ കിട്ടിനിൽ വേലക്കാരി പെണ്ണിനെ ആരോ പുൽക്കുന്നു. ഈ ദൃശ്യം ദൃശ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ ആനക്കണ്ണു കടംകൊള്ളുന്നു, ദൂരദർശിനിയുടെ ലെൻസ് കൃഷ്ണമണിയിൽ ആരോ പിടിപ്പിക്കുന്നു. സുവ്യക്തമായ കാണ്ഡം വളംകമ്പനിയുടെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് ഓഫീസർ ജോൺസനാണ് കഥാനായകൻ. ഫ്ലാറ്ററിൽ ശ്രീമതിയുടെ ഭ്രമണപഥത്തിൽനിന്നും വിട്ടുകിട്ടിയ അപൂർവ്വനിമിഷങ്ങളിലൊന്നിൽ ജോൺസന്റെ ജീവിതം നരച്ചതാണ്. തൊഴിലാളിയിൽപോയിക്കൊണ്ടും ആ അംഗം വിനിയോഗിക്കുന്ന പക്ഷപ്പാടിയാണ് ഭർത്താവ്. എവിടെയും വഞ്ചന വേലക്കാര്യങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഇങ്ങോട്ടു വീണു. ജോൺസനോടൊന്നോ പറഞ്ഞു കിടന്നു നോക്കുന്നു എന്നാവാം. ചതുർത്ഥി നില്ക്കുന്നു: അപവാദത്തിനിരയെപ്പോലെ

ആരെയും കിട്ടില്ല. പെണ്ണിനെയും കൂട്ടി ജോൺസൻ ഉൾവലിത്തു. മലർക്കെ തുർന്നുകിടന്ന അടുക്കളവാതിലിൽ ഒരു ചെത്തിലപ്പട്ടി സംശയിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ അകത്തുകടന്നു നാറ്റിച്ച് പിൻകാലുപോക്കി മുതം "ശർ" എന്ന് വട്ടം തിരിച്ചുപോന്നു. ദൃശ്യങ്ങൾ മാറിവിഴുന്നു. പടിഞ്ഞാറേ ഫ്ലാറ്റിലെ കലാലയ കാമാക്ഷി മുറാത്തറങ്ങി പല്ലുതേപ്പിലാണ്. ഇവർ ഈ കാമക്കണ്ണുവെച്ച് എത്ര പുറം ലനാദം കറക്കുന്നുണ്ടാവും. അതവളുടെ മിടുക്കു. പിരി ഇളക്കേണ്ടതു പിള്ളേരുടെ വിധി, ഇടതുകൈപോക്കി വീശിക്കാട്ടി. ഗുഡ് മോണിങ്ങ് തന്നതാണ്. മകളേക്കാളും ചെറുപ്പം, നളിനിയാണോ അത്. നളിനി പരകായപ്രവേശം ചെയ്തതാണോ അല്ലെങ്കിൽ കോളേജുകാരിക്ക് എന്നുമില്ലാത്ത കൈപ്പറ്റമുണ്ടാവാൻ കാരണം. മണ്ണുകൈയുംപോക്കി ആശീർവാദമുദ്രയിൽ വിടർത്തി, അഭിനയമോ നാട്യമോ അല്ലായിരുന്നു. നിനക്കു നന്മവരുട്ടെ മോളെ- മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചില്ലേ? കണ്ണിനുമുന്നിൽ ഉഗ്രതൃഷ്ണയായി തിളക്കമായി നളിനി. അകംനിറഞ്ഞു നളിനി. ഓർമ്മകളുടെ ബാഷ്പീകരണം. ഒറ്റപ്പാലത്തിനും ഇറങ്ങി മുറിയിൽ അഭയം. ദുബായിൽ നളിനി എന്തെടുക്കുകയും. കൊച്ചുമോനെ കളിപ്പിക്കുകയും. സനിൽമോൻ അവന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ തൽസമപ്രപഞ്ചം ചേട്ടൻ പറയുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായം അതുതന്നെയാ. അച്ഛന്റെ തനിപ്പായ-മാസങ്ങൾ കുമ്പസാരം മകൾ അയച്ച കത്തു എത്രാവർത്തി വായിച്ചു. മനപ്പാഠമായിക്കഴിഞ്ഞു നളിനിയുടെ വിവാഹക്കണ്ണുപ്രകൃതിയപ്പോൾ പോകണോ എന്ന ചിന്ത പ്രതിസന്ധിയിലെത്തിച്ചു. അമ്പലത്തിൽ വെച്ചല്ലേ കർമ്മം. ഗുരുവായൂർ തൊഴുകയും ചെയ്യാം. പതിനായിരത്തിന്റെ ചെക്കമായി പുറപ്പെട്ടു. വരണമാലയുമണിഞ്ഞു മകൾ കനിഞ്ഞു പാദംതൊട്ടു വന്ദിച്ചപ്പോൾ കരുതിവെച്ച കരുത്തു ചോർന്നു; പിടിച്ചുയർത്തി. സീമന്തശേഖരയിൽ ഉള്ളൊക്കെ അർപ്പിച്ചു. എന്റെ മോളേ നിനക്കു നന്മവരുട്ടെ, അച്ഛന്റെ അനുഗ്രഹം തലയ്ക്കുകകളിൽ എക്കാലവും തണൽ വിരിക്കും. അച്ഛന്റെ പ്രാർത്ഥന നിന്നെ

NBS NEWS

വാല്മീകി ദർശനം
ചിന്തയൊന്നിൻ

രാമായണത്തിന്റെ ആത്മീയസത്താവിത്തുളമ്പി നിൽക്കുന്ന ചിന്താബന്ധമെന്തൊരു കൃതി. വില 10 ക.

പിതാമഹൻ

വി. കെ. എൻ
സർ ചാത്തുചാൻ ഇതിഹാസം! വി. കെ. എൻ-ന്റെ നർമ്മഭാവന പീലിപ്പട്ടത്തിട്ടുന്ന ഒരു നോവൽ. വില 15 ക.

പാവകൾ

എഴുപത്തല ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ
മനസ്സിന്റെ അഗാധതലങ്ങളെ സ്തർശിക്കുന്ന മറ്റൊരു നോവൽ. വില 5 ക.

അശ്വത്ഥാമാവു്

മാടമ്പു് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏതാനും മനോഹരങ്ങളുടെ കഥയാണ് ഈ നോവലിലെ പ്രമേയം. വില 4-00

പറങ്കിമല

കാക്കനാടൻ

കാക്കനാടന്റെ കരുത്തുറപ്പായ നോവൽ. വില 9-50.

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോഴയം.

കെട്ടു ലിപി. പിടികയിൽ
കയറുക കാരണത്താൽ
കിട്ടുവെന്ന പുരുഷനോ-
രയ്ക്കുകിട്ടി
കച്ചവടക്കാരനതു
കണ്ടതേയില്ലെന്നതിനാൽ
കൈയിൽവന്നതുകൊണ്ട് കിട്ടു
മടിയിലിട്ടു,
താഴെമടിത്തുറവരയി-
ലെടുത്തുകുത്തിയശേഷം
അനിറങ്ങി നടക്കൊണ്ടു

നിരത്തിലൂടെ.
കുരിശുവഴിയുടെ തപ്പി-
ത്തടഞ്ഞു വീടത്തിയപ്പോൾ
ഭുരഞ്ഞങ്ങോ കൂവിടുന്നു
പാതിരാക്കോഴി,
എട്ടു പത്തു വട്ടമായാ-
ളുമാറുവാതിലിൽ തട്ടി-
മുട്ടിയിട്ടുമുള്ളിൽ തഴു-
തനങ്ങിയില്ല.
കേട്ടറിഞ്ഞാനാഗൃഹസംത-
നവസാനം: അകത്തുണ്ടെ

സർവ്വപ്രകാരത്തിലേക്കു നയിക്കും: അപ്പന്റെ
ശുദ്ധഹൃദയത്തിലെ മിടിപ്പ് ഏ.പ.യേയും
നിനക്കു കൂട്ടായിരിക്കും—
എന്റെ മോളെ—
ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെ എത്ര നിമിഷ
ങ്ങളുണ്ട് അനർവചനീയമായി? സമ്പാദ്യ
ത്തിലെ ഒരു വീരം നളിനിയുടെ കൈയ്ക്കു
ള്ളിൽവെച്ച് അനുഗ്രഹശിരസ്സുകൾ നേർന്നു
കാണും ശുഭമുഹൂർത്തം. നളിനിക്കു അനുഗ്ര
പനാണു് സുരക്ഷ. സമസയുടെ സെല
ക്ഷൻ എങ്ങിനെ മോശമാവാൻ. ഭാഗ്യം
പദവി ദുഷ്പ്രയോഗപ്പെടുത്തിയെന്നാലും
അമ്മയുടെ ഉത്തരവാദിത്തം നിറവേറി.
സമസ. മനസ്സിന്റെ അഗാധതയിലെ
വിടരലോ ഉറവു ഉണർന്നു. സമസയുടെ

നേക്കു് ഒഴുകുന്ന യി യൂതികൂട്ടി. ചാലുതി
കാണായി ആറാം ഇരട്ടിയും സമ്മതിച്ചില്ല.
കാലാപോയ കൃഷിയോടനുബന്ധിച്ച്. അതു
ചെറുതെ. വിലക്കലിൽ വിവേകത്തിന്
കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് നഷ്ട
പ്പെട്ടു. കരുണാധകയായിരുന്നു. ഇരുട്ടി
ലാവുകയായിരുന്നു. സമസ എങ്ങിനെ
എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ഉണ്ട്. ത
ലമുടി തൊട്ടനോക്കിപ്പറയാം സമസ പ
നകലയാണു്. മൂക്കു തൊട്ടിട്ട് പറയാം:
സമസ എളുപ്പിപ്പുവാണു്. മാറിൽ ത
ലോടിയിട്ട് പറയാം. സമസ കൊല്ല
ക്കായ് ആണെന്നു്.
കറച്ചുനേരത്തേയ്ക്ക് വികാരവും വിചാ
രവും ഇണചേർന്നു. ഭർത്താവിന്റെ വി

വീട്ടുകാരി കുർക്കംവലി-
ച്ചുറങ്ങിടുന്നു!
താനാരെയുമുണർത്തുവരൻ
മിനക്കെടേണ്ടെന്നുവെച്ചു
താഴ്വരയിൽത്തന്നെ കിട്ടു
മലർന്നുവീണു.
വീഴേണ്ടതാമസ മായാ-
ളുത്താഴപ്പട്ടിണിമുലം.
താഴുകയായ് ശാവനമായ
സുഷുപ്തിയിങ്കൽ-
പറയുവാൻ കൊണ്ടുവന്ന-
തിപ്പറഞ്ഞതൊന്നുമല്ല:
പകലവൻ വീണ്ടുമുടി-
ച്ചുയർന്നനേരം.
കിട്ടുവീന്റെ പക്കത്തു വ-
ന്നൊക്കത്തീരുകെയുംകൂത്തി
കെട്ടിയവളുണ്ടെ കണ്ണും
തുറിച്ചു നിലപു.
തൊട്ടുരുമ്മിനിലപുണ്ടയൽ
വിടുകുളിൽ പാർത്തുപോരും.
കൂട്ടികളുമപ്പുറുമാരും-
മമ്മപ്പിമാരും.
ഏവരും കൺതുറപ്പിച്ചു
കണ്ടിടുന്നിതൊന്നുതന്നെ,

അക്കിത്തം

ഏവരുമവരപ്പോടെ
ചിന്തിച്ചിടുന്നു:
ഉറങ്ങുന്ന കിട്ടുവീന്റെ
മടിക്കുത്തിൽനിന്നുമുട്ട-
ച്ചുയർന്നുമേല്പുറ കൂത്തി
ത്തുളച്ചു പൊന്തി
കാറ്റത്തുലഞ്ഞാടിനിലപു -
യൊരൊറ്റിറാവുകൊണ്ടൊരു
പാറ്റക്കുവുങ്ങി, തെമ്മുട്ടിൽ
ജിഗ്ഗസിയ്ക്കേണ്ടു!”
* * *
കെട്ടിയവളുടെ ചുലേ-
റുണർന്നു കൺമിഴിച്ചുറപ്പാ-
കിട്ടുവീന്നുണ്ടായ ചേര-
മിതായിരുന്നു:
“കൂട്ടുങ്ങിയല്ലോ ഞാനമ്മേ,
മടിയിലെക്കുവുങ്ങിന്റെ-
യടിയിൽനിന്നെന്നെന്നെയമ്മ -
ഒട്ടുത്തു മാറ്റും?”
—o—

കാലം ഭാഗ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം. നി
മിഷങ്ങളുടെ ആയുസ്സില്ലാത്ത, നിലനില്പി
ല്ലാത്ത, നിശ്ശബ്ദമോഹത്തിന്റെ ശലാക
ക്കുതിർ. അതണഞ്ഞു.
രവി എന്ന അനിയൻ ചിലപ്പോൾ കാ
ണാനെത്തും, അവൻ പഴയ കട്ടിയല്ല.
കോളേജിൽ വായിക്കുന്നു. അപ്പനേക്കാളും
ഉയരംവെച്ചു. മടക്കമാവുമ്പോൾ നോട്ടുകൾ
കയ്യിൽ പിടിപ്പിടും. വേണ്ടാപ്പോൾ
വെറും വാക്കു്. അവൻ ആവശ്യങ്ങൾ
കാണില്ലേ. സിനിമയ്ക്കു പോകണ്ടെ. സിഗ
ററ്റു വലിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ കാഫിഹൗ
സിൽ കൂട്ടുകാരെക്കൂട്ടി കേറണ്ടെ. മറ്റു വി
ഷയങ്ങൾ, തോന്നിവാസങ്ങൾ തോന്ന
മോ? അമ്മയുടെ പ്രകൃതമാണെന്നു വന്നാ

ലോ വേലിചാടിപ്പൂശുവീന്റെ കണ്. മ
തിൽപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മോജന. ജന്മവാസ
നയുടെ വേരുകൾ ആഴങ്ങളിൽ കാട്ടുന്നു.
“സാർ, ഊണു്.”
മോട്ടൽ പയ്യനാണു്. ടിഫിൻ കാലി
യർ മേശമേൽ ചുട്ട് ഇല നിവർത്തി.
ഏതു ലോകത്തായിരുന്നു മനസ്സ്. ഭാ
ഗ്യാമക്കളുടെ പിന്നിൽ വാലാട്ടി നടക്കുന്ന
നായ്. മനസ്സിന്റെ ഫാൻസിഡ്രസ്. പ്ര
കൃതവേഷം. യുഡിഷ്ന്റെ പിന്നുപ
റി ശാന്തരൂപനായി യമധർമ്മൻ നടന്നു.
പരീക്ഷണം കലയാണു് ഗേവാന്മാക്കു്.
എന്തുവന്നാലും ഈ പട്ടിയ്ക്ക് സാർഗ്ഗപ്ര
വേശം ഇല്ല. ചെമ്പ്തെല്ലും പാപകർമ്മം.
ഭാഗ്യയെ വിട്ട് അന്യനുള്ളിൽ കൂടാതെയു

ത്തി. മക്കളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. സരസ് ഇപ്പോഴും മിസിസ് നായരാണ്. നിയമമുഷിയിൽ മറ്റൊരു പുരുഷൻ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭർത്താവിന്റെ സ്ഥതിയോ? അർദ്ധനാഭീശ്വരപട്ടം വീണ്ടു. അതേത്തന്നെയാൽ ശ്രമിച്ചില്ല. എങ്കിലും മനസ്സിലെ ശ്മശാനഭൂമിയിൽ മോഹസംഘട്ടനം നടന്നു. ഇടയ്ക്കുണ്ടാവുന്ന പീഡയിൽ മനസ്സിന് നാശമുണ്ടാവുന്നു. സംസാരശേഷി കിട്ടുന്നു. കുറ്റപ്പെടുത്തലിന്റെ മുർച്ചയുള്ള ശബ്ദം. മനുഷ്യ, നി പാപി. നിനക്കുപാതാളം — പൊറുക്കുക, മറക്കുക. ജീവിതസന്ദേശം തന്നെ മററത്. അതറിയാത്തവൻ പരാജയപ്പെടുന്നു. സൊസൈറ്റി ലൈഫിലൂടെ, ഓറപ്പെട്ട്, കൂട്ടിലിട്ട ഉഗ്രം.

ഉണക്കഴിച്ചു ഇല എടുത്ത് പുറത്തിട്ടു. തട്ടുകൾ, അടക്കുകൾ കൂട്ടിവെച്ച് ടിഫിൻ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കി. കൈ കഴുകി.

റോഡ് മുറിച്ച് പതുൻ വരുന്നോ നായർ ഫോട്ടൽ പ്രധാന പാതയുടെ കവരത്ത് കുറച്ചു മാറിയാണ്. കാലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും, ഇടനേരത്തും, വൈകീട്ടും ഫോട്ടൽ ഭക്ഷണം. പുഷ്പക്കുൻ എടുത്തവണ് റോഡ് ക്രോസ് ചെയ്യുന്നു. അടുത്ത കാലത്തായി പുഷ്പക്കുൻ മാത്രമായി സന്ദർശകൻ. മറ്റൊരും എത്താതായി. ആ ജനത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഉൾവലിയുന്ന സ്വഭാവം. സ്വന്തം തോട്ട് സൂക്ഷിക്കുന്നവനാണ്. എങ്കിലും പലപ്പോഴായി ദുർബ്ബലങ്ങൾ തലനീട്ടുന്നു. പുറത്ത് സൗന്ദര്യം പട്ടുക്കുമ്പോൾ, പൊട്ടുതോട്ട് കണ്ണെഴുതുമ്പോൾ, അഭിനിവേശം അന്തഃപുരം വിടുന്നു. നോട്ടത്തിലൂടെ, ചുണ്ടിന്റെ കോണുവഴി, അതങ്ങനെ വഴിവക്കിലേയ്ക്കു ചാടിവിടുന്നു. പാതയിൽ വസന്തപുഷ്പങ്ങൾ. തെളോടെ നീങ്ങുന്ന മധുരമണമനോഹര മലരുകൾ. കൂട്ടംവെട്ട് അപൂർവ്വകാല സുര്യകാന്തി. സായന്തന സൂര്യനെ മുഴുത്ത ആത്മി

യോടെ വീക്ഷിച്ചുകണ്ടുപോകുന്ന സൂര്യകാന്തിപ്പൂവ്. ഓറയ്ക്കും തെറ്റാത്തായി. എപ്പോഴോ എന്നോ ഒളിഞ്ഞുലായി.

അങ്ങിനെ ദിനങ്ങൾ, വാരങ്ങൾ, മാസങ്ങൾ, വർഷങ്ങൾ. അറുപതു വയസ്സാകാറായി: ഷഷ്ടിപൂർത്തി ആക്കുവാനായി. അതാലോഷിതാൻ നാട്ടുകാർ പോകട്ടെ വീട്ടുകാർപോലും ഇല്ലെന്ന നിലയാണ്. ഒറ്റയായായി ജീവിക്കേണ്ടി. ആക്കും വേണ്ടാത്തവനാവാനിരിക്കുമോ. പഠിയ്ക്കാ കിഴവാ. അപസാനകാലത്തെ കലാശകൊട്ടിന്റെ കച്ചയാണ് ദൂരെ വൈകാഗ്യംവെച്ചു വളർത്തിയല്ലോ. ഫലം അതേവെക്കും.

പുഷ്പക്കുൻ വരുന്നതിൽ. എങ്കിലും ആശയം അപനായിട്ടുണ്ട്. കട്ടപ്പാ കൂടിയ ചുട്ട ചായ വരുന്നതായിരുന്നു പുഷ്പക്കുൻ അനുഭവമുള്ളവനാണ്. മാസാമാസം എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുമ്പോൾ അതുകൊണ്ടു സന്തോഷം. ഉപകാരത്തിന് കൂലി (ശേഷം 53-ൽ)

ചുണ്ടുകളെ ചുണ്ടുകൾകൊണ്ടു വാങ്ങിയെടുത്തു. ചുണ്ടുകളുടെ ആരവിൽ സന്ധ്യ പിന്നെയും നീങ്ങു. ചുണ്ടിൽനിന്നു കഴുത്തിലൂടെ മുലകൾക്കിടയിലൂടെ, നീയ്കലൂടെ പാർവ്വതയുടെ ജലബിന്ദുവിനെപ്പോലെ അയാൾ സഞ്ചരിച്ചു. ഒരുപാട്നേരം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴും സന്ധ്യയാമിരുന്നു.

ക. വി. വിജയന്റെ

സൈദ്ധാന്ത കഥ

നീലസ്സൂര്യൻ

1976 ഒക്ടോബർ 3-ാം തീയതി

പുറത്തിറങ്ങുന്ന

'മലയാളനാട്' വാരികയിൽ

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു

കുരിഞ്ഞ കലാശ്ശകൾ ഞങ്ങൾ ചിതറിക്കിടന്ന മുറിയിൽ മദ്യഗന്ധം കഴുകവെ, സിഗരറ്റുകൾ സർപ്പങ്ങളായി ചുരുങ്ങും നിവർണം പിണഞ്ഞുപുണർക്കൊണ്ടിരുന്നു. എട്ടുകാലിവല, ഇരയെ ബന്ധനത്തിലാക്കാനുള്ള കഴിവുനഷ്ടപ്പെട്ട് ക്ഷയരോഗിയുടെ ശ്വാസകോശം പോലെ മുലയിൽ പതറിനിന്നു. കാരറിൽ പൊടിപറന്നു. ഏതോ സുഖത്തിന്റെ സ്മരണയുടെ വേഷംകെട്ടിയ ദാരുണിപ്പം പൊടിയിൽ മുങ്ങി മേശപ്പുറത്ത്. അയാൾ തകർന്ന കപ്പിച്ചില്ലകൾക്കൊണ്ടു് സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ കോറിവെള്ളയായിരുന്നു. ചളി ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ച തൊലി

കഥ

എ. വി. എം. നാരായണൻ

യിൽ കൈവേകൾ മെളിഞ്ഞപ്പോൾ ചിലി പതഞ്ഞു. താൻ എഴുന്നള്ളി അക്ഷരങ്ങളില്ലാത്ത കവിതയാണെന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അതു് ആതം വായിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. സ്രഷ്ടിയുടെ സൃഷ്ടം മററാക്കും പങ്കുവെക്കാനുള്ളതല്ലല്ലോ എന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ, താൻ ശരിയായിത്തന്നെ ചിന്തിക്കുന്നു എന്നു തോന്നി. പീളയുണങ്ങിയ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ടു്, ആരെയോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു പോലെ പുറത്തേയ്ക്കുനോക്കി.

പുറത്തു് പ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയമായിരുന്നു. വാതിലിനപ്പുറം വെളിച്ചത്തിന്റെ പ്രളയം. ഭൂമി കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഞ്ഞും മറഞ്ഞുപോയിരുന്നു. തകർന്ന വീടിന്റെ അതിർത്തിയിൽ ഭൂമി പിളർന്നു് വേറിട്ടതു് എപ്പോഴായിരിക്കാം എന്ന ചിന്ത, തലയിൽ അലോസരമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ദേഹത്തിലെ ചോരക്കുളികളിൽ മുങ്ങിക്കളിക്കാൻ അയാൾ മോഹിച്ചു.

വിട്ടിലേക്കുള്ള പാത ആ ഭരണമായിരുന്നു. ഇനി എങ്ങനെയാണു് അവൻ കടന്നുവരികു്? താടിവളർത്തിയ, ദ്രവമായ മാംസപേശികൾ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശരീരമുള്ള, തീക്ഷ്ണമായ കണ്ണുകളുള്ള അവൻ. തമ്മിൽ പരിചയമായിട്ടു് വളരെക്കാലമായിരിക്കുന്നു, കാണുമ്പോഴെല്ലാം പരിചയം നടക്കുന്ന പതിവുവാനും അവനില്ല. ചിലപ്പോൾ മദ്യമായി പൂഞ്ചിരുകും. എന്നിട്ടു് അരികിലൂടെ അങ്ങു കടന്നുപോവുകയും ചെയ്യും, അടുത്ത പ്രാവശ്യം കാണുമ്പോൾ, എന്തോ കടിച്ചുകയറ്റമുള്ളതുപോലെ എതിർവശത്തേയ്ക്കു മുഖം തിരിച്ചു് ഗൗരവത്തിൽ നടന്നുകയുന്നതു കാണാം.

കണ്ടുമുട്ടുന്ന നിമിഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കേ കരളത്തിന് കൃത്യമായ അളവൊന്നു ഉണ്ടായില്ല. ചിലപ്പോൾ അടുപ്പിച്ചു് അനേകം ദിവസം കാണാം. മറ്റു ചിലപ്പോൾ കര മാസം കഴിഞ്ഞാലും പുള്ളി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. മഞ്ഞോ മുന്നോ കൊല്ലംവരെ ദേഷിയിട്ടുനോക്കിയാലും കണ്ടുകിട്ടാതിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ചിരിച്ചു് വത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഭേരിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കാർമ്മ മനസ്സിലുണ്ടു്. അങ്ങനെ തിരികെ, പെട്ടെന്നാണു് പിണങ്ങിയതു്.

ദൈവത്തിന്റെ ദൈവം

നല്ല കാർമ്മയില്ല. എന്തോ ഒരു പറഞ്ഞതു് അവനു് പിടിച്ചില്ല. അവന്റെ മടിയിൽ തലവെച്ചുകിടന്ന തന്നെ പെട്ടെന്നു തള്ളിത്താഴെ ഇട്ടിട്ടു് അവൻ എഴുന്നേറ്റു അടുത്തുപോയി.

ഈ പ്രാന്തനെ താൻ എന്തിനാണു് സ്നേഹിക്കുന്നതു്? എന്തിനെന്നറിയില്ല. സ്നേഹത്തിനു് കാരണം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. വരുമെന്ന വിചാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് കര ദിവസമായി. പടിവാതിൽ എപ്പോഴും തുറന്നിട്ടിരിക്കാണു്. ഇപ്പോൾ നോക്കുമ്പോൾ പടിയുണ്ടില്ല വാതിലുമില്ല. പിളർന്ന വേർപെട്ട ഭൂമിയോ

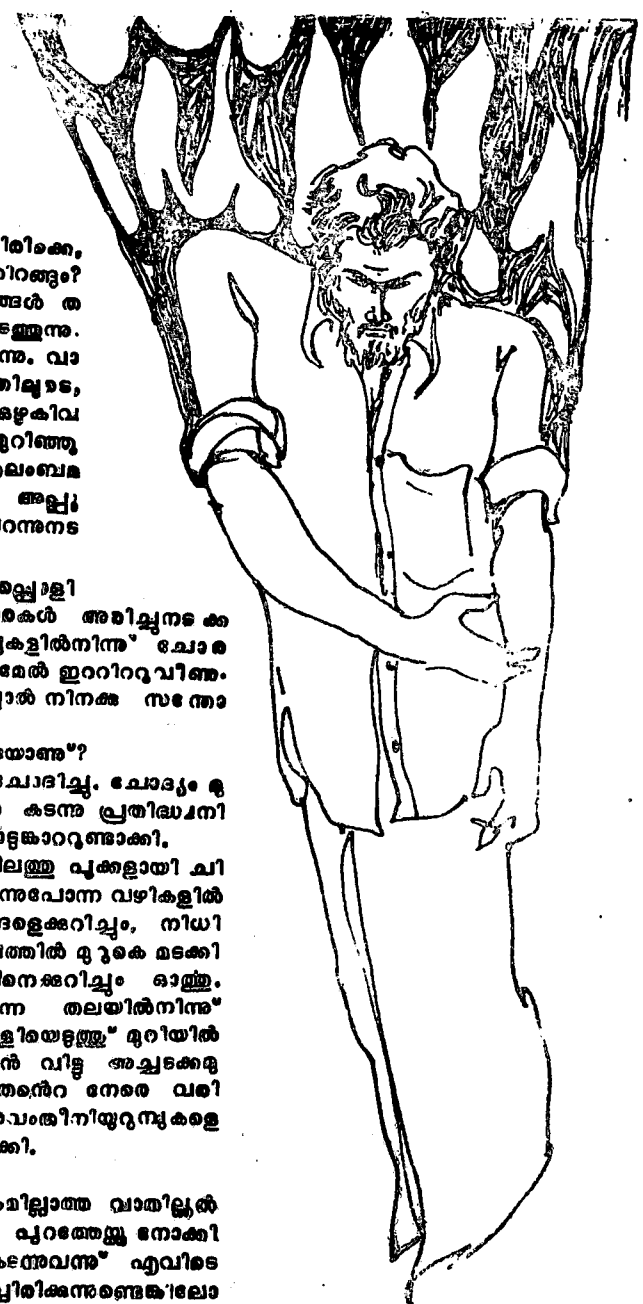
ടോപ്പും പടിച്ചുകൂടി പോയിരിക്കുന്നു. പടിച്ചുകൂട്ടിയ പുറത്തു പാതയും പോയിരിക്കുന്നു. ഇനി അവൻ എങ്ങനെ കടന്നുവരും? വാതിൽ തുറന്നാൽ കാലേഴുന്നുകത്താൻ ഭൂമിയില്ലാതിരിക്കെ, ഞാനെങ്ങനെ പുറത്തുറങ്ങും? പുറത്തു്, ശമ്പടങ്ങൾ തമ്മിൽ അടിപിടി നടത്തുന്നു. നിറങ്ങൾ ധൂതാംചെയ്യുന്നു. വായുവിലൂടെ, വെളിച്ചത്തിലൂടെ, നൂറായിരം വേരുകൾ ഒഴുകിവരുന്നു. എവിടെയോ മുറിഞ്ഞു വീണ മരങ്ങളുടെ, ആലംബമറ്റ വേരുകൾ. അവ അപ്പിപ്പൂർ താടികളായി പറ്റുന്നതടക്കുന്നു.

മുറിയുടെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിഞ്ഞ തറയിൽ പഴുതാകൾ അരിച്ചുനടക്കവേ, അയാളുടെ മുറിവുകളിൽനിന്നു് ചോരയുള്ളികൾ അലയുടെ മേൽ ഇററിററുവീണു. — ഈ ചോരകെട്ടിച്ചാൽ നിനക്കു സന്തോഷമാകുമല്ലോ.

പക്ഷേ, നീ എവിടെയാണു്? ആരോടോ അയാൾ ചോദിച്ചു. ചോദ്യം മുറിക്കകത്തെ ഗുഹകളിൽ കടന്നു പ്രതിധ്വനിച്ചു. കാട്ടിൽ അതു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടാക്കി.

ചോരയുള്ളികൾ നിലത്തു പുകളായി ചിതറിക്കിടന്നപ്പോൾ, നടന്നുപോന്ന വഴികളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതായി ദിനങ്ങളെക്കുറിച്ചും, നിയമനുകരതി കൈത്താത്തിൽ മുറുകെ മടക്കിപ്പിടിച്ച കാക്ക പൊന്നിനെക്കുറിച്ചും ഓർത്തു. തീപ്പുറ മാഴിത്തിനിന്നു തലയിൽനിന്നു് കറുത്ത പേരുകളെ നുള്ളിയെടുത്തു് മുറിയിൽ സ്വതന്ത്രമായി അലയാൻ വിട്ടു അച്ചുകെട്ടുള്ള കട്ടികളെപ്പോലെ തന്റെ നേരെ വരിവെച്ചു നടന്നുപോന്ന ശബ്ദം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കി.

അവൻ വരുന്നുണ്ടോ? തൊട്ടുമുമ്പിൽ ലോകമില്ലാത്ത വാതില്ലിൽ ചെന്നുനിന്നു് അയാൾ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി ആരുമില്ല. നേമത്തെ കടന്നുവന്നു് എവിടെയെങ്കിലും അവൻ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് എല്ലാ മുറികളിലും തെര

ത്തു, എല്ലാ ജാലകങ്ങളിലൂടെയും, വാതിലുകളിലൂടെയും പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കാനും മറന്നില്ല. അപ്പോൾ, ഒരു സംഗതി പകൽ പോലെ വ്യക്തമായി:

— ആകാശത്തിൽ ആലംബമില്ലാതെ പൊങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് ഈ വീട്. വീടിന് ചുറ്റും ഭൂമിയില്ല. അടിയിലും ഭൂമിയില്ല.

ഉറക്കെ ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നി. പിന്നെ കരയണമെന്നും തോന്നി. എന്നാൽ ചിരിക്കാനോ കരയാനോ ഉള്ളതല്ലല്ലോ ഈ സന്ദർഭം എന്ന് അയാൾ ഓർത്തു.

ഈ ജാലകത്തിലൂടെ ഒരുക്കോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ അടുത്ത വീട്ടിലെ രാജ്യവട്ടിൽ നാണിച്ചുനില്ക്കാനുള്ള പെൺകുട്ടി, ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും? കാറ്റിൽ വളകിലുക്കങ്ങൾ നീന്തിവരുന്ന രാത്രികൾ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു—

പടിഞ്ഞാറെ ജാലകത്തിനു താഴെ ഇപ്പോൾ പീടികയില്ല. പകൽ മുഴുവൻ കച്ചവടംചെയ്ത്, പാതിരാമയ്ക്കു അന്നത്തെ പണം എണ്ണി തിരിച്ചെടുത്തുകയും, പിന്നെ വെളുത്തുവെള്ളം പണത്തിനു കരവലിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുള്ള, കരടിയുടെ ശരീരമുള്ള വൃദ്ധനായ പീടികക്കാരൻ കരശ്ശിയാതെ അരിപാങ്ങാൻ വന്ന നെല്ലിക്കലെ മാളവയോടു് പഥയൻ പറഞ്ഞതല്ലോ:

“കാശിലൂട്ടിച്ചാ നിങ്ങളെന്തിനാ പോന്നു? മക്കളെ ആരെയെങ്കിലും പറഞ്ഞയച്ചു മതിയാർന്നില്ലേ?”

മാളവയുടെ മകൾ, കരടിക്കുട്ടിയെ പേറ്റി മിനാക്ഷി സ്മരിയായിരുന്നു—

അയാൾ, മരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത പകലിനെ നോക്കി കിടന്നിരുന്നു എവിടെ രാത്രി? നക്ഷത്രങ്ങൾ വിടർന്ന നീലരാത്രി പാവക്കാക്കി കരിഞ്ചന്തനടത്തുന്ന രാത്രി. കള്ളപ്പണത്തിന്റെ കണക്കുനോക്കുന്ന രാത്രി. വേശ്യകളുടെ രാത്രി—

നാലാകി അയാൾ ചിരിച്ചു.

പിന്നെ, അയാൾ തിരിച്ചു വരികയല്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, മുറിക്കുളഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം നിലത്തു പെറുക്കിക്കളച്ച്, മേലേയ്ക്കു കയറുകയും പെട്രിപ്പോളിച്ച് വിറകാക്കി അതിന്റെ ചിതെ അഴുകാവച്ചു. മേലേയ്ക്കു കയറിയിട്ട് വേണ്ടിയിട്ടുള്ള നെക്കുട്ടെന്ത് വീട് കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ? കിട്ടിയിട്ടില്ല.

(ശേഷം 46-ൽ)

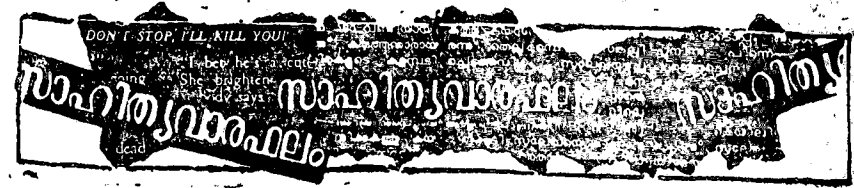
എം കൃഷ്ണൻനായർ

ശ്രീ. പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ “മലയാളമനോരമ” ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ എഴുതിയ “ഗുളികകാലം” എന്ന കൊച്ചുലേഖനം വായിക്ക. നമുക്കറിയാവുന്നതും എന്നാൽ നമ്മൾ പുറത്തുപറയാത്തതും ആയ സത്യം വേറൊരാൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു സന്തോഷമുണ്ടാവുമല്ലോ. ആ ആഹ്ലാദമാണ് എനിക്ക് ആ ലേഖനം വായിച്ചപ്പോഴുണ്ടായത്. പണ്ടു സൂചിയുടെ കാലമായിരുന്നു. ജലദോഷം പിടിച്ച് ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെല്ലുന്ന രോഗിക്കുപോലും “ഇഞ്ചക്ഷൻ” കിട്ടിയേതീരൂ. സൂചി വച്ചില്ലെങ്കിൽ രോഗം ഭേദമാവുകയില്ലെന്ന് ഓരോ ആളുനും കേണൽ. ഡോക്ടർ കത്തിവെച്ച് നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ അതു “ഡിമാൻഡ്” ചെയ്യുന്ന രോഗികളും ഉണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ളവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഡോക്ടർ നേഴ്സിനോടു് “ആകാശിസ്റ്റിലേറ്റി” എന്നു പറയും. അതിന്റെ അർത്ഥമായിരുന്ന നേഴ്സ് “ഡിസ്റ്റിൽഡ് വോറർ” നിറച്ച ഗ്രിഞ്ച് കൊണ്ടുവരും. ഈ സൂചിവയ്പിന്റെ കാലം മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതു ഗുളികയുടെ കാലമാണത്രേ. കാലത്തോളം കാപ്സുൾ, പ്രോട്ടെക്ഷണത്തോടൊത്ത് വേറൊന്നും അതിന്റെകൂടെ ചെറുചുറ്റിൽ ഗുളിക, ഉച്ചയ്ക്ക് ഒന്ന്, വൈകുന്നേരം ഒന്ന് സന്ധ്യയ്ക്ക് ഒന്ന്, നിറയ്ക്കുകയുണ്ട് ഒന്ന്— ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെ പ്രിസ്ക്രിപ്ഷൻ. ഈ ഗുളികകാലം എന്തായി മാറുമെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണൻ ചോദിക്കുന്നു.

പണ്ടൊക്കെ പനിവന്നാൽ നാ കാശിന് ചുക്കുവാങ്ങിച്ച് പൊടിച്ചെടുക്കണം. മരണമുണ്ടാകുന്നതു പണ കടിക്കപ്പോൾ പനിമാറ്റം ഇന്ന് അതല്ല സമീപി. പനിപിടിച്ചവൻ തെർമോമീറ്റർ കയ്യിൽ വെക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നാക്കിനടിയിൽ വെക്കണം. എന്നിട്ട് 102 ഡിഗ്രി എന്നു പറഞ്ഞു് റോഡോട്ടം ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെക്കും. അദ്ദേഹം സ്റ്റേതസ്കോപ്പ് എന്ന കാലപാശമെടുത്തു കഴുത്തിൽ ചുറ്റി ഒരു പരീ

ശോധന. ഇടതുകൈ നെഞ്ചിലമർത്തി വലതുകൈകൊണ്ടു് രണ്ടു മുന്നു തട്ടു്: നാഡി പിടിച്ചു നോക്കൽ. എന്നിട്ടു് ഹാറ്റ് എഴുത്തു്: Resteclin 500 mg; 8; Arumin.6 Gelusil 10, രോഗിക്കു കപർ ഡോക്ടറുടെ കൈയിൽ വെച്ചിട്ടു് മരുന്നുകയ്യിലേക്കു് ഓടുന്നു... പനി ഭേദമായിക്കഴിയുമ്പോൾ കുറഞ്ഞതു് നൂററമ്പതു രൂപയെങ്കിലും ചെലവായിരിക്കും.

ഞാൻ ഡോക്ടറെക്കാരെ ആക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. എനിക്ക് അവരോടു ബഹുമാനമുണ്ടു്. സ്റ്റേഫമുണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു് മൂന്നു വിദഗ്ദ്ധരായ ഡോക്ടർമാർ എന്നെ ഞാൻ അർദ്ധിക്കുന്നതിലുമധികം ബഹുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഡോക്ടർ പി. ശ്രീകുമാരും ഡോക്ടർ എ. കെ. എബ്രഹാമും. മുന്നാമത്തെ ഡോക്ടർ, ലേഡി ഡോക്ടറാണ്. ശ്രീകുമാറിന്റെ സഹധർമ്മിണി, സാഹിത്യത്തി

ലും കലയിലും അവകളെ അവഗാഹം എന്നെ അട്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഒരു ഡോക്ടറുടെ ആത്മകഥ വായിക്കാൻ കൊടുക്കാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനുമുമ്പു് ആക്സൽ മുന്തേയുടെ “സാൻമീകേലി” യാണോ ഗ്രന്ഥമെന്നു് ഡോക്ടർ എബ്രഹാം ചോദിച്ചു. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കുപോലും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ആ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം വായിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച എന്റെ അല്പമായ അറിവു് അല്പമല്ലാത്തമീതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു് എനിക്ക് വലിയ ആളാകണമെന്നു തോന്നി. നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ലീന സ്കോളിങ്ങ് പേറ്ററമിർ സി ജലദോഷത്തിനു മരുന്നായി പറയുന്നുണ്ടെന്നു് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞപ്പോൾ “The Common Cold and its Cure” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തി

ലല്ലേ? എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പേജ് Vitamin C and the Common cold എന്നു കണക്കം ചെലവറക്കി സി എ നാൽ ascorbic acid ആണെന്നും കൂടി ഞാൻ പറഞ്ഞു നേ. പക്ഷേ മൈത്യപ്പെട്ടില്ല. അതിഥി സൽകാരമൽ പരമായ ആ മൂന്നു ഡോക്ടർമാരേയും യാത്രപറഞ്ഞു് റോഡിലേക്കു പോന്നപ്പോൾ “എത്ര സംസ്കാരമസമ്പന്നർ” എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിൽ മന്ത്രിച്ചത്. എനിക്ക് ഡോക്ടർമാരോടു ബഹുമാനമേയുള്ള എന്ന് ഒന്നുകൂടെ പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

കുട്ടികൃഷ്ണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഈ ഗുളികകാലം എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായി? ഇതു് ആധികൃത്തിന്റെ കാലമാണു്. നിലവിലുള്ളതിനു മുൻപിലാണു് പണ്ടു് വായിച്ചിരുന്ന ഞാൻ 60 വാട്ട്സ് ബൾബിന്റെ താഴെയിരുന്നു് ഇന്ന് വായക്കുന്നു.

പണ്ടു് കാളവണ്ടിയിൽ സഞ്ചരിച്ച മനുഷ്യൻ ഇന്ന് ജിറാഫിനാണെന്നിൽ പറക്കുന്നു. എന്നിട്ടും വേഗം പേരേറുന്നതാണെന്നു അയാൾക്കു്. മിതവും സാഹസ്യവും ആയ വാക്കു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നവർ ഇന്ന് വാചാലന്മാരായി മാറിയിരിക്കുന്നു. Words, Words, Words എന്നു് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ശരിയായി വന്നിരിക്കുന്നതു്. കൊച്ചുകുട്ടിങ്ങളിൽ പാത്തിരുന്നവൻ ഇന്ന് വലിയവലിയസൗധങ്ങളിൽതാമസിക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലേയും സ്ഥിതി വിഭിന്നമല്ല. പണ്ടു് പനി മാറാൻ നാലുകാളു്. ഇന്ന് നാനൂറു രൂപ. സുഹൃത്തുക്കളേനാം ആധികൃത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നതു്. പുതുതായി കണ്ടു പിടിക്കുന്ന മരുന്നു പ്രയോഗിച്ചുടനാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഇന്നുവരെ വന്നിട്ടില്ലാ

അഭോഗവരെ നാം ഉണ്ടാക്കിയെന്ന വരും.

ആധികൃത ജനസംഖ്യയെസ്സംബന്ധിച്ചു മുണ്ടു. ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തു ക്രമിയിലെ ജനസംഖ്യ 20 കോടിയായിരുന്നു. ഇന്ന് അതു അഞ്ഞൂറുകോടിയിലധികമായിരിക്കുന്നു ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ സാമാധികമായും വായനക്കാരും വർദ്ധിക്കും. സാമ്പദികശാസ്ത്രത്തിലെ നിയമം പ്രവർത്തിച്ചുളളതും. “ഡബ്ബിൾ” “സപ്ലൈ”യും വായനക്കാരെ ഡബ്ബിൾ കൂടുമ്പോൾ അതനുസരിച്ചു സപ്ലൈ ചെയ്യാൻ കലാകാരന്മാരില്ല; അതുകൊണ്ടു അവിടെ ഡബ്ബിൾ കലാകാരന്മാരായി സംഭവപ്രശംഭം ചെയ്യുന്നു. മനോരമയിൽ “പക്ഷിജാലിയുടെ ഉദ്ദേശം” എന്ന മനോരമിപ്പിക്കുന്ന ഹാസ്യകഥയെഴുതിയ ശ്രീ കളിക്കാട്ടു ശശികുമാർ ഇവിടെപ്പട്ട കളിയാണ്. എന്റെ വരക്കുകൾ പക്ഷങ്ങളാണെന്നു ശശികുമാറിനു തോന്നുന്നുണ്ടാവും അതല്ല ഉപാസ്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് എന്തോട്ടുള്ള ദേഷ്യം മാറിക്കൊള്ളും അമേരിക്കയിൽ ആർട് ബുക്ക് വർഡ് (Art Book Ward) എന്നൊരു ഹാസ്യസരോമി ആകാണുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതൊക്കെ പക്ഷികളെക്കുറിച്ചു പത്രങ്ങളിലും അച്ചടിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒറ്റ ലേഖനം ഒരു ദിവസംതന്നെ അഞ്ഞൂറു കിന പത്രങ്ങൾ അച്ചടിക്കുന്നവെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. സംസ്കാരസമ്പന്നരായ ഹാസ്യകാരന്മാർ ബുക്ക് വർഡിന്റേതു്. ഒരു ഉദാഹരണം നൽകാം. Human Engineer എന്ന പുതിയ എഞ്ചിനീയറുടെ അപതരിപ്പിക്കുകയാണ് ബുക്ക് വർഡ്. ഹ്യൂമൻ എഞ്ചിനീയറിംഗ് പുതിയ ശാസ്ത്രമാണെന്നും അതിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യരെ മനുഷ്യത്വപൂർവ്വമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ തന്നെ വരുത്തുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ബുക്ക് വർഡ് കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ വാഷിംഗ്ടണി ന്യൂയോർക്കിൽനിന്നും വാഷിംഗ്ടണിലേയ്ക്കു് എഴുതപ്പെട്ടതിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തു് ഹ്യൂമൻ എഞ്ചിനീയർ ബുക്ക് മനുഷ്യനായ കണക്കെടുത്തു് നോട്ട് ബുക്കിൽ

ചിലക്കൊക്കെ കുറിക്കുന്നു. യാത്രക്കാർക്കു് ശാശ്വതമായ ശാമിരികപിഡയെല്ലിക്കാതെ എത്രപേരെങ്കിലും ആ പ്ലെയിനിൽ അമുക്കിക്കയറ്റാമെന്നു് അയാൾ നോക്കുകയായ്കുന്നു. സിറകുകൾക്കു് ഇടയിലുള്ള സ്ഥലം പകരം യാക്കിയാൽ അഞ്ചു സിററിനു പകരം ആറു സിററു് വയ്ക്കാം. യാത്രക്കാരുടെ കാൽമുട്ടുകൾക്കും മുൻപിലുള്ള സിറകുകൾക്കും ഇടയിലുള്ള മണിഞ്ചു് ഇല്ലാതെയായിരിക്കാൻ ഒരു വരി സിറകളുടെ പ്ലെയിൻ വയ്ക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ചാരിയിരിക്കുന്ന സിററു് മാറി അതു് അനങ്ങാത്ത സിററാക്കണം. അപ്പോൾ പിറകെ ഒരു വരികളുടെ ആകാം. സിററുകളിലെ armrests എടുത്തുമാറിയാൽ എട്ടുപേരെ ഒരു വരിയിൽ ഇരുത്താം. ഈ കണക്കുകളൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ ബുക്ക് വർഡു് എഞ്ചിനീയറോടു ചോദിച്ചു:—“യത്രയ്ക്കുതന്നെ ലഗേജ് റാക്കിൽ ആക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് താങ്കൾ ആലോചിച്ചിട്ടില്ല?” കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചിട്ടു് അയാൾ മറുപടിനൽകി:—It could be done, if we could fit them in horizontally” അതിനന്തരത്തോളം ബുക്ക് വർഡ് അയാളോടു പറഞ്ഞു:—“You covered all the bases” ഹാസ്യകഥ അവസാനിക്കുകയാണ്. “Not quite” he said, standing at the wash room.

കുടുംബം വാരികയിൽ ചിലപ്പോൾ നല്ല കഥകളെഴുതാറുള്ള എന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ ഇന്നലെ ശാസ്ത്രശാലയ്ക്കുള്ള എന്റെ വീട്ടിൽവന്നു പറഞ്ഞു:—“സാറു് താമസിക്കുന്നത് കടലിലാണോ എന്ന് പക്ഷരം എന്തോ ചോദിക്കുന്നു. മലയാളനാട്ടിൽ സാറിന്റെ വീട്ടിന്റെ പടയുണ്ടല്ലോ. അതു കണ്ടാണ് അവർ അങ്ങനെ ചോദിച്ചതു്. വീട്ടു് കണ്ടിട്ടുള്ള ഞാൻ ഭൂപടം കറുപ്പിന്റെ മനോഹരമായ വീട്ടു് മനോഹരമാണെന്നു കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം വീട്ടിൽനിന്നു് ഫോട്ടോ എടുത്തയാളിന്നു്, വസ്ത്രമെടുക്കുന്ന സമയമായ വേഗത്തിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യാൻ അയാൾ ഫോട്ടോയെടുത്തയാളിന്നു് സർവ്വനോട്ടം ദേഷ്യം വെച്ചു് നോട്ടു്

സമയം ഗാനമധ്യമായിത്തീർന്നു. ആയ ആശിഷ്യന്റെ ഭാഷണത്തിൽ വലിയ കാര്യമില്ലെന്നുമായി ഞാൻ മറുപടി നൽകി:—“എന്റെ വീട്ടു് അത്ര വലിയവീടാണെന്നല്ല. എങ്കിലും ഭവനത്തിന്റെ ഒരു വശത്തിൽ ഫോട്ടോ എടുത്തു് “എം. കൃഷ്ണൻ നായരുടെ ശാസ്ത്രശാലയ്ക്കുള്ള വിജയാഭവനം” എന്ന കൊടുത്താൽ ആളുകൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കും. തെറ്റിദ്ധരിച്ചാൽത്തന്നെയെന്തു്? വീട്ടിലാണോ കാര്യമിരിക്കുന്നതു്? “ഇക്കോറ” ചെയ്തു് സംസാരിക്കുകയാണെന്നു വീചാരിക്കേതു്. ഞാൻ അറിയുന്ന മഹാപണ്ഡിതന്മാരിൽ അഭിമാനമായിരുന്നു ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള. ഞാനറിയുന്ന ബുദ്ധിമാന്മാരിൽ ഒന്നാമനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ ഗോപാലപിള്ളസ്റ്റാർ ഒരു കൊച്ചുവീട്ടിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷേ, സാധാരണക്കാരെ മുൻപിൽ ചെയ്യുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ ചെയ്യാനൊക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചതു് ആ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലപ്രഭാവത്തിൽ വീട് നിങ്ങൾ പരിസരങ്ങൾ പോലും വിസ്തരിക്കും, വീട്ടിലെത്തുകയുമില്ലെന്നു് പീന പടയെടുക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെമാത്രമേ പറയാം. മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു് തേങ്ങല്ലെങ്കിൽ ആളല്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടയെടുക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടുകാരെ ഉൾക്കൊള്ളാം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ആകൃതി സൗഭാഗ്യമുള്ള അപർ പടത്തിൽ ഇങ്ങനെയായിരിക്കുന്നു? Personal appearance-നു്. എൻ. വ. ക്കു വല്ല കുറവുണ്ടോ? പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടമെങ്ങനെ? ശിഷ്യൻ ദുഃഖത്തോടെ പിന്നെയും “എങ്കിലും” എന്ന് പറഞ്ഞു. സ്നേഹപരമായ ഒരു അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനപ്പെടാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കണ്ടു് ഞാൻ ആ സംഭാഷണത്തിന്നു് ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണവിരമമിട്ടു്. “എന്തായാലും എന്നെക്കുറിച്ച് നല്ല വാക്കുകളെഴുതിയ ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായരോടു് എന്നിക്കു കൃതജ്ഞതയേയുള്ളു്.”

പടംകൊണ്ടുപോൾ മനസ്സ് ഒരുവിധത്തിൽ തയ്യാറാവും അതിന്റെ വിശദാംശം

അട്ടിലേയ്ക്കുപോകാൻ. കഥ അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടുപോൾ മനസ്സ് അങ്ങനെയൊക്കെ തയ്യാറെടുത്തു്. ചിത്രങ്ങൾക്കു് ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന സന്നദ്ധത തെറ്റായ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു കയ്യാവിനെ നയിക്കുന്നതുപോലെ അച്ചടിച്ച കഥ ഉളവാക്കുന്ന സന്നദ്ധതയും തെറ്റായ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു് അനുവാചകനെ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നു. മനോരമയിൽ നന്ദിനിക്കുട്ടി എഴുതിയ “കേരളീയ സംകൂടം” എന്ന കഥ വായിക്കൂ. ഇവിടെ പ്രാജ്ഞികന്റെ പരാമർശം ബോധപ്പെട്ടു്. മെഡുപികയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു് “വലിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കുക” വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കണ്ണു നിറയും. പക്ഷേ കലയല്ലതാനും. കാരണം അതിൽ വെറും Representation—ആവിഷ്കരണമത്രമേയുള്ളൂ. ഉൾക്കാഴ്ചയില്ല. ഓഗോർ പറഞ്ഞാൽ, കലാകാരനെല്ലാത്തവനോടു വൃക്ഷത്തെ വെള്ളാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അയാൾ അതിന്റെ ഓരോ അംശത്തെയും നോക്കി പകർത്തിവെക്കുന്നു. കലാകാരനാവട്ടെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കുനോക്കാനെ വൃക്ഷത്തിന്റെ “സ്വത്വം”ത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുന്നു. നന്ദിനിക്കുട്ടിക്ക് ഇതിനു കഴിവില്ല. അദ്ദേഹിക്കിടക്കുന്ന പ്രണയിനിയെ കൈനീട്ടിയാൽ തൊടാം. ഇതാണോ? അവളേ കാണണമെന്നാണോ? എങ്കിൽ വീട്ടുകാന്റെ സമീപം ഇല്ലാത്തവൻ പോലെ അവർ കിട്ടുന്നു...നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വീചാരിക്കൂ. അവർ അടുത്തല്ലനിങ്ങൾ അവളെയോർമ്മിക്കുകയാണ് അപ്പോൾ അവർ കൂടുതൽ സുന്ദരിയായി നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ നയനങ്ങൾക്കു മുൻപിൽവന്നു നിൽക്കും. സങ്കല്പത്തിലുള്ള ദർശനത്തിനും ആസ്വാദനത്തിനും അതികൂടും. Heard melodies are sweet, but those unheard are sweeter. സാഹിത്യം ആലോചനാമൃതമാണെന്ന സത്യം നന്ദിനിക്കുട്ടി ശ്രദ്ധിക്കണം. ചിത്രങ്ങൾ നായി ശ്രീ. കരുണാകുട്ടി അതു മനസ്സിലാക്കിയെന്നതിനു മനോരമയിൽത്തന്നെ തെളിവുണ്ടു്.

എന്തൊരു ക്ഷീണം ശാമിരികവും മനസിക്വരായ ക്ഷീണം. [ക്ഷീണം വിശേഷമാണ്. ക്ഷീണം എന്തെങ്കിലും

പ്രയോഗം. ക്ഷാന്തി, ശാന്തി, ക്ഷമ, അവസരം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ക്ഷിണം എന്ന പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ക്ഷിണം എന്നർത്ഥത്തിലിരിക്കട്ടെ. മാനസികമായ ക്ഷിണത്തിനു കാരണം ഈ ലേഖനം തന്നെ. വായനയുടെ "ഉപോല്പന്നം" ആഹ്ലാദമാണ്. പക്ഷേ, മുഖ്യനിഷ്പ്രയത്തിനുവേണ്ടി വായിക്കേണ്ടാൻ ക്ഷേമമാണ് ഫ. ഓ. എങ്കിലും വായനക്കാരുടെ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടുമാത്രം എഴുതുന്നു, ആബ്ദാബിയിൽനിന്ന് ശ്രീ. പി. കെ. സി. ഓഫീസ് എഴുതുന്നു. "മലയാളനാട്ടിന്റെ നിലവാരം ഉയർത്തിയതുകൊണ്ടാണ്. ഇവിടെ വേണ്ടിത്തോളം കോപ്പികൾ കിട്ടുന്നില്ല. വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾചെയ്താൽ കൊള്ളാം." ഞാൻ കത്തു ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു—തീരുവനന്തപുരം ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിൽ പുസ്തകച്ചവടക്കാരെയെടുത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഒരു യുവതി ജന്താവിനോടൊക്കുമിച്ച് അവിടെയെത്തി. മലയാളനാട്ട് ഇന്നുനോക്കി. വാങ്ങി. അതിനു മുൻപുള്ള ആഴ്ചത്തെ മലയാളനാട്ട് ഇന്നുനോക്കി. എന്നിട്ട് തനിയെ പറഞ്ഞു:— "സാഹിത്യവേദം മലമില്ലേ? എന്നാൽ ഇതു വേണ്ട." ഇടതുകൈയിൽ കഞ്ഞിമിടുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയാസപ്പെട്ടാണ് വലതുകൈകൊണ്ട് വാരികൾ ഇന്നുനോക്കുന്നത്. തുറന്നമട്ടിൽ വാരിക കൈകൾ പച്ച വായിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ഒന്നിച്ചൊട്ടെ ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിൽ കയറുവാൻ കഴിഞ്ഞു—ഞാൻ എറണാകുളം ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടു യുവാക്കൾ എന്ന സമ്മിച്ചുനോക്കി. എന്റെ വിദ്യാർത്ഥിനികളായിരിക്കാം, ഞാൻ മറന്നപോയതായിരിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു മിണ്ടാതെനിന്നു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ വിചയത്തോടെ ചോദിച്ചു:— മലയാളനാട്ടിൽ പതിവായെഴുതുന്നത് ഞാൻ "അതേ" എന്നു പറഞ്ഞു. "ആ ലേഖനം വായിക്കാൻമാത്രമാണ് ഞാൻ മലയാളനാട്ട് വാങ്ങുന്നത്" എന്ന് ആ യുവാവ് അറിയിച്ചു. "പ്രശ്നമാണ് സർവ്വം" ഞാൻ സമോജത്തിനും കൂട്ടുകാരി ചന്ദ്രകുന്ദം നന്ദി പറഞ്ഞു. പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാർ! ഇത് ആത്മപ്രശംസയാണ് അല്ല? ആത്മപ്രശംസയായതുകൊണ്ട്

ഞായറാഴ്ചയും ക്ഷീണം ഉണ്ടെന്നും ക്ഷീണം
 മാരാൻ കവിത വായിച്ചാൽമതി, **The**
penguin book of greek verse എന്ന
 മനോഹരമായ പുസ്തകം തുറന്ന ഞാൻ
 ഒരു കവിത വായിക്കുന്നു. ഈ നല്ല പു
 സ്തകം എനിക്കു തന്നത് ഉദ്യോഗപ്പട്ടാഭി
 ശിഷ്യൻമാരും വീൽക്കുന്നതിൽ തല്ലരോ
 യ എന്നൊക്കളെത്തേ ദേശഭിമാനി ബുക്ക്
 ഹൗസ് ഉടമസ്ഥമാണ്. "മണൽക്കാട്ടിലെ
 എന്റെ കറുത്ത മീമ്പൽപ്പക്ഷികളേ! കടൽ
 കരയിലെ വെള്ളപ്രാവുകളേ! എന്റെ
 ജനദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഉയർന്നു പറക്ക
 ന്ന നിങ്ങളോടു പറയട്ടെ. എന്റെ വീട്ടു
 ഭാരത്ത് ഒരാളിടമമുണ്ട്." അതിൽ
 ചെന്നിറങ്ങുന്നത് എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തോ
 ട്, എന്റെ ഭാര്യയോടു പറയൂ. അവർക്കു
 വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കന്യാസ്ത്രീയാകാം;
 അവർക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ വീണ്ടും
 വിവാഹംകഴിക്കാം; അവർക്കു വേണമെ
 ങ്കിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ കറുപ്പിക്കാം; അങ്ങനെ
 വിഷാദത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വസ്ത്ര
 ധാരണചെയ്യാം. പക്ഷേ, അവർ എ
 നിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കേണ്ടതില്ല; ഞാൻ
 തിരിച്ചുവരുന്നതോ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതാ
 ള്ള, കാമണമുണ്ട്, ഇവിടെ ആർക്കെന്
 യായി അവരെക്കൊന്നു വിവാഹംകഴിപ്പി
 ച്ചു. ഒരാൾക്കെന്തിൽ പെൺകുട്ടിയാണ്
 എന്റെ ഭാര്യ. ഒരു ദുർമ്മന്ത്രവാദിനിയു
 ടെ മകൾ. അവർ നമ്മളുടെയും അ
 നന്മിക്കുത്തലും മന്ത്രശക്തി പ്രയോഗിക്ക
 ന്നു, കൊച്ചുപക്ഷികളിൽ അവർ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു. അവ പറക്ക
 ന്നതേയില്ല. നദികളിൽ അവർ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; അവ ഒഴുക
 ന്നതേയില്ല. സമുദ്രത്തിൽ അവർ മന്ത്ര
 ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; തിരമാലകൾ
 അണങ്ങുന്നതേയില്ല. അവർ യാനപാത്രങ്ങ
 ൽ മന്ത്രശക്തിപ്രയോഗിക്കുന്നു; അവയ്ക്കു
 സഞ്ചരിക്കാൻ വയ്യ. അവർ എന്നിൽ
 മന്ത്രശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു; എന്നിൽ
 തിരിച്ചുപോകാനും വയ്യ ഞാൻ വീട്ടിൽ
 പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം മന്ത്ര
 മഠം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ അവ
 ളുടെ അടുക്കൽ തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ ന
 മ്യപ്രകാശമുണ്ട്. അന്തരീക്ഷത്തിൽ
 ക്ഷുദ്ര പ്രകാശമുണ്ട്. ഞാൻ കർമ്മത്തിൽ
 (ശേഷം 48-ൽ)

തൊൻ ഈ പംക്തിയിൽ എഴുതുന്ന തൊക്കെ സത്യമാണോ എന്ന ചില പ്ലോൾ ഭരതാർക്ക സംശയം തോന്നാറുണ്ട്. ആ തളിന് കാർമ്മശക്തി അല്ല കറവാണെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ലാതെ ഭരതാനു മല്ല സംശയത്തിന് കാരണം ആ ആൾ തൊൻതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, സത്യം പ്ലാമെ മഹാനാമല്ല തൊൻ പറയുന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന കരേ വായനക്കാരുടെ കീഴുമുണ്ടെന്നു എന്നിരുന്നെങ്കിലും ഇതിനുള്ള ഏറ്റവും മോശ്ചിലപ്പെത തെളിവ് ഒരു കത്തായി ഇതാ എൻ്റെയ്ക്കു ചിഹ്നം.

കണ്ഠ വന്നിരിക്കുന്നത് ബോംബെ
യിൽനിന്നാണ്. കൈദ്യോപദേശി
നാണുതാനും. ഈ രാജ്യത്ത് ജീവിച്ചി
രിപ്പുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഒരു ഏക്സ്
കോഗിയെന്നനിലയിൽ, ഒരുവിധപ്പെട്ട
രോഗത്തോളം സാമാന്യം വിദഗ്ദ്ധമാ
യ ചികിത്സകർ നിശ്ചയിക്കാൻ ഞാൻ
യോഗ്യനാണ്. "പത്തു പെററർ പ
തിച്ചി" എന്ന് മുമ്പത്തുതിലൊരു പ
ഴഞ്ചാലുതെന്നുണ്ടല്ലോ. രോഗികൾക്കു
പത്തുച്ചിട്ടും നൽകുന്ന പതിപ്പ് ഏർപ്പെ

ഞാൻ പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു

ദിനത്തിലൊന്നെങ്കിൽ ഇതിനിടെ അതിലൊ
 ന്നം എനിക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു എന്നു
 തീർച്ചയാണ്. എന്നിരിക്കുന്ന രോഗങ്ങ
 ലും വരുന്ന രോഗങ്ങളും തമ്മിലൊരു
 വടവലി മത്സരം നടന്നിരിക്കുന്നതിൽ
 ആദ്യവിഭാഗക്കാർ നിമ്നസ്ഥിതിയിൽ വടവു
 മായി സ്ഥലംവിട്ടുമാറുന്നു എന്നും
 തീർച്ച. ഏതായാലും, രോഗത്തെപ്പറ്റി
 ഒരിക്കലും എന്ന് കൂടാത്തവലാതി ഉണ്ടായി
 ടില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വല
 പ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ ഏതെന്ന് ഏതെങ്കി
 ലും എ. എ. എസ്. പരീക്ഷകൻ എ
 ന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ സംശയംകൂടാ
 തെ പറയും "ആശുപത്രിയിൽ കിടന്ന
 ദിവസങ്ങൾ"എന്നും. അതുപോലെ "നി
 ഞൾക്കു" ഏറ്റവും ഷുപ്ത ഹോബി
 എന്ത്?" എന്ന ചോദ്യംചെയ്തിരിക്കട്ടെ.

അതിനുള്ള എന്റെ മറുപടി “ചർദ്ദി”ക്കു എന്നായിരിക്കും. ജീവിതത്തിലേറ്റൊരു ആനന്ദകരമായ അനുഭൂതി ഏതെന്ന് ഒരു അഭിമുഖ സംഭാഷണക്കാമൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ “വരട്ടെച്ചൊറി” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞത് വൈകും മുഹമ്മദ് ബഷീറോ വൈകും ചന്ദ്രശേഖരൻ നായരോ എന്ന് എന്നിക്ക് ഉറപ്പില്ല. വരട്ടെച്ചൊറി എന്ന ഭാഗ്യം കൈവന്നിട്ടില്ല, അതിനാൽ, എനിക്ക് അഭിപ്രായവുമില്ല. എന്നാൽ, ഏതെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വിനോദം “ചർദ്ദി”യാണ്, കടിക്കാനിരിക്കുക, വീണ്ടും അണ്ണാക്കിലോളം വിരപ്പുകളിട്ട് “ചർദ്ദി”ക്കുക എന്നതുപോലെ ആനന്ദകരമായ ഒരുതരം ജീവിതത്തിലിനോടും മറ്റൊന്നും എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. ഇത് അസാ

ധാരണയായി തോന്നുന്നവർ ധാരാളം പേരുണ്ടാകാമെന്ന് എനിക്കറിയാം. അതിൽ വിസ്മയത്തോടെ കാണേണ്ടിയിട്ടുണ്ട്. “ഭിന്നത ചിർ നി ലോകം” എന്ന് പഴമക്കാർ തന്നെ പ്രമാണമുണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പലരും പഴിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ അത്യന്താധുനികതയുടെ പിന്നിലുള്ളതും ഈ വിലക്കുതന്നെ—അഥവാ അത്യന്താധുനികത—തന്നെ. ഞാൻ ബോംബെക്കൽനിന്നും കാർദ്യം മറന്നു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചിരിക്കുന്നത് “ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ്” (Bronchitis) എന്ന രോഗത്തെപ്പറ്റിയാണ്. മഹാരോഗങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല മഹാ വൈദ്യനായതെയും കേന്ദ്രമായ ബോംബെ മഹാനഗരത്തിൽനിന്നും ഇത്തരമൊരു ചോദ്യം എന്റെ പേക്കു വന്നപ്പോൾ ഞാൻ അല്പം അഹങ്കരിച്ചു. പക്ഷേ, ആ രോഗസമരണ എന്നെ അല്പം അസഹ്യനാക്കുകയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും, ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ് എന്ന പേരായത് എന്റെ പഴയ മിത്രമാണ്. പഴയവരെ സ്മരിക്കാനുള്ള ദുർവാസന എന്നീ കൂടുതലാണുതാനും. വലിയവ്. ചുമ, കഫം മുതലായ അനുസാരികളോടുകൂടിയാണ് സുഹൃത്തിന്റെ ആഗമനം. അപൂർവ്വമായി ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ ചുമയെ അല്പം കെട്ടി അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മദ്രാസിലെ മഹാശുപത്രിയിൽ അദ്ദേഹം തെടിയത്. അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ദിനമാത്രങ്ങൾ ജീവിതത്തിലെ അവിസ്മരണീയങ്ങളായ അനവധി സ്മരണകൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. “ഇവിടെമാണല്ലോ വിദ്യാലയം” എന്ന് മഹാകവി പറഞ്ഞ സ്ഥലം മരിശ്ശിയിലെ ജനറൽ ആശുപത്രിയുടെ എട്ടാം നമ്പർ വാർഡാണെന്ന് എനിക്കു ശരിക്കും അന്ന് ബോധ്യമായി. “സമാനവല പ്രമോപദ്രവയോസജ്ജതയാ വംശഭരേ” എന്നൊന്നും അവിടെ പ്രബലമായി കണ്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ, ഇഷ്ടന്മാർ നിമിഷത്തിനുനിമിഷം അവിടെനിന്നിന്ന് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ പിരിയുന്നതും ഞാൻ ആ കിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു കണ്ടു.

ഞാൻ കിടന്നതു പോസ്റ്റ് ഓപ്പറേറ്റീവ് വാർഡിലാണ്. സഹോദരൻ ഓപ്പറേഷൻ

റേഷൻ. ഏതും, ശ്വാസകോശം എന്നിവയ്ക്കുള്ള തോറാസിക് വാർഡ്. ഇതേതാണ് ഇരുപതു വർഷം മുമ്പുതന്നെ ഓർക്കുന്നത്. ഞാൻ തോറാസിക് സർജറി ഇത്രത്തോളം ഇവിടെ സാധാരണമായിരുന്നില്ല. അദ്വിവിപ്രാപിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഞാൻ തീർത്ത “ഇത്” അപകടകരമായ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ ആയിരുന്നു. മരണനിരക്ക് ഭീമമായിരുന്നു എന്നതന്നെ പറയാം. ജീവിക്കുന്നവരെക്കൊള്ളാതെ യിതന്നെ മരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം എന്ന് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ വെളിവാക്കും. ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യ ഈ മരണങ്ങളിലേയിരുന്ന പങ്കിനും കാരണങ്ങളിലായിരുന്നു എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സന്ദർഭം—അഥവാ ഏറ്റവും വലിയ നിസ്സഹായത. ഇങ്ങിനെ “ആയുസ്സറാകെ” ചാവുന്നതിന് ഡോക്ടർമാർ പറയുന്ന പേര് “ഷോക്ക്” എന്നാണ്. ബോധം കെട്ടിപ്പോയ ഓപ്പറേഷൻ റേബിളിൽ കിടന്നപ്പോഴാണ് രോഗി അതേ അബോധാവസ്ഥയിൽ ക്ഷോഭമുലം മരിച്ചുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പൊരുൾ എനിക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല ആ ആശുപത്രിവാസത്തിനിടയിൽ, എന്റെ ചുറ്റുപാട് കിടന്നവരിൽ ചിലർ ഇങ്ങനെ “ഷോക്ക്” മൂലം മരണമടഞ്ഞു. അവരിൽ, ചിലർ വയോധികരും ചിലർ ചാലന്മാരുമായിരുന്നു. ശ്വാസകോശത്തിനും ഏതത്തനമുള്ള ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയരായവർ അവരിൽ ചിലരുടെ നർമ്മരോഷങ്ങളും നിഷ്കളങ്കമായ ചിരിയും ഞാൻ എപ്പോഴുമുണ്ടാക്കും. 12 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള സുഖനായ പട്ടന്തി, നാല്പത്തിയെട്ടാകുന്നവയ്ക്ക് “ക്ലാങ്ക്” രോഗമായിരുന്നു. ഫുൾബാർ പത്തുപോലെ തെറിച്ചുവെട്ടുന്ന പതിനാലു കാലനായ ദളു, അറുപതു കഴിഞ്ഞ ഭക്തനായ സത്യകൃഷ്ണനായ മഹർണ്ണാണുസ് എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര പർവ്വതവർത്തിൽ അവിടെ “ഇഷ്ടന്മാർ പിരിയുന്ന ഒരു അദ്ധ്യായവിദ്യാലയം” തന്നെ ആയി എന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ രോഗിന്റെ പിരിയലിനുമുമ്പിൽ എന്റെ ഓപ്പറേഷൻ വന്നുചേർന്ന അപ്പോഴുള്ള എന്റെ മനോധനം എന്തായിരുന്നിരിക്കുമെന്ന് നിങ്ങളോട് ആലോചിക്കാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയ്ക്കില്ല. എന്തിന് നിങ്ങളെപ്പറ്റി വി

ഷ്കിപ്പിക്കണം? ഓപ്പറേഷൻ എന്നത് ഒരു സുഖമോ ദുഃഖമോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. സമ്പൂർണ്ണമായും ബോധം കെട്ടിത്തീർത്ത പ്രയോഗമാണല്ലോ. അതിനെ ഒരു ഉറക്കമെന്നല്ല, മരണമെന്നാണ് വിളിക്കാവുന്നത്. ഉറക്കത്തിൽ നമ്മെ ഒന്ന് നമ്മളിയാൽ പോലും നാം അറിയുന്നു. ശസ്ത്രക്രിയയിൽ നമ്മെ അറിയുകിറുതിച്ചുതള്ളിയിട്ടുപോലും നാം അറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ശസ്ത്രക്രിയകഴിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം ഒരു പുനർജന്മമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്ന് മണ്ടുതവണ ഓപ്പറേറ്ററായെന്ന് എന്റെ രോഗം പൂർണ്ണമായി മാറി, എന്നിങ്ങനെ പുനർജന്മം നൽകിയ മഹാനായ ഡോക്ടർ സി. എസ്. സമാശിവനെ ഞാൻ എന്തെന്നും കൃതജ്ഞതാഭാസത്തോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ആശുപത്രിയിലേക്കു എനിക്ക് തോന്നിയ ആദ്യത്തെ ആരോഗ്യരോഗിയെ ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്തു. അത് ആരോഗ്യരോഗിയെ അകാലത്തിൽ അന്തരിപ്പിച്ചു. ശസ്ത്രക്രിയ സുഖമാണെങ്കിലും അതിനു മുൻപും പിൻപുമുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കേറ ക്ലേശകരമാണ്. അവയിലൊന്നാണ് ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ് എന്ന ഒരു പ്രദേശം. രോഗിയുടെ ശ്വാസകോശത്തിനകം നേരിട്ടു കാണാനുള്ള ഒരു കട്ടിക്കൾ അണ്ണാക്കിലൂടെ താഴെക്ക് തള്ളിക്കയറ്റുന്ന ഈ പ്രയോഗം എന്നിൽ നടത്തിയത് പിന്നീട് ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്തതിൽനിന്ന് പത്തുവർഷം മുമ്പായിരുന്നു. ഡോക്ടർ സത്യനായണ എന്ന മഹാനാണ്. എന്റെ എല്ലാ ജീവനും അതോടെ പൊയ്പോയി എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. പക്ഷേ, സമാർത്ഥ പത്തു പതിനഞ്ചുവർഷം സമയത്തേക്ക് ഈ പ്രയോഗം തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു. മെഡിക്കൽകോളേജിലെ ഒരു ബാച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എന്റെ ശ്വാസകോശത്തിനകം കാണിച്ചുകൊടുത്തു ക്ലാസ്സെടുക്കുകയായിരുന്നു ആ മഹാൻ അതിന്റെ കലാശമെന്ന നിലയിൽ ആ കഴലിനുള്ളിലൂടെ ഒരു നിങ്ങളുവെക്കുന്ന ശ്വാസകോശത്തിനകമെന്നാണ് അല്പം മാംസം പറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു. (“ബയോപ്പി” എന്ന ആവശ്യത്തിലേക്കാണ്). ക്യാൻസറോ മറ്റൊരാളിനോ എന്നു പറ്റിശ്വാസിക്കാൻ എത്ര

യാലും; എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിഷമകരമായ അനുഭവം ഏതെന്ന് ആരോടും ചോദിച്ചാൽ എന്റെ മറുപടി വ്യക്തം. “ബ്രോങ്കൈറ്റ് ക്റോസിസ്” (ഇത് കമ്പ്രൈമം ആശുപത്രികളിൽനിന്ന് ഇതിനടിയിൽ നിരോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും പകരം മയപ്പെട്ട രോഗിപ്പാട്ടു നടന്നുവെന്നതായും അറിയുന്നു) വാർഡിൽ എന്ന് ഓപ്പറേഷൻ തീയേറ്ററോടുമുള്ള ഒരു ലഘുയാത്രയുണ്ട്. കയ്യിൽ അറുപതു വാർഡും ഭൂമിയും എങ്കിലും അതോടെ ദീർഘയാത്രയെന്നതാണ്! സ്ട്രെച്ചറിൽ കിടത്ത്, ഫുൾബാർ മുടി, മന്ദഗതിയിലുള്ള ആ യാത്ര ഒരു അത്യന്താധുനിക പ്രതിമയാണ് എന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചത്. അപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ണുശരിക്കുമൊന്നു മറന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെ ശരിക്കും നോക്കിക്കണ്ടു. കണ്ടത് ആശുപത്രി മിതതകൾമാത്രം. കേപക്ഷേ, ഇനി യെന്ത്? ഒന്നുമേയ്ക്കും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ എന്റെ ചിന്താഗതി പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം രോഗികളുടെ സഹജമായ മനോവിഭ്രാന്തികൾ മാത്രമാണെന്ന് പിന്നീട്നേക്കു ബോധ്യമായി ഒരു രോഗിയെ എങ്ങിനെയും മക്കിക്കാൻ, സർവ്വായുധസജ്ജമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരെയും കൂട്ടുകാരെയും അപ്പോൾ രോഗി കാഴ്ചമാക്കുന്നില്ല. അത്രമാത്രം മിതമാണ് രോഗി. ഏതായാലും ഞാൻ അതോടെ ഒരു പുനർജന്മവിശ്വാസിയായി. ഓൾ മെച്ചാൽ അയാളുടെ ജീവൻ (ആത്മാവ്) എവിടെപ്പോകുന്നു എന്ന വിഷയം ഉപനിഷത്തുകളുടെ കൂലകഷ്ടമായ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമായി. പക്ഷേ, തീർക്കാതെത്തന്നെ അയാളെ ആത്മാവിനെപ്പറ്റി അറിയാനുള്ള നവീനതയെപ്പറ്റി അറിയുന്നതായാ മുന്നിൽ വിലപോയില്ല. (കേം പനിഷത്ത്.) “നായാത്താ പ്രപഞ്ചനലഭ്യം” (ആത്മാവെന്തെന്ന് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ വയ്ക്കൂ) എന്നു പറഞ്ഞു യമൻ കൈമലയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ആ യമനെയും തോല്പിച്ചു എന്നിങ്ങനെ കൈമലയിൽ സംശയമേയില്ല. ആത്മാവുണ്ട്, പുനർജന്മമുണ്ട്. അതിനുള്ള വേളി വേ? — ഈ ഞാൻ തന്നെ.

വൈക്കി വന്നതുകൊണ്ട് സർചാത്തുവുമായി സർഗ്ഗസംവാദം തുടങ്ങി. പത്തു സാഹിത്യകാരന്മാരെവിളിച്ച് മലമ്പുഴയ്ക്കു പോകണമെന്ന് ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതും, അവിടുത്തെ ഡാമിൽ ജലസംവിധാനം കുറവായതിനാൽ അവസാനത്തിൽ പരിപാടി റദ്ദാക്കി. അപ്പോൾ ഹൈക്കോർട്ടിൽ കേസുകൾ ഓട്ടം ഓടിക്കുന്നതിനായി. ചാത്തുപ്പുറം എവിടെപ്പോകുന്നു എന്ന ഫലസംശയം ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ കാലാവധി അന്തരീക്ഷം കഴിയുന്ന തനിക്ക് പിറോസ് ഫെയ്ഡ് മാ

പിതൃപ്രഭു

സ്വയം ജോലിയിൽ തിരികെ പ്രാവശ്യം കണ്ട ദശാസന്ധി വന്നിരിക്കുകയാണെന്ന് വൈക്കി ആദ്യം കുറിച്ചു.

പ്രവേശിക്കുകയല്ലേ?—സർചാത്തു ചോദിച്ചു.

പാതിശമ്പളത്തിലാവാലും വരുവർഷം വിഷ്ണുവിന് അടുത്തുണ്ടായി കലാശിക്കുന്നതു പക്ഷേ അവധിയിൽ പ്രവേശിച്ചാലോ എന്നും ആലോചിക്കുകയാണ്.

എന്നിട്ട്? വെയിലും മേയ്ക്കും കൊള്ളാത്തവിധം ഒരു മാം പണിയ്ക്കും. അവധിക്കാലത്തോ? അതേ ജനക്കേടുകൊണ്ട് പറയുന്നതാണ്, അല്ലേ?

എന്താണാവോ? പ്രധാനശ്രദ്ധയായിരുന്ന സർചാത്തുവിന്റെ കാര്യങ്ങൾക്കിടയിലുള്ളതുകൊണ്ട് വെട്ടിയ കൈകളിലൊന്നാണ് പട്ടം പുറം പണി തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളത് എന്ത്. അതു ഞാൻ കാർത്തില്ല. കൊച്ചിരാജ്യം വിറ്റതിൽ വൈക്കിക്ക് പങ്കുണ്ടോ?

ഇല്ല. വല്ലതും കൈകളിലിരിക്കുകയുണ്ടോ? കൈപെരുപ്പം ഉണ്ടല്ലോ.

രാജ്യത്തെ പരിശുദ്ധമായ വജ്രം വിറ്റാൻ സ്ഥിതിയെ മാറ്റിച്ച് ശമ്പളം പത്തു ശതമാനം വെട്ടിക്കുറച്ച് വെട്ടിയതല്ലേ ഇതുവരെയും നാം ചെയ്തത്? ഈ കഥ വല്ലവനും അറിയുമോ? ഒരു ചെറിയതും അറിയില്ല. എന്താണ് അവന്റെ നാവു? അങ്ങിയിരിക്കുമോ?

ഇല്ല. അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടാകുന്നതിന് പോലെയല്ലേ? കുറിയടിക്കുന്നത്?

മതി. ഒരു തുണ്ട് ലഭ്യമാവില്ലേ? ഉവ്വ്.

പ്രോവിഡൻസ് ഫണ്ട്, പെൻഷൻ, കൈകളിലിരിക്കുന്ന സംഖ്യകൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് ശമ്പളം കുറയ്ക്കാൻ ഒരു ഹർജ്യം നിർമ്മിക്കുന്നത് എന്നല്ലേ ജനം അപ്പോൾ പറയുക?

അതേ. അവരുടെ സഹായവുമുണ്ടാവില്ലേ? ഉവ്വ്.

ശകടബന്ധനം

വി. കെ. എൻ

എന്നാൽ സർചാത്തു പറഞ്ഞു—ദീർഘകാലാവധിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് നാളെ നീട്ടണം.

ഇല്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെപോയി പ്രവേശിച്ച് തിരിച്ചുവരൂ.

ശരി. വരുമ്പോൾ ശിവശങ്കരന്റെ ബോധോന്നതയ്ക്ക് തീവണ്ടിയിൽ വേണ്ട സിററും എല്ലാം ആവട്ടെ. ശരംപോലെപോകുന്ന വൈക്കിയുടെ

ചെങ്കൈത്താൻ കഴിയാതെ, വലിയ യജമാനൻ എങ്ങെട്ടാവും ഭയമായി എന്നു വിശ്വസിച്ചു വാക്കിക്കുന്ന ഗന്ധമാദന പർവ്വതം നോക്കിനിന്നു.

തിവണ്ടിയാത്രയുടെകാര്യത്തിൽ വൈക്കിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടിവന്നില്ല. കാരണം സർചാത്തുവിന്റെ പുത്രൻ ഓക്സ് ഫോർഡ് ലേബൽ പോകുന്ന വഴിയുടെ വിവരണം ചിത്രസഹിതം പത്രത്തിൽ വായിച്ചു കേണിന്ത്യൻ റെയിൽവേക്കമ്പനിക്ക് തങ്ങളുടെ ചീഫ് മെക്കാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയറെ മുൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു നിയോഗിച്ചു. ലെക്കിടി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നിൽക്കുന്ന മദിരാശി മെയിലിനെ പുത്രൻ പോകുന്നത് രണ്ടു മിനിറ്റു് അവിടെ നിൽക്കാനായിരിക്കാൻ.

വെറും രണ്ടു മിനിറ്റോ?—സർചാത്തു ചോദിച്ചു.

പോകുന്നതെങ്കിൽ—

എന്നും നിൽക്കുന്ന മെയിൽവണ്ടി അന്നു മാത്രം വെറും രണ്ടു മിനിറ്റുനേരം നിൽക്കിയിട്ടേയ്ക്കുകയുണ്ടോ? സർ ചാത്തു ചോദിച്ചു—നമ്മുടെ പുത്രൻ കയറുന്നതുകൊണ്ടല്ല, റെയിൽപാളത്തിന് എന്തോ തകരാറുമുണ്ടാ

ണ് ആ വിശകടം പത്രക്കു പോകുന്നത് എന്നല്ലേ ജനം ധരിയ്ക്കൂ?

പിന്നെത്രനേരം നിൽക്കണമെന്നാണ് സർ ചാത്തുവിന്റെ തീരുമാനമല്ലേ?

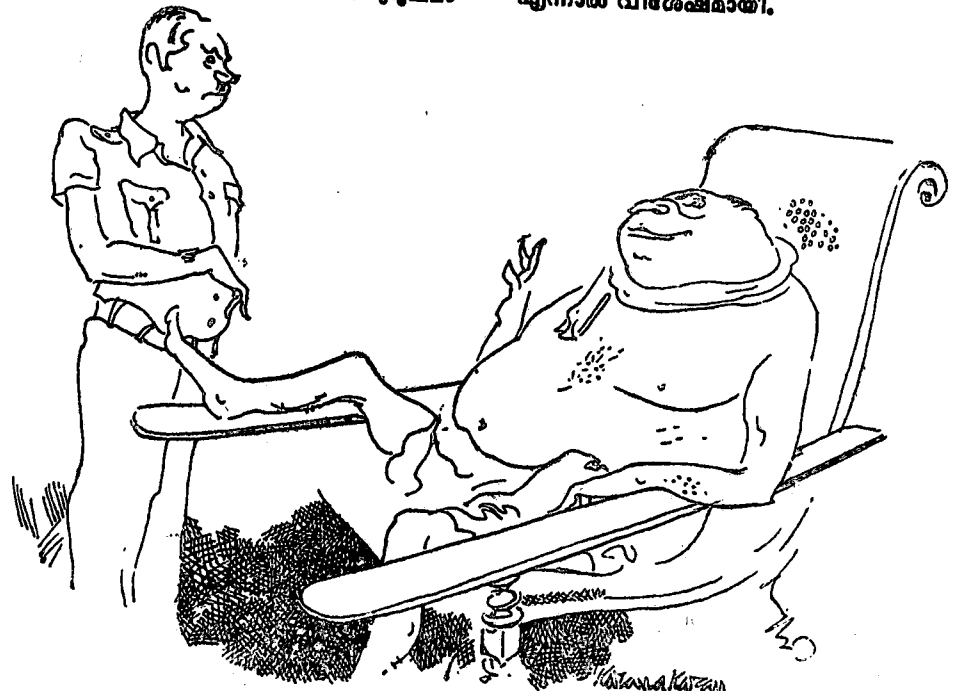
ഒന്നാമതായി, നിൽക്കണമെന്നുതന്നെയാണ്. സർ ചാത്തു പറഞ്ഞു— മദിരാശി മെയിൽ ലെക്കിടി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നിൽക്കുന്നതുമു മാണോ മാർക്കോപോളോയും വാസ്കോഡിഗാമയും റോറും ഗുഡ്വിടെ വന്നത്?

അതിവേഗം പറയരുത്— സായ്പ് യാചിച്ചു— അപ്പോഴാണ് വണ്ടി ഞങ്ങൾ നിൽക്കുന്നത്. സാധാരണഗതിയിൽ പരസ്പരം ചങ്ങല വലിച്ചാൽപോലും നിൽക്കുന്ന സ്റ്റേഷനാണ്. പക്ഷേ, ഇത്തവണ ഞങ്ങൾ നിൽക്കുന്നത്,

ശിവശങ്കരൻ കയറുന്നില്ലേകിലോ? എന്നാലും നിൽക്കും.

അത്ര നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ അമേണി ക്ലറക്കിലും നിൽക്കണം— സർ ചാത്തു പറഞ്ഞു— നാലു മണിയെട്ടെ, കാണട്ടെ.

സർ ചാത്തുവിന്റെ സാധനശങ്കി വിളംബരംചെയ്യാൻ ഇടയ്ക്കിടെ ശകടത്തെ കൊണ്ട് നീട്ടി കൂവിക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ വിശേഷമായി,

അപ്പോൾ ഇരുപത്തഞ്ചാംതീയതി വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണിയ്ക്ക് ലെക്കിടി സ്റ്റേഷനിൽ മദിരാശി മെയ്ലിന്റെ ബന്ധനം അവിടുന്ന് സമ്മതിച്ചില്ലോ? സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ? വൈകിയാൽ ബസ്സ് തെറ്റും. നില്ല കാപ്പിയും മറ്റും കഴിക്കാതെ പോകാം. ഒന്നു ചോദിച്ചോട്ടേ.

ചോദിക്കണം, സർ ശിവശങ്കരനുവേണ്ടി ലെക്കിടിയിൽ മെയിൽ വണ്ടി നിൽക്കുമ്പോൾ അങ്ങോട്ടു എന്ന് തെന്നിന്ത്യൻ റെയിൽവേ കമ്പനിയ്ക്ക് എന്താണിത്ര വാശി?

പറയാം, സർ നന്നാമതായി ഇവിടുത്തെ പദവിയെ മാനിച്ചു - ശരി. അടുത്തതായി?

മാസ്റ്റർ ശിവശങ്കരൻ ഐ. സി. എസ്. രൂപത്തിൽ മടങ്ങിവന്ന് മദിരാശി പ്രവിശ്യയിലെ വല്ല ജില്ലയിലുമാണ് പോസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇപ്പോൾ വണ്ടി ന്ത്തിയില്ലെങ്കിൽ ആ കോപത്തിന് തന്റെ തട്ടകത്തുളള ഒറ്റവണ്ടി

യും പാഞ്ഞുപോകുകയെന്ന് അദ്ദേഹം കല്പന പാസ്സാക്കിയാൽ സ്വകാര്യകമ്പനി കോരായ ഞങ്ങൾ കടുങ്ങും. വായിൽ കല്പിയാവും.

അപ്പോൾ അവനെ പേടിയാണെന്നർത്ഥം.

അതെ, സർ. നമ്മെ അശേഷമില്ലെന്നും.

അയ്യോ സർ, ഇവിടുത്തെയാണു് അധികം പേടി.

നാം യാത്രപോകയാണെങ്കിലും മദിരാശി മെയിൽ ലെക്കിടിയിൽ നിൽക്കുമോ? സംശയമെന്ത്, സർ? - ചീഫ് മെക്കാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയർ ചോദിച്ചു - ഓക്കുമാനും പുഴയ്ക്കു കുറുകെ പാലം പണിതു് വണ്ടി ഈ മുററത്തു് വരുത്തി അങ്ങയെ പിടിച്ചുകയറ്റിയേ ഞങ്ങൾ പോകൂ.

താക്സ് ഏലോട്ട്.

എന്നാൽ മാസ്റ്റർ ശിവശങ്കരൻ പോകുന്ന സ്റ്റേഷനിൽ കാണാം, സർ.

സാമ്പൂർ ഹാജരായ്കൊള്ളു നാമുണ്ടാവില്ല.

വെളിഗുഡ്, സർ.

എന്നാൽ പോകൂ.

യെസ്, സർ.

വഴിക്ക് കാപ്പികുടിക്കാൻ മറക്കരുത്. ഇല്ല, സർ.

പുഴവക്കത്താണ് അറുമുഖന്റെ ചാഴക്കട.

അറിയാം; സർ.

കാപ്പിക്കു പുറമെ, പുവൻപഴവും പരിപൂവയ്യുംകൂടി കിട്ടും. റിയലി, സർ.

ഒരു പൊതി മദാമ്മയ്ക്കും കൊണ്ടു, കൊടുക്ക.

ഐ വിൽ ഡു ദാററ്, സർ.

നാം തന്നതാണെന്നും പറയൂ.

സൊ കൈയ്ക്ക് ഓഫ് യു, സർ.

(കോടി പുണ്യം, ചാത്തവനേ)

(തുടരും)

**ഈലിം
പോഷൻ**
ചൊരിച്ചിലിനും
പുഴക്കടിക്കും
നെപുതിയ ഔഷധം

Oriental Chemical Works. RAO (Indore)

കേൾക്കൂ ശ്രദ്ധശനർക്കിനും മുറിയിൽ നൽകപ്പെട്ടുവെന്നുതന്നെ അശേഷം കാലയാപനത്തിനുവേണ്ടി നഗ്നചിത്ര നിർമ്മാതാക്കളെ അനുസരിക്കുന്ന മോഡലുകളെപ്പോലെ, അവർ സംഭോഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥിതിയിലും ആനന്ദം കണ്ടെത്താൻ രോഹിണിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കാമണം, അവരെ സ്വന്തം പാവകളാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അമ്മായിഅമ്മയുടെ നിർദ്ദേശം മുഖമാണ് അവരുടെ ചെമ്പുന്നതെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അവളുടെ പുരുഷനിൽ വേണ്ടത്ര വിജ്ഞാണുണ്ടാക്കിയതു് അയാൾക്ക് അവളുടെ ശരീരത്തോടുള്ള ആസക്തിയല്ല, മറിച്ച് കിഴവിയുടെ ഇച്ഛാശക്തിയാണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ നമുച്ച സ്ത്രീ അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്, ഒന്ന് - രണ്ടു് - മൂന്നു് എണ്ണിക്കൊണ്ടു് അടുത്തുനില്ക്കുകയാണെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ വേണ്ടതു് ഒരു അവകാശിയായിരുന്നു, അമ്മായിഅമ്മയെക്കുറിച്ച് കാത്തുപോൾ രോഹിണി സ്വയം പീഡിതയായി. ദൈവാധിനമായി അവർ കൂടെ വരാഞ്ഞതു്. അവൾ ഉടുവായി തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു. തടിച്ച കൈ അവ

"നി ഒരു കാമുകനുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്." അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൾ പെട്ടെന്നു് അസ്വസ്ഥയായി, അയാളെ നോക്കി. പക്ഷേ അയാളുടെ മുഖം ഗൗരവപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അപ്പോൾ, അയാൾ തമാശപറയുകയായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു അസുയയുള്ള ദർശനാവല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ? അവളുടെ ശരീരത്തോടുള്ള ആവേശംപോലും അയാൾക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ?

"എനിക്കിത്തരം തമാശകളില്ലാമല്ല." അവർ അസഹ്യതയോടെ പറഞ്ഞു.

"ദേഹപ്പുത്തിൽ ചിറികൊടുക്കുന്നതിന്റെ വായ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല." അയാൾ പറഞ്ഞു. "നിനക്കു നല്ലതുവയസ്സായെന്ന കാര്യം നി മറക്കുന്നു."

"നിങ്ങൾക്കു് ഇന്നെന്തുപററി?" അവൾ

രോഹിണി

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ നിണ്ടകഥ: അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

ളുടെമേൽവെച്ച് കിടക്കുകയായിരുന്ന ഭർത്താവു് തലതിരിച്ച് അവളെ നോക്കി.

"നി വല്ലളും പറഞ്ഞോ?" അയാൾ അവളോടു ചോദിച്ചു. അവൾ ഇല്ലെന്നു തലകുലുക്കി.

"നി വിശ്രമിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് നിന്റെ കഴപ്പം," അയാൾ പറഞ്ഞു. ഉറക്കത്തിൽപോലും നിന്റെ കൈകൾ കട്ടിയിരിക്കുന്നു: നി എന്താ വല്ലപ്പോഴാമൊന്നു് അയയാത്തതു്?"

"ഞാനിങ്ങനെയാണു്," അവൾ പറഞ്ഞു. "പോക്കെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധകഗന്ധം എനിക്കിഷ്ടമല്ല നിങ്ങൾ വിയർക്കുമ്പോൾ ആ ഗന്ധം എന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നു."

ശബ്ദമുയർത്തി ചോദിച്ചു. "ദയവിലാത്ത വാക്കുകൾകൊണ്ടു് എന്നെ മുറിവേല്പിക്കണമെന്നു് നിങ്ങൾക്കു നിർബന്ധമാണെന്നു തോന്നുന്നു."

അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചു. "എനിക്കു മുറിവേല്പിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ ഞാനതു വാക്കുകൾകൊണ്ടു ചെയ്യാറില്ല. കരളുളളി മുർച്ചയുള്ള എന്തെങ്കിലുമൊരു ഞാണപയോഗിക്കുക." അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ കവിയല്ല. നാദമുല്പാദകനല്ല. അതിന്മേൽ കമ്യവീനെയുംകുറിച്ച് നിന്നോടു സംസാരിക്കാനെന്നു കലാകാരനായിരുന്നെല്ലാ ഞാൻ."

അവൾ തിട്ടക്കത്തിൽ എണീറ്റിരുന്നു. അവളുടെ ഏതൊ ക്രമാതീതമായി മിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ കുടിച്ചു പുസാ

യിരിക്കുന്നോ?" അവർ അയാളോടു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളെങ്ങനെ ഈ ഫീൽഡിൽ വായിമാറി?"

"നി അമ്മനനിറഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീയാണ്, മറ്റൊന്നുമല്ല" അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഇതു നിന്നോടു പറയാൻ ഞാൻ ഇരുപതു വർഷം കാത്തിരുന്നു. സംസ്കൃതചിത്ത യാണെന്നു? നി നടിക്കുന്നു, എതിർപ്പു നേരിടേണ്ടിവരുമ്പോൾ തെരസ്സംബന്ധമായ തലവേദന ഉണ്ടാവുന്നതായും നി നടിക്കുന്നു. ബാലിശവും പൊള്ളയുമായ വ്യക്തിത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരുവളാണ് നി. നി കൂലിക്കുകയെന്നവളാണ്. നി നിച മനസ്സമിതിക്കായിയാണ്. എന്റെ വിടിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം വേണ്ടിയിട്ടാണ്, പണക്കാരീയാവാൻ വേണ്ടിയാണ് നി എന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചത്. നിന്റെ കൂടു കാലികൾക്കു നിന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽ അസുയരതോന്നത്തക്കവണ്ണം അവളുടെ മുൻപിൽ ചമഞ്ഞുനടക്കാൻ നി ആഗ്രഹിച്ചു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരും സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നെക്കാൾ ഉന്നതമാണ്. അവർ നമ്മോടൊത്തു താമസിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ അവരോടൊത്തുവെച്ച് സ്വകാര്യമായി സംസാരിച്ചു ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചതാണിതൊന്നും. ഞാനൊക്കെ അനവധിപ്പോൾ ഇപ്പോഴുകയായിരുന്നു, എന്റെ ഉച്ചയറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും സാക്ഷിപ്പെടുമ്പോൾ ഞാൻ. ഉച്ചയ്ക്കു വിശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും എനിക്കു നിനക്കെന്നപോലെ തലവേദന വരാൻ പറ്റില്ലല്ലോ."

"ഇതുവരെ നിറുത്തു. "അവൾ അലറി" നിങ്ങൾക്കു എന്താ കാര്യം? ഈ നിമിഷത്തിൽ നിങ്ങൾ തികച്ചും മെപ്പരിചിതനല്ലെന്നുവെക്കണം. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെക്കുറിച്ച് ഇത്രത്തോളം നിചവിചാരമുണ്ടെന്നു? എനിക്കൊരിക്കലും സങ്കല്പം കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ അമ്മയെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾക്കു ഇമ്മതിരി വിചാരങ്ങളുണ്ടോ ഉള്ളതു?" മേയർ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചു, അവൾ വിഷേട് സ്വയം ചുരുങ്ങുൻ ഇടയാക്കിയ ഒരു പരക്കൻചിരി. അന്നു അയാൾ ഒരുതളി മദ്യം ഓട്ടിക്കുന്നില്ല, മനസ്സികഭോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ; അവൾ അയാളുടെ മുഖത്തു തിമഞ്ഞു, അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ശാന്തമായിരുന്നു, മുഖത്തെ

മാംസപേശികൾക്കു അയവുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പതിച്ചുപോലെ ചിരിക്കുന്ന ബുദ്ധനായിരുന്നു, സംശയാലുവായ ബുദ്ധൻ. അവർ കൈപ്പത്തികളിൽ മുഖം മറച്ചു ഭയപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു.

"നിങ്ങൾ എന്നെക്കൊണ്ടു മടുത്തിരിക്കുന്നു" അയാൾ ചിരിച്ചുപറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾക്കെന്നോടു ബോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാനെന്റെ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു പോയ്ക്കളയാം." അയാൾ വീണ്ടും ചിരിച്ചു. "ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടിൽ വിവാഹമോചനങ്ങളില്ല കട്ടി" അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങളുടെ

മോസ്യങ്ങളുമായി നി ഞങ്ങളെ പേകാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിക്കില്ല. ഞങ്ങളുടെ മോസ്യങ്ങൾ നി ഞങ്ങളുടെ എതിരിടികൾക്കു വിൽക്കും. എനിക്കു നിന്നെ വിശ്വാസമില്ല."

"പിന്നെ നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തുചെയ്യാൻപോകുന്നു?" അവൾ ചോദിച്ചു. കണ്ണിമിന്റെ ചുട്ട് അവൾക്കു കവിളുകളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "എന്നെ കൊല്ലാനാണോ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ അമ്മയുംചേ

ന്നു? എന്ന് ഇവിടെ കൊണ്ടുപോക കൊന്നുകൊല്ലാൻ അവർ നിങ്ങളോടു ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?"

"നന്റെ ഈ നിലവിളി നിറുത്തു" അയാൾ പറഞ്ഞു ആൾക്കാർ കേൾക്കും. നമ്മുടെ മുമ്പാകെ വെളിച്ചമുള്ള ഇടനാഴിയിൽ ചെറിയ കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്. അവർ നന്റെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു എന്റെ കയ്യിൽനിന്നു നീങ്ങു രക്ഷിക്കുൻവേണ്ടി മാടിവന്നു. അവർ നിന്റെ ആശയ കനം പറ്റി. നി അവനുമായി കഴഞ്ഞാണു് ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്."

"ഞാനവനോടങ്ങനെ മിണ്ടാൻ ഇല്ലല്ലോ," അവൾ പറഞ്ഞു.

"നി കണ്ണുകൊണ്ടു കഴയാറുണ്ടു്, അവനുമായി." പുരുഷൻ പറഞ്ഞു. "കാറിൽനിന്നു ഇറങ്ങിനടക്കുമ്പോൾ പിൻഭാഗം കൊണ്ടും, കാറിൽ കയറാൻനേരത്തു് നിന്റെ കൊഴുത്തുരുണ്ടു മുലകൾകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞ പല വർഷങ്ങളായി നിന്റെ ചലനം ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്."

"എന്നെ തിരികെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടു പോവു" അവൾ നിലവിളിച്ചു. "ഇവി

ടെ ഈ അന്ധർ ചെറുമാക്കിൽ ഒറ്റയ്ക്കു നില്പാൻ എനിക്കു ഭയമുണ്ടു്. ഓരോ തവണക്കിന ഞാൻ വേദവരോടു പറയു. എനിക്കുവേണ്ട പോകണം."

അയാൾ രാമാവൃതമായ കരുത്തുറ കൈകൊണ്ടു അവളെ പിടിച്ചു പിന്നെ, ട്ടു് കിടക്കയിലേക്കു എറിഞ്ഞു.

"അനങ്ങ മെ അവിടെ കിടന്നോ" അയാൾ പറഞ്ഞു. "അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ കഴുത്തുതെളിച്ചു കൊന്നുകളയാം."

ഒടുവിൽ രേ.ഫീൽഡിനു ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ സൂര്യപ്രകാശം വീഴുന്ന മുറയിൽ അയാൾ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു. പേയമാത്രിയ്ക്കു ത്ക്കൊരുഭവം അവളുടെ കയ്യിലേക്കു നടന്നു വന്നു; അയാൾ കണ്ണുടയിലെ തന്റെ പ്രതിച്ഛായയിലേക്കു നോക്കി. അവർ വിളിയിരുന്നു. ഒക്കെ, ഈ ക്രൂരതയും കൊള്ളരുതായ്മയുമൊക്കെ, ഞാൻ സ്വപ്നംകണ്ടതാവുമോ? അവർ പേഷമാറി താഴത്തെ തീർപ്പായിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ ഭർത്താവു് മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്നു. പത്രം വായിക്കുകയായിരുന്നു, അയാൾ തല ഉയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ, അവർ ശാന്തമായ മുഖവും സ്പെഷ്യലിസറ്റും വിടൻ ചിരിയും കണ്ടു. ഒരുവേള അതൊരു സ്വപ്നം മാത്രമായിരുന്നു. അയാൾക്കു അവളോടു് അത്ര ദൂരീയമായി പെരുമാറാൻ പറ്റാറില്ല. അയാൾ തന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നവനാണു്, തന്നെയും തന്റെ നാഗരികമായ മിതികളെയും അയാൾ കളിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ദുഃഖമായ ഇരുണ്ട ശരീരം കാണാനും ആസ്വാദിക്കാനും വേണ്ടി പലപ്പോഴും ബാൽക്കണിന്റെ വക്കത്തു വന്നിരിക്കാറുണ്ടു് അയാൾ. ബാൽക്കണിയിട്ടു് സൂര്യഭാഗമായി സോപ്പുതകളിൽ കിടന്നു അവർ ആനന്ദിക്കുന്നതു് കണ്ടു് ആസ്വാദിക്കാൻ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ ചുണ്ടുകളിൽ ലിപ്സ്റ്റിക് അണിയുന്നതു നോക്കിനില്പാൻ അവർ ഹോട്ടലുകളിൽ കത്തിയും മുളളും ഉപയോഗിച്ചു് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതു് നോക്കിയിരിക്കാൻ ഒക്കെ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അതെ, അയാൾക്കു എപ്പോഴും അവളെക്കുറിച്ച് അഭിമാനമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞതു് ഒരു ദുഃസ്വപ്നം ആയിരുന്നിരിക്കണം...

"ഞാൻ കഴിഞ്ഞശത്രി അസാധാരണ

ഭാർയാൾ സ്വപ്നം കണ്ടു, അവൾ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ കരുതി” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“നീ ഉറക്കത്തിൽ ഞെങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു”

“അതു നിങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു,” അവൾ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളേതോ ഒരു ഫീം സ്രജയായി മാറിയിരുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നെ കൊല്ലാൻ ആഗ്രഹിച്ചു...”

“സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും നിന്നെ കൊല്ലാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കില്ല മാനേ,” അയാൾ പറഞ്ഞു, ഒരു റൊട്ടിക്കുഷണത്തിന്മേൽ വെണ്ണ പുട്ടി അവൾക്ക് നൽകി. എന്നിട്ട് ചായകുട്ടാൻ തുടങ്ങി:

അവൾ വിശ്രമം കയറിയായിരുന്നു. മുറിയിലേക്കു കെന്നിവിണിരുന്ന സൂര്യപ്രകാശം മഞ്ഞപ്പെട്ടതായ ഒരു പാടപ്പോലെയായിരുന്നു. ഒരു നീലപ്രാതൃത്തിൽ ആരോ കടൽച്ചെടികൾ ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്നു. അവ കലരിന്റെ ഗന്ധം പരത്തി. കടൽ ശാന്തമായിരുന്നു:

“ഇന്നു നമുക്കെന്തു ചെയ്യണം?” അയാൾ അവളോടു ചോദിച്ചു. “വീവേകാനുണ്ട് പാറ കാണാൻ പോകണോ? അതോ നിന്നോ?”

“ശുചിത്വത്തോടുകൂടി സന്ദർശിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?” അവൾ മന്ദഘോഷമായി പറഞ്ഞു. “നമ്മൾ നമ്മുടെ ഹർജിയുമായി അവിടെ പോയില്ലേങ്കിൽ അമ്മ ചൊറുക്കില്ല.”

“അതു ശരിയാണ്,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“പക്ഷേ നമുക്ക് ഒരു കൺട്രിക്ലാസ്സിൽ എനിക്കുണ്ടെന്നു ട്രേണിംഗ്, നിനക്കുണ്ടോ?”

“ഓ ഇല്ല. ഞാനിതുപോലെ സന്തോഷവതിയാണ് എപ്പോഴും,” അവൾ പറഞ്ഞു, അയാൾ കൂട്ടിയ ചായ കുടിച്ചു. അവൾ വെളിച്ചം കെട്ടി ചിരിച്ചു. ആ പ്രഭാതത്തിൽ അയാൾ ചുവന്നു തുടങ്ങി. ആരോഗ്യവാനായിരുന്നു. കാരറ്റിയായ രാത്രി അയാൾക്ക് ഒരു ഉപദ്രവവും ചെയ്തിരുന്നില്ല. കഷ്ടിച്ച് മുപ്പതുവയസ്സേ പ്രായം കേണിട്ടുള്ള അയാൾക്ക്. മിന്നത്തു, കൊഴുത്തുണ്ടു, നന്നായി തിററുകഴിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ ആയിരുന്നു അയാൾ. അയാളുടെ വായ്ക്കു ചുറ്റും എപ്പോഴും പാലിന്റെ മണമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മണിക്കൂറുതോറും ഒരു ചെറിയകപ്പ് പാലു കഴിച്ചിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മേൻ അൾ സർ പൊട്ടിപ്പുകേടാണെന്നു അയാൾ ഭയപ്പെട്ട അയാൾക്ക് മദ്യത്തോടു വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ പുകവലിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരുതരം “അമ്മയുടെ കുട്ടി” ആയിരുന്നു അയാൾ; അയാളുടെ അമ്മ മരിക്കുമ്പോൾ ഞാനായാളെ അമ്മയെപ്പോലെ കരുതും, അവൾ വിചാരിച്ചു. അയാൾക്ക് എപ്പോഴും മേമ്മയെയാണാവശ്യം, ഭാര്യയെക്കാൾ.

“ഞാൻ ഓവിലെ കളിക്കാൻപോയപ്പോഴാകെക്കണ്ടെന്നറിയാമോ?” അയാൾ പറഞ്ഞു, “എന്റെ പഴയ കളിക്കൂട്ടുകാ

ർക്ക് വിജയം. അവൻ പല വർഷങ്ങളായി പുറത്തുവിടേണ്ട ആയിരുന്നു. അവനെ ജീവനോടെ കാണാൻ കഴിയുമെന്നുപോലും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ വളരെക്കാലങ്ങൾ ബഹിഷ്കരിച്ചിരുന്നു. കല്യാണ കഴിക്കണമെന്നു ഇന്ത്യയിൽ വന്നതോടെ പറഞ്ഞു. എങ്കിൽ കന്യാകുമാരിയിലേക്കു ചെലുക്കണമെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അപ്പുഴവൻ തിരിച്ചു ചോദിക്കുകയാണ്, എന്താ തമിഴ്നാട്ടിൽ പെൺകുട്ടികളില്ലേ എന്ന്. അവൻ ആ പഴയ വിജയത്തെക്കുറിച്ച് തൊഴുപറയലും ഇളിക്കലും. അവനിവിടെ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു വരുമ്പോൾ നിനക്കുവേണ്ട പരിചയപ്പെടാം. ഞാൻ അവനെ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

“നിങ്ങൾ ഈ കൂട്ടുകാരനേക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ,” അവൾ പറഞ്ഞു.

“ഇല്ല. പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവൻ മരിച്ചു പോയെന്നു കരുതിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയാഞ്ഞത്. ഇപ്പോഴാ അവൻ ജീവനോടെ, ആരോഗ്യവാനായിരിക്കുന്നു.”

“ഈ സ്ഥലത്തെ മറ്റുപുരാതനകാര്യത്തിൽ അയാൾ നമുക്കു സഹായമായിരിക്കും” അവൾ പറഞ്ഞു. “അയാൾ അയാളുടെ ഇന്ത്യക്കു പുറത്തു ജീവിക്കുമെന്നു റിപ്പോർട്ട് വരുത്തും പറയുമായിരിക്കും.”

“നീ അവനെ പ്രേമിക്കില്ലെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു,” ഭർത്താവു പറഞ്ഞു. “അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽ സ്ത്രീകളെ ആകർഷിക്കുന്നവനായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും സുന്ദരനാണ്. നിന്നെക്കണ്ടാൽ അവൻ ഇളകുമെന്നു എനിക്കുറപ്പാണ്. നീ ബഹിഷ്കരിച്ച പെണ്ണുങ്ങളെക്കാളൊക്കെ നാഗരികതയുള്ളവളാണ്,” ധീർമുഖം.

അവൾ സന്തോഷത്തോടെ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു അർത്ഥം. അതു പതിവുപോലെ തണുത്തതായിരുന്നു.

(തുടരും)

“സുജാത, ഗേഡ്, സംഗം, അനാസൂ. ഏതു പികുചാണിപ്പോൾ കണ്ടെടുത്തു? — കാസിനോയിൽതന്നെ പൊതുജനങ്ങൾ. പഴയ അനാസൂ ആണ് പടം, എങ്കിലും ഈ ഉച്ചസമയത്തു സുഖമായി ഇരുന്നു കാണാമല്ലോ.”

അനന്തരം ആ തീരമാനം ഇപ്പോഴും പുതിയ തീരമാനമാണ്. പുതുതന്നെ തുറന്നിട്ടുണ്ട്. ചാരിയിരുന്നതും മുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നവരുടെ തല മറയ്ക്കുകയും ചെയ്ത എട്ടു സിനിമകളും കൊണ്ടിരിക്കുന്നു അനന്തരം ഉടച്ചിട്ടില്ല. (എസ്റ്റേറ്റ് ഉടമയുടെ സുന്ദരിയായ മകൾ നർഗ്ഗീസും അവളെ നിശ്ചയം പ്രേമിക്കുന്ന ശമ്പളക്കാർ മാനേജറും ദീപി

സാറാതോമസു

പുകക്കാരി ആ സ്റ്റേഷൻ കൂട്ടം തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു സഹോദരനോടൊന്നുവെണ്ണം അവർ സാമന്തത്തോടെ പെരുമാറുകയാണ് ഓഫീ അംഗീകരിക്കപ്പെടാത്ത നിശ്ശബ്ദപ്രേമത്തിന്റെ തീവ്രവ്യഥി അനന്തരം വിർപ്പുവരുത്തുകയായിരുന്നു. ദീപിപ്പുകാർ ഉള്ളിൽ അടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന വകാശങ്ങൾതന്നെയല്ല ശ്രീദേവി അസ്ഥിഷ്ഠിയോടെ പറഞ്ഞു.

“ശുദ്ധഭാഷയിൽ അയാൾക്ക് അവളെ പ്രേമിച്ചിട്ട് വല്ല കാവ്യമുണ്ടോ. വെറുതെ ചേർന്നതാണ് ആദ്യം അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ നിലപാട്യാസം എന്താണ് ഓർമ്മിക്കാത്തതു്?”

ഭരത

ദിനേശ് ബിഡി

കണ്ണൂർ

ശരിയാണ് - പക്ഷെ -

അനന്തൻ പെട്ടെന്ന് നിൽക്കി.

"എന്താണ് പക്ഷെ?"

"ചിലപ്പോൾ പ്രേക്ഷകരിൽക്കൂടെ അത്ഭുതപ്പെടാൻ കഴിയുമായിരിക്കും."

അപ്പോഴാണ് അനന്തൻ പറഞ്ഞത് നിർത്തിയത്. "ഓ, അങ്ങനെയിൽ ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല എന്താണിത്. ഈ ദൃശ്യം തിരിച്ചറിയുക വരുമെന്നു കരുതിയിരുന്നില്ല. പിന്നെ എന്തോ ആലോചനയിൽ ആണുപോലെ അവർ മുഴങ്ങിയത്."

സിനിമ കഴിഞ്ഞ് ബസ്സ് കാത്തുനിന്നപ്പോഴും അയാൾ കൈമാന്തം മിണ്ടിയില്ല.

"അനന്തൻ ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രേമിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

യാതൊരു മുഖവുരയും കൂടാതെ പെട്ടെന്നാണ് ചോദിച്ചത്.

അനന്തൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. തീരെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ചോദ്യം. ഒന്നാണു ഉണങ്ങിപ്പിടിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം നോട്ടം താങ്ങാനാവാതെ കണ്ണുകൾ പൊന്നിമാറി. മറുപടി പറയാൻ വാക്കുകൾ കട്ടിയില്ല.

"അനന്തൻ വിവാഹം കഴിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചുറ്റും മനസ്സിലായി."

അവർ തന്നോടൊന്നപോലെ പറഞ്ഞു. മനസ്സിൽ താൻ കൂടുതൽ വാചാലനായി പോയി.

"വിവാഹം എനിക്ക് വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. അത്രതന്നെ."

അനന്തൻ പന്തം നില വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"അതല്ല യേശു എന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട് - അനന്തൻ സ്ത്രീകളോടു പൊതുവേ വേറുപോയിരിക്കും."

"അങ്ങനെ പറയരുത് - എങ്കിൽ ഞാൻ കൂടെ വരുമായിരിക്കില്ല."

അനന്തന്റെ സ്വഭാവം പ്രതികരണമായിരുന്നു.

"കമ്മിട്ട് അനന്തൻ ഞാൻ വേണ്ടാത്തതൊക്കെ ചോർച്ച വിഷമിപ്പിച്ചു. ആസിനിമയാണ് ഉത്തരം കൈ കാരണം. ഏതൊരു കാര്യം ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി പ്രേമിക്കുന്നതിൽ അനന്തൻ പറയാൻ കഴിയാത്ത മാത്രമെ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ."

ശ്രീദേവി കളിമട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

"ഈശ്വരൻ അങ്ങനെയൊന്ന നൽകി തരട്ടെ അനന്തൻ സ്വഭാവം കണത്തിലൂടെ ശ്രീദേവി പൊട്ടിച്ചു കയ്യടിച്ചു."

"ഈ അനന്തൻ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കാര്യമായിട്ടുള്ളത് എന്ന് മോഹനല്ലോ. ചെറുതെ പറഞ്ഞതല്ല - ഒന്നാമത് എനിക്ക് ബോധിച്ചു പക്ഷെ കണ്ടു മുട്ടുന്ന കാര്യം എളുപ്പമല്ല. പിന്നെ അയാൾക്ക് ഇങ്ങോട്ട് പ്രേമം തോന്നുമെന്ന് എന്താണ് നിശ്ചയം - ഇങ്ങോട്ട് പ്രേമിക്കാതെ അങ്ങോട്ട് പ്രേമിക്കാൻ ഞാൻ മനസ്സാക്കുകയുമില്ല."

അനന്തൻ ചിരിച്ചുപോയി. പ്രേമത്തെപ്പറ്റി എത്ര നിസ്സാരമായി പറയുകയാണ്.

"ഇതൊക്കെ ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നതല്ല ഒരു കൊടുംകാറ്റിന്റെ ശക്തിയോടെ പ്രേമം ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോൾ - സ്വയം മറന്നെന്നപോലെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത് മുഴുവൻ പൊട്ടുന്നത് നിൽക്കി."

"ഉം - എന്താണ് ബാക്കിക്കൂടെ കേൾക്കട്ടെ" അനന്തൻ ശ്രീദേവിയുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. ഈ പെൺകുട്ടിക്ക് എന്താണ് അറിവേണ്ടത്. അവളെക്കുറിച്ച് തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ നൂറുശതത്തിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ അവൾക്ക് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നോ - അതിനെ മുതലെടുത്ത് മനസ്സാക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണോ? ആ കണ്ണുകളിലെ നിഷ്പക്ഷതയോടെ കണ്ടപ്പോൾ ഹൃദയം പടഞ്ഞു. ഇല്ല - തന്റെ ഹൃദയം അവർ കണ്ടെത്തിയല്ല.

"പറയൂ അനന്തന്റെ ഫിലോസഫി കേൾക്കട്ടെ."

അവർ കൗതുകത്തോടെ വീണ്ടും തിരികെയാണ്.

"ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതോളം ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നും വിവേകത്തിന്റെയും നയരൂപത്തിൽ തെളിയുന്നതല്ല പ്രേമം -"

ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ പറഞ്ഞത് നിന്നത് പുറത്തേക്ക് മുറിയ്ക്കു വീണു.

"എന്തായാലും ഇതുവരെ പ്രേമത്തിൽ കണ്ടുവന്നത് ഭാര്യയായി, ഇനി പൊതുവായ കൗതുകം പ്രേമം അതിനുള്ള സാധാരണ കാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല."

അവർ ആശ്വാസഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു. അനന്തൻ മുഖം തിരിച്ചു.

തന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇരുണ്ട കൂടിയ വ്യഥ അവർ തിരിച്ചറിയുവാൻ ഇതോ കാര്യമാണെന്ന്!

ഹോസ്റ്റലിൽ കൊണ്ടു വിട്ടിട്ട് യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു.

"അനന്തൻ നോക്കൂ. പുറത്തു് ആരെയെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ എന്ന്. എല്ലാവരും പഠിക്കുകയാണ്. ഇന്ന് മുതൽ ഞാനും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പോകുകയാണ്."

പക്ഷേയിൽ മംഗളം നേർന്നുകൊണ്ടു ഹോസ്റ്റൽ ഗേറ്റ് കടന്ന് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഹൃദയം കനത്ത കൂടിയായിരുന്നു. ശ്രീദേവിയെക്കുറിച്ച് ഇത്തരം ഒരു സന്ദർഭം ഇനി എന്നാണ്. വരുംദിവസങ്ങളുടെ വിരസതയോടെപ്പോൾ മനസ്സിന് മ

ടുപ്പം വന്നു. വിഷാദത്തിന്റെ പിടുത്തത്തിൽനിന്നും മനസ്സ് ബുദ്ധിയുടെ തെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് പതുക്കെപ്പതുക്കെ കടന്നുവന്നു. ശ്രീദേവി പറഞ്ഞതല്ലേ വാസ്തവം തങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള നിലവ്യത്യാസം കണക്കിലെടുക്കാതെ സ്നേഹിച്ചുപോയത് തന്റെ മുഖത്ത് മാത്രമാണെന്ന്. ആ മുഖത്ത് അംഗീകാരം ലഭിക്കണമെന്ന് ആശംസിക്കാൻപോലും അപകുശിച്ചില്ല.

പക്ഷേ കഴിഞ്ഞു ശ്രീദേവി ഭർത്താവിൽപോകുന്നതിന് മുൻപ് ഒന്നുകൂടി കാണണമെന്നുള്ള മോഹവും വ്യർത്ഥമായി കലാശിച്ചു. പോകുന്ന ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മാത്രമാണ് ആ വിവരം അറിയാൻ സാധിച്ചത്. മറ്റൊരാളിന്റെ

സിസർവേയർ വിചാരിച്ചിരിക്കുക കിട്ടിയത്രെ ഫോൺചെയ്തപ്പോൾ അന്നു സമയത്ത് സ്റ്റേഷനിൽ എത്തണമെന്നുള്ള ആശയം ശ്രീദേവി പ്രകടിപ്പിച്ചതുമാണ്.

പക്ഷേ, കാറ്റ് ശമിപ്പിച്ചെത്തിക്കിട്ടാൻ അക്ഷയോടെ കാത്തുനിൽക്കുന്ന കാറ്റുമെ, പീറ്റേറാവിസം മകന്റെ വിവാഹത്തിനു പോകാനുള്ളതാണ്. സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി മുൻപണ നൽകി ശമിപ്പിച്ചെത്തിക്കൊടുക്കാമെന്ന് ഏറ്ററിഞ്ഞു. കത്തവ്യബോധത്തെ തട്ടി നിക്കാൻ അശക്തനായിരുന്നു. നേറ്ററിയിൽക്കൂടി ലെിച്ചിറങ്ങുന്ന വിയർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവനിക്കാൻ മിനക്കടാതെ പണയെച്ചു: സിച്ച്കീ വാങ്ങി സൂപ്പിയോടെ കാറ്റുമെ ലെറ്റർ തെളിച്ചിട്ട് കാറ്റ് ഓടിച്ചുപോയപ്പോൾ മനസ്സിൽ ഇരുൾ തിങ്ങിക്കൂടുകയായിരുന്നു. ഇനിയും സ്റ്റേഷനിൽപോയിട്ട് ഫലമില്ല. ഓടിമറയുന്ന തീവണ്ടിയുടെ ജനലിലൂടെ ശ്രീദേവിയുടെ പ്രണയമായ മുഖം മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. തനിക്കു കാണാൻ വീണ്ടും ഉണ്ടാകുമെന്ന ഭാഗ്യം!

തീവണ്ടിയുടെ വേഗമേ കറച്ചു ഉലച്ചിലോടെ പാളംമാറിയത് അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ശ്രീദേവി തലപൊക്കി നോക്കിയത്. സ്റ്റേഷൻറോഡിലെ ഓവർബ്രിഡ്ജ് കണിയിക്കുന്നു. പാളിവഴുന്ന നിയോൺ വെളിച്ചത്തിൽ തമ്മിൽ അകന്നു വീവിധ പ്ലാറ്റാഫോമുകളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുപോകുന്ന റെയിൽപ്പാളങ്ങൾ ഹിന്ദിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ലഖ്നൗ എന്ന് കുറുത്ത അക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയ മഞ്ഞബോർഡ് നിങ്ങൾ കടന്നുപോയി. കളിയുടെ സെത്തിൽ സമയംപോയത് അറിഞ്ഞയില്ലല്ലോ, കളിയുടെ സെത്തിലോ? ഡോക്ടർ മദൻചോഹന്റെ വാക്ചാതുരിയിൽ എന്നുള്ളതല്ല സത്യം!

ഷാജഹാൻപുരിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും കാൽ തെറ്റത്തുകെട്ടിയതാണ്. പുറത്തു ചിതറിക്കിടന്ന മാസികകളും തന്നെ ശേഷിച്ച ആപ്പിളകളും കൂടെയിൽ ആക്കി സ്റ്റേഷൻ എത്തിയപ്പോൾ ഉടൻ വണ്ടിക്കു പുറത്തുകടക്കാൻ തയ്യാറായതാണ്.

ഫാൻഡ് ബാഗ് തുറന്ന് ചീട്ട് എഴു

ത്തു തലമുടി മെക്കി. വഴിച്ചിനിർത്തിയ "റിബേക്ക" വീണ്ടും നിവർത്തിയപ്പോൾ ഡോക്ടർ മദൻ ചീട്ടുകൾ ഒന്നുകൂടി നിർത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"പ്ലീസ്, ഇനിയും സമയം ബാക്കി കിടക്കുകയാണ്. ഈ പുസ്തകം ഫോസ്ഫിൽച്ചെപ്പാലും വായിക്കാമല്ലോ, ഇങ്ങനെ സെിക്കാനൊരവസരം ഇനി എന്നു അങ്ങാടുക."

എതിരെയുള്ള സിററിൽ ഇരുന്ന് ഉറക്കംതുണന്ന വയസ്സൻ സേത്ജിയേയും അയാളുടെ ഉപ്പുപാക്കുപോലെയുള്ള ഭാര്യയേയും നോക്കി കണ്ണിറുക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. അകാണമായ ലജ്ജ തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ, സമൃദ്ധമായ ചുരുളൻ തലമുടി തലയ്ക്ക് ഒരു കിരീടമായി—ഒന്നെക്കൂടി കൂട്ടുപുരകങ്ങൾക്കു താഴെ കുറുത്തു തിളക്കമുള്ള കണ്ണുകൾ. നേർത്ത വയർമീശി കന്യതി തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഭാവം! ആരെയും കൂസാത്ത തനിക്കു കാണേക്കാണെ ആ മുഖത്ത് നോക്കാൻ സങ്കോചം ഏറിവരികയാണ്. എന്തു മറുപടിയാണ് പറയുക? മധ്യതരമായ നിസ്സഹായതയോടെ ചീട്ട് കയ്യിലെടുക്കുകയാണ് ചെയ്തു.

"സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യം പുരുഷനെ തോൽവിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു എന്ന് എത്ര ഫിഡലോ ഫോൺ പറഞ്ഞത്. എത്രയും അത് ശരി തന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ എന്തെല്ലാമെഴുതുക ഒരു മാസ്റ്റർ റ്റർപ്പേയർ ഇങ്ങനെ അഴിച്ചിച്ച് മുന്നേറുന്നതോൽക്കുമോ?"

നേടുവീർപ്പോടൊപ്പം പൊട്ടിച്ചിരിയും "ശ്രദ്ധിച്ചു" കളിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലേ തോറ്റത്?"

ചിരിയടക്കി ഗൗരവംവീടാതെ ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു.

"ഇതാ ഞാൻ കളിച്ചു കഴിഞ്ഞു."

"എനിക്ക് താമസമുണ്ട്. പിന്നെയും ഞാനിപ്പോൾ ഒരു കാല്യം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്താണെന്നോ—ശ്രീദേവി ഒരു വലിയ കലാകരിയെന്നാണ്—ശരിയോ, തെറ്റോ?"

"തെറ്റാ—എങ്കിൽ ഞാനി പ്രഫഷൻ സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നോ. ആദ്യ ശ്രദ്ധിച്ചു കളിക്കൂ"

"എന്നാൽ ശ്രീദേവിക്ക് ഒരു കലാപ്രദ

യമുണ്ട്. അത് തീർച്ച. താഴെ ഇരുൾ പോലെ അററം നേർത്തുവരുന്ന കൈപ്പത്തിയും, നീണ്ടു എത്തുപോലെയുള്ള വികലകളാണു—ഏറ്റവും വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ—ഞാനും ഒരു ഡോക്ടറെല്ല. സാഹിത്യവും കലയും ഒന്നും വശമില്ല"

"എന്തൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു ചീട്ടുകളയാൻ എന്തു താമസം! സത്യം പറയുക കളിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞത് വെറുതയല്ലേ?"

"അല്ല, പക്ഷേ ഉദ്ദേശം ചീട്ടുകളി മാത്രമല്ല സത്യം നോക്കൂ ഈ അസുഖാവസ്ഥ. കഷ്ടിച്ചു ഒരുമണിക്കൂർകൂടി കാണും അത്രതന്നെ: ഇപ്പോൾ ചീട്ടുകളിയല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ശ്രീദേവി ആ തടിച്ച പുസ്തകംകൊണ്ടു മുഖംമറച്ചു വായനയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലേ. അപ്പോൾ പിന്നെ എന്റെ ധർമ്മസങ്കടം! അവശതാഭാവം അഭിനയിക്കാൻ ഇനിഞ്ഞ ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു കന്യകിച്ചിരി വിരിയുകയായി. തൊട്ട് ഉഴയുന്ന കണ്ണുകൾ! ശ്രീദേവിക്ക് ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല"

പരിചയപ്പെടുന്ന പെൺകുട്ടികളോടെല്ലാം ഇങ്ങനെ—"

പെട്ടെന്ന് ചുണ്ടുകൾ കടിച്ചുനിർത്തി. വേണ്ടാത്ത ചോദ്യമല്ല അത്. അങ്ങു ജീവിക്കുന്നതിൽ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ട ഒരു മാന്യവ്യക്തിയോട് പക്ഷേ അത് കേട്ട് നർമ്മരസത്തോടെ മദൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ആ ചോദ്യം എനിക്ക് പീടിച്ചു. കാണണം ഞാനും ഏതാഴ്ത്തു അത്തരത്തിൽ അങ്ങോട്ട് ചോദിക്കാൻ തീർക്കുകയായിരുന്നു. ജ്യോതിഷം അനുസരിച്ച് ആദ്യം ശ്രീദേവിയുടെ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം തന്നെയാകട്ടെ കാണുന്ന പെൺകുട്ടികളോടെല്ലാം ഇങ്ങനെ അതായത് ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടു നമ്മൾ അടുത്തുപോലെ. ഞാൻ എന്നതിനുപകരം നമ്മൾ എന്തെന്തൊക്കെയായി പ്രയോഗിക്കുകയാണ്." ആ ചിരിക്കുന്ന കണ്ണുകളുടെ നോട്ടം താങ്ങാനാവാതെ ശ്രീദേവി മുഖം കുനിച്ചുപോയി—

"ബാക്കി കേൾക്കേണ്ട—അതായത് നമ്മൾ അടുത്തുപോലെ അടുക്കാൻ എന്റെ സൗന്ദര്യബോധവും നർമ്മരസവും ഇരുവരെയും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. വാസ്തവത്തിൽ ഇതൊരു പുതിയ

അനുഭവംതന്നെയാണ്. ഇനിയും എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്—ശ്രീദേവിയുടെ ബോധപ്രമാണിന്റെ പട്ടികയിൽ എനിക്കും ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകിട്ടണമെന്നുള്ളൊരപേക്ഷയാണ്"

"ബോധപ്രമാണിന്റെ പട്ടികയോ? എനിക്കങ്ങിനെ ഒരു പട്ടികയെന്നാമില്ല—എന്തൊക്കെയാണോ എന്നെപറ്റി ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ക്ലാസ് മോറുസി നോക്കിക്കൊണ്ടാൻ ഇങ്ങനെ—"

തുടരാൻ വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല മുക്കും മുഖവും ചുമന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ഇത്രവേഗം പരിവേഷിച്ചുകഴിഞ്ഞോ? ഒന്ന് ശ്രദ്ധിച്ച് വീക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം പറഞ്ഞല്ലേ" എന്തു—മനഃപൂർവ്വം തന്നെ ചൊടിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞതാണെന്നോ? അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാനാവാതെ തല ഉയർത്തിനോക്കി: കന്യകി നിറഞ്ഞ ആ കണ്ണുകൾ വിട്ടുമാറാതെ തന്റെ മുഖത്ത് തങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്.

സത്യം പറയട്ടെ—എന്നോട്ട് പിണങ്ങരുതെന്നു മാത്രം. ശ്രദ്ധിച്ച് വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഈ മുഖത്ത് നോക്കിയിരിക്കാൻ—പ്രത്യേകിച്ചു ഇങ്ങനെ—"

കണ്ണുകൾ ചിമ്മി ചിരിക്കുകയാണ്.

നിമിഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് ഉള്ളിൽ ഉറവി കുടിയ പരിഭവംപോലും ആ ചിരിയിലുലിഞ്ഞുപോവുകയാണുണ്ടായത്. സംസാരത്തിൽ അതിരുകടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോടു പ്രതിഷേധിക്കാൻ തന്റെ നാവു ഉയരാത്തതെന്നാണ്?

ജാത്യതയോടെ തലകുനിച്ചുപോയി. ഇത്തരം കളിയിൽ ശ്രദ്ധ ഉറയ്ക്കാത്തത് ശ്രീദേവിയാണ്.

യാത്രികരായി ചീട്ടുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നുമാത്രം! ഈ കഴിഞ്ഞ മണിക്കൂറുകളിൽ തന്റെ ഏഴത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണ് സ. ദ. ചിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്!

തർക്കനിറഞ്ഞ പഴയ ദർപ്പി റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ! ചപ്പു ചവറും അടിക്കുകയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഹെട്ടുകൾ വരുന്നി

(തുടരും)

മദനമോഹ ലേഹ്യം

അത്ഭുതകരമായ ഫലം ചെയ്യുന്ന വിശിഷ്ട ഔഷധം. ബാല്യകാലത്ത് വിവേകരഹിതമായ ജീവിതം നയിച്ചതുമൂലം ക്ഷയിച്ചുപോയ വീര്യത്തെയും പൗരൂഷത്തെയും യൗവ്വനത്തെയും ഈ ഔഷധം വീണ്ടെടുക്കുന്നു. മെലിഞ്ഞ ശരീരത്തെ തടിപ്പിക്കുകയും, ക്ഷീണം, മടി, അരുചി, പോഷണക്കുറവ്, ധാതുബലക്ഷയം, എന്നിവയെ പരിഹരിച്ചു തികഞ്ഞ ആരോഗ്യനില കൈവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാതുശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. രോഗമൊന്നുമില്ലാത്തവരെ കൂടുതൽ ആരോഗ്യവ്യഗ്രാഗ്രാശിതരായിരിക്കുന്നു.

400 ഗ്രാം: 15 ക.

ഉപയോഗം: ദിവസം 2 നേരം 10 ഗ്രാംവിതം കഴിക്കുക പഥ്യമല്ല.

രതിമോഹന ഗുളിക

ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഈ സ്തംഭനഗുളിക നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ വീര്യത്തെ വീണ്ടെടുത്തു പരാജയത്തിൽനിന്നു മോചനം നൽകുന്നു.

20 ഗുളിക 8 ക.

(പുരുഷന്മാർക്കുമാത്രം)

രാത്രി ഓരോന്നു കഴിക്കുക.

രതിലേപനം

പുരുഷനാഡിയുടെ തളർന്നുപോയ ബലവും പുഷ്ടിയും വീണ്ടെടുക്കുന്നു. വളർച്ച ലഭിക്കുന്നു.

(പുരുഷന്മാർക്കു പുറമെ പുട്ടുവാൻ) ദിവസം 2 നേരം നാഡിക്കു പുറമെ പുട്ടുവാൻ

25 M. L. കുപ്പിക്ക് 8 ക.

മലയാളഫാർമസി, കോഴിക്കോട്-4

ബ്രാഞ്ചുകൾ: കല്ലായ്റോഡ്, കോഴിക്കോട് ഫോൺ: 73063

മാർക്കറ്റ് റോഡ്, Jn. എറണാകുളം ഫോൺ: 35162

മലപ്പുറം കുന്തൂർ ഫോൺ: 361, തലശ്ശേരി പിലാക്കുൽ ഫോൺ: 40, കാസർകോട്. കൊയിലാണ്ടി.

പ്രധാനവൈദ്യനും ഉടമസ്ഥനും: ഡോ: എം. വി. മുഹമ്മദ്

ഇത കഴിഞ്ഞു പുറത്തു മരുന്നുകൾ അയക്കു പാർസൽ ചെയ്യു പാക്കി ഞ് & പോസ്റ്റൽ ചേർന്നു പുറത്തു ഓഡറുകൾ അഡ്മിനു രോഗവിവരങ്ങളുള്ള തഴെ കണ്ടുന്ന വില: സത്തിൽ അയക്കുക:

Malayala Pharmacy

PUTHIYARA, CALICUT-673004. Phone: 61917

ദയാനന്ദൻ

‘സംഗ്രഹം’ ഗാന്ധിജിയുടെ—

നേതൃത്വവേലേൻ

മധ്യകാലം കാ—

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പെന്നോ മനസ്സിൽ വിഷാദംപെട്ട ഈ ഗാനം ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പേ ആകാശവാണിയിലൂടെ കേൾവുന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നു നിലച്ചുപോയി സമയം ആകാശവാണിയിലെ എത്ര ഹൃദയഹാരിയായ ഗാനത്തോളം ഹൃദയസ്സുത കാണിക്കുന്നു. കാലം ഗായകന്റെ അതിൽ മരണമായി തടഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.

മേലുദ്ധരിച്ച ഗാനം മുകേഷിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഗാനമാണെന്നു പറയുകയല്ല. എന്നാൽ ആടിമനസ്സാറിന്റെ വിരഹമാരംഭം വിളമ്പുന്ന, സ്വയം തേങ്ങുന്ന ഈ വരികൾ മുകേഷിന്റെ ഗാനശൈലിയെ വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരിക്കുന്നു.

എന്താണ് ആ ഗാനശൈലി?

മുൻ തലമുറകളായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സുദീർഘമായൊരു ഗായകജീവിതമുള്ള മുകേഷിന്റെ പതിനായിരത്തിലേറെ ഗാനങ്ങളുടെ അധിപനായ ഈ ഗായക

കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ‘മലിക് സി. എച്ച്.’ ആരു, ജഗ്ഗമോഹൻ, ഹേന്തകുമാർ എന്നിവരെപ്പറ്റിയും ഇതേ ചർച്ചകളണയുണ്ടായിരുന്നു. മെസോൾ ഇന്നൻ സിനിമാ സംഗീതത്തിൽ പൗരസ്ത്യപുർണ്ണമായ ശബ്ദഗാംഭീര്യത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു.

വിവേകരഹിതരായ ചെറുപ്പങ്ങൾ

പ്രജാപതിയുടെ വിജയഫോട്ടോ നേടിക്കൊണ്ട് നാം ചെന്നെത്തേണ്ടത് ആ ഗാനശൈലിയിൽത്തന്നെയാണ്.

സൈഗാളിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നും ഭാഷിച്ചു മുഹമ്മദ് റഫിയുടെയും കിശോർകുമാറിന്റെയും കാലഘട്ടങ്ങളെ അതിജീവിച്ചവണ്ണം ഈ ഗായകൻ ഹിന്ദി ചലച്ചിത്രസംഗീതത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയായൊരു ഓരുകയുണ്ടായി.

ആരംഭത്തിൽ മുകേഷ് സൈഗാളിന്റെ അനുകർത്താവാണ് ഒരു കണ്ണുപിടത്തും കണ്ണുപിടിച്ചു നിൽക്കിയിരുന്നെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരു കേൾവിത്തീരം രാത്രിമാണെന്ന് തന്റെ ഗായകജീവിതം

ഈ ശബ്ദഗാംഭീര്യം മേലുറഞ്ഞവരിലൂടെയല്ലാ കടന്നു മുകേഷിലേക്കും തുടർന്നു കിഷോർകുമാറിലേക്കും പ്രവഹിച്ചു എന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ നിഗമനം. ശബ്ദത്തിന്റെ ഈ ഗാംഭീര്യത്തിന് സമുത്തരമായി മധ്യരോദാമവും ആരോഹണസ്വരകൂപ്പമായ മരണാഭ ഗാനധാര ഉയർന്നു വന്നിരുന്നു മുഹമ്മദ് റഫിയിലൂടെ, മഹേന്ദ്രകപൂരിലൂടെ ആ രാഗധാര അതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആകാശങ്ങളിലേക്കു ഉയരുകയും ചെയ്തു. ആദ്യം പറഞ്ഞ സംഘം ആഴങ്ങളുമ്പോഴപ്പോൾ ഒന്നാം ചേരി ഉയരങ്ങളിലേക്കു കയറിച്ചു എന്നു കാണാം. ഇത് ശാക്തീകവേദനയുടെ അടിസ്ഥാനപര

മായ വൈജാത്യമുണ്ടാണെന്ന് കറിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഒരു ശബ്ദം മറ്റൊന്നിന്റെ രാറ്റോഡിയോണെന്ന് പറയുന്നത് പ്രഥമ ശ്രവണത്തിന്റെ ആലോചനക്കുറവിൽ നിന്നാണ്. അല്ലെങ്കിൽ സൈഗാളിനശേഷം മുകേഷിന്റെയും റാമിക്കുപിമ്പെ മഹേന്ദ്രകുപ്പിന്റെയും അസ്തിത്വം അപകടത്തിലാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ മുകേഷ് എന്ന ഗായകൻ എന്നും, മഹേന്ദ്രകുപ്പർ ഇന്നും നമുക്കു സംഗീതാസാദനത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ സ്വന്തമായ ശബ്ദവും ശൈലിയുമില്ലാത്ത ഗായകനെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു 1945-ൽ "നിർദ്ദോഷം" എന്ന ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി പിന്നണി പാടിയപ്പോൾ തന്റെ രംഗം താൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ സംഗീതം സ്വയം കേൾക്കുവാനും കേൾപ്പിക്കുവാനും മുകേഷിനു കഴിഞ്ഞത് സ്വകീയമായ ഒരു ശൈലി ആവിഷ്കരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. തന്റെ ശബ്ദം ജാത്യസൈഗാളിന്റെയോ സാത്തും വഹിക്കുന്നു എന്ന അപകടം മുകേഷ് എന്ന ഗായകന്റെ ജനനത്തെത്തന്നെ അലസിക്കാൻ പോന്നതായിരുന്നു. ശബ്ദമോയ ഉപകരിപ്പുവരായ ഈ സാജാത്യത്തെ ആത്മവിഷ്കാരത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ വെച്ചു ശ്രദ്ധേയമായ വൈജാത്യമായി ഭാവാനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് മുകേഷിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയം. ഗാനത്തിന്റെ ആത്മവത്തയിലേയ്ക്ക് ആസ്വാദകനെ ആഴ്ത്തിക്കളയുകയാണ് മുകേഷിന്റെ ആലാപനശൈലി, മുഴക്കമുറി ആ ശബ്ദം ഓരോ അക്ഷരങ്ങളെയും ശോകത്തിന്റെ അഗാധമായ കയത്തിലേക്ക് ഒഴുക്കിക്കളയുന്നു. അങ്ങിനെ മുകേഷ് ഹിന്ദി ചലച്ചിത്രമുഗ്ദ്ധത്തെ അനിഷേധ്യനായ ശോകഗായകനായി മാറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഗാനങ്ങൾ ശോകഗാനങ്ങളായിത്തീർന്നിരുന്നെങ്കിലും കലാജനം മറ്റൊന്നുമല്ല. ആ ശബ്ദത്തെ ശോകത്തിന്റെ ഗാനരൂപമാണ്. ഗദ്ഗഭാവസ്ഥയിൽനിന്നും വിമുക്തമാകുന്ന ശോകം അതിന്റെ ഭാവനപ്രകൃതിയിൽ ഒരിക്കലും അലരുന്നതായിത്തീരുകയ്ക്കില്ല. അതൊരിക്കലും പെയ്തൊഴുത്ത വിരഹതാ

മലയാളനാട് ഫിലിം ട്രേഡിംഗ് കമ്പനി
മലയാളനാട് വാരിക
എനിവണ്ഡ് സമീപിക്കുവിൻ
SAVITHA BOOK STALL
Railway Station
KANHANGAD- 670 315
(KERALA)

പംപോലെ. മേഘസംഗീതംപോലെ നമുക്കു ആത്മാവിന്റെ ആയിരം സ്പെൻങ്ങളിലൂടെ അമിച്ച്നിറങ്ങുന്നു. ശോകാവിഷ്കാരത്തിൽ മുകേഷിനുള്ള ഈ സിദ്ധി ഭേദപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മിക്ക സംവിധായകനും പരാമുഖ്യം ക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. "ആര്യബരി ഫെ ജീവൻ കി ഓഫെ - (പർവ്വതം)", "ദോസ്സ് ദോസ്സ് നാ ഫെ - (സംഗം)" "ജാനെ ബഹാർ - ഗയെ (മോനം ജോക്കർ) തുടങ്ങിയ നിരവധി ഗാനങ്ങൾ എക്കാലത്തെയും മികച്ച ശോകഗാനങ്ങളായി എണ്ണപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും.

സൈഗാളിന്റെ പ്രേതമാണെന്ന മിഥ്യാധാരണപോലെതന്നെ മറ്റൊന്നാണ് രാജ്കുപ്പിന്റെയും മുകേഷിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾതമ്മിലുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ പൊരുത്തത്തുപറ്റിപ്പുള്ള തീർപ്പുകൾ. ഇത് മുകേഷ് എന്ന ഗായകന്റെ വ്യത്യസ്തത ഒരു നിർണ്ണായകഘടകമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതാണ് കഷ്ടം! രാജിന്റെ ശബ്ദവുമായി അനായാസമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നു എന്നത് ഒരു സവിശേഷതയാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെപിന്നിൽ ഒരു ഗായകന്റെ അനുഗ്രഹമായ ശബ്ദത്തെ ഒരിക്കലും അന്യഥാകമിച്ചിട്ടുടാ. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ രാജ്കുപ്പിനു പാടാതിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം മുകേഷ് പരാജയപ്പെടേണ്ടതായിരുന്നു! "മുഖ്കോ ഇസ്കാക് തൻഹായി -" (ദിൽബിതോ ഹംബിതോ) "മേതോ ഇക് ഹാബ് ഹം (ഹിമാലയ് കി ഗോദ് മേ) "ചന്ദ്ര കി ബദൻ - (സന്ധ്യചന്ദ്രം) ദർഗഗൻ - (ആനന്ദം) തുടങ്ങിയ എണ്ണപറഞ്ഞ ഗാനങ്ങൾ പരാജയഗാനങ്ങളാകുമായിരുന്നുവല്ലോ. എ

ന്നാൽ ഈ ഗാനങ്ങൾ അവയുടെ ആലാപനശൈലിയിലെന്നപോലെ സംഗീതഭേദത്തിലും രാജിനുവേണ്ടി ആലപിച്ച ഗാനങ്ങളോളം മികച്ചവയാണ്; ഒരുവേള അതിലപ്പുറവുമാണ്. മുകേഷിന്റെ ശബ്ദം കിട്ടിയത് രാജിന്റെ നേട്ടമായി എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി. അതാണല്ലോ "എന്റെ ആത്മാവ്" എന്ന് മുകേഷിനെപ്പറ്റി രാജിനു പറയേണ്ടിവന്നത്.

ഈ ഗാനങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഉത്തമമായൊരു തലത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചടുലങ്ങളായ ഉപാധയനങ്ങളല്ല. ഒരുവേള ഉച്ചസ്ഥായിയിലേക്ക് ഉയരുവാനുള്ള വൈരുദ്ധ്യംകാണാം മധ്യസ്ഥായിയിൽ ചലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നില്ലവാനുമാത്രമേ ആ ശബ്ദത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി. മുമ്പേയ്ക്ക് റഫിയുടെ ഉല്ലാഘതയോ തലത്ത് മെഹമൂദിന്റെ മധ്യസ്ഥാനം മുകേഷിൻ കേൾക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടുപേർക്കുമില്ലാത്ത ശോകച്ചുവിയും വികാഗഭാവനയും ആ ശബ്ദത്തിനു മുഴക്കംനൽകി. അതുകൊണ്ട് ഒരു നിശ്വാസത്തിൽപ്പോലും ആ ശബ്ദം നാം എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സ്ഫുടവും അകൃത്രിമവുമായ ഈ വ്യക്തിത്വമാണ് "മുകേഷ് ശൈലി"യുടെ മുഖമുദ്ര.

അപാർദ്ധ്യകൾ

മുപ്പത്തഞ്ചുവർഷത്തെ സുഖമേഖലയെ കലാജീവിതം തന്നെ ഒരു ഗായകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും വലിയ അപാർദ്ധ്യമാണ്. മുകേഷിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വർഷങ്ങൾ സജീവമായ സംഗീതോപാസനതന്നെയായിരുന്നു. ഈ 35 വർഷങ്ങൾ യാതൊരു പനയുമില്ലാതെ തന്റെ സംഗീതകലയെ എന്നും ഒന്നിലധികത്തിൽ പുലർത്തിയെടുക്കാൻ സാധിച്ചത് ഏറ്റവും മികമായിപ്പറഞ്ഞാൽപ്പോലും അത്ഭുതമാണ്. മാർക്കറ്റുകളിൽ ചരക്കുകൾക്കു സംഭവിക്കുന്ന വിലയേറ്റവും വിലയിടിവും ഇവിടെ കാണുകയില്ല. നമുക്കു പ്രമുഖമായ പല ഗായകരും പ്രശസ്തിയിലേക്കു പെട്ടെന്നു ജ്വലിച്ചതുകയും അതേ വേഗതയിൽ കൂപ്പുകയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രം അം അപ്പപ്പോൾ അറിഞ്ഞിട്ടു

ണ്ട്. മുഖമുദ്രാഫി ഒരു ക്കാഴ്ചകാറ്റുപോലെ ആഞ്ഞുവിശിയപ്പോഴും കിശോർകമാർ ഒരു പേമാരിപോലെ തിമിളപ്പേഴ്പ്പോഴും ഒരു തുലാവർക്കക്കാരന്റെ കണക്കത്തോടെ മുകേഷിന്റെ ശബ്ദം ശ്രോതാക്കളെ ഏകാന്തമായി ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1959-ൽ "അനാധി"യിലെ ആലാപനത്തിനും 1970-ൽ പഹ്ലാനിലെ (സബ് സെബ്ബാനാദാൻ) ഗാനത്തിനും 1973-ൽ ബേയിനാമിലെ "മികച്ച ഗാനത്തിനും ഫിലിംഫേർ അവാർഡുലഭിച്ചത് മേല്പറഞ്ഞ പ്രസ്താവനകളെ കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താക്കുന്നു. 1975-ൽ "ജനീഗന്ധ"യിലെ ഗാനത്തിനു അഖിലേന്ത്യാനില്വാക്കത്തിൽ ഏറ്റവും മികച്ച ഗായകനുള്ള "ദേശീയ അവാർഡ്" നൽകിയപ്പോൾ വളരെ വൈകിയാണെങ്കിലും ഫിലിംസംഗീതംഗത്തെ ഈ അനിഷേധ്യഗായകനെ ഭാരതം അംഗീകരിക്കുകയായിരുന്നു.

1945-ൽ "പഹലാനസർ" എന്ന ചിത്രത്തുവേണ്ടി യാദൃച്ഛികമായി ശബ്ദം നൽകിയ മുകേഷ് പതിനായിരക്കണക്കിനു വരികളെ അനശ്വരമാക്കിയ സർഗ്ഗീയഗായകനായി ജനന മാറിക്കഴിഞ്ഞു. ഫിത്തിയിൽ "സർഗ്ഗീയ ഗായക" എന്നുള്ളതിന്റെ കണിശമായ അർത്ഥം ഇവിടെ നമുക്കു വേദനിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും കർമ്മത്തിൽ മുകേഷ് ഒരു ജീനിയസ്സിന്റെ പ്രഭാവത്തോടെ തന്നെ തന്റെ അത്യന്തലേത്തിച്ചേർന്നു എന്നുവേണം പറയുക. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും കലാപാസനയ്ക്കുടേയും ഏറ്റവും കത്തിനില്ക്കുന്ന പ്രകാശവെട്ടത്തിൽ ആകസ്മികമായും അവിസ്മരണീയമായും എളിഞ്ഞടങ്ങുക ജീനിയസ്സുകൾക്കുമാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട ഈ അകാലാസ്സമയം മുകേഷിന്റെ കാര്യാതിലും സംഭവിച്ചതാണിവിടെ കാണുക.

സർഗ്ഗീയ = ദിവംഗതൻ;

സാഹിത്യത്തിനും കലയ്ക്കും ലക്ഷ്യ ബോധം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത ഒരു സൃഷ്ടിസമൂഹമദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഇറക്കിവിട്ടിട്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. സ്രഷ്ടാവിനോ, അത് വാമിവലി ചാസാദിക്കുന്ന വായനക്കാർക്കോ അതു കൊണ്ട് ഒന്നും നേടാനില്ലതന്നെ. ഈ അടുത്തകാലത്തു് ഞാൻ മദിരാശിയിൽ വെച്ച് പരിചയപ്പെട്ട ഒരു സംഘമുസാഹിത്യകാരനും ചലച്ചിത്ര നിരൂപകനുമായ ശ്രീ. സി. കെ. പെരേരയുടെ വാക്കുകളാണ് കേൾക്കൽ ഉദ്ധരിച്ചത്. സംഘമു — മലയാള സാഹിത്യത്തെയും ചലച്ചിത്രങ്ങളെയും കുറിച്ച് രണ്ട് രണ്ടര മണിക്കൂറോളം ഞങ്ങൾ ചർച്ച നടത്തിയതിനിയിലാണ് അദ്ദേഹം ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയത്.

ശ്രീ. പെരേരയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു് നൂറുശതമാനവും യോജിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ. ഒരു നോവലോ, നാടകമോ, ചെറുകഥയോ എഴുതുമ്പോൾ തീർച്ചയായും അതിനൊരു ലക്ഷ്യബോധം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി എഴുതുന്നവർ അത് അച്ചടിപ്പിച്ചോ, അവതരിപ്പിച്ചോ ജനത്തെ ശല്യം ചെയ്യേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. ഇതൊക്കെ വായിക്കുന്നവർക്ക് — നാടകമാണെങ്കിൽ വായിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അവതരിപ്പിച്ച് കാണുന്നവർക്ക്, അതിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കാര്യം സമയവും വ്യഥാ ചിലവഴിച്ചിട്ടുണ്ടാണു് ഗുണം?

നമ്മുടെ സിനിമാവേദിയെയാണു് ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മ എന്ന രോഗം അധികമായി ആക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പലരും ഇതേ സംബന്ധിച്ച് ബോധവാന്മാരല്ലെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ചിലരുണ്ടു്. തങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രശ്നങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം. പരിഹാരം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു് പ്രേക്ഷകമാണു്. എന്ന തത്വവുമായി നടക്കുന്നവർ, പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കാൻ ഇവർക്കെന്ന വേണമെന്നില്ല. ആക്കം അതിനു കഴിയും. പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കുക, അതിന്റെ ന്യായന്യായതകളെക്കുറിച്ച്

വിശ്ലേഷിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുക, ഒട്ടുവിലതിന് പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കുക. ഇതാണ് ഒരു സത്യസന്ധനായ കലാകാരി ചെയ്യേണ്ടതു്. എങ്കിലേ അതു് കലയാകൂ. അതുകൊണ്ടു് ആർക്കെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകൂ.

ഞാനിത്രയും ആമുഖമായി പറഞ്ഞതു്, ഈ അടുത്തദിവസം കണ്ട ഒരു നാടകത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചപ്പോഴാണു്. തിരുവനന്തപുരം മലയാളനാടകവേദിയുടെ “പ്രതിസീദ” തികച്ചും ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഒരു നാടകം പ്രൊഫഷണൽ നാടകരംഗത്തു് നവാഗതനായ ശ്രീ. ചുനക്കര രാമൻ കുട്ടിയാണ് പ്രതിസീദയുടെ ചെയ്തതാവു്. തനിക്കവതരിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രശ്നം അദ്ദേഹം ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുകയും അതു് മനോഹരമായിതന്നെ ചർച്ച

നാടകരംഗം

പ്രതിസീദ

— കടവിൽ ശശി

ചെയ്യുകയും പരിഹാരം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില സാമൂഹ്യവരുദ്ധശക്തികളെ തൊലിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു് ശ്രീ. രാമൻകുട്ടിയുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശം. പൊതുവേലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉന്നതസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു് സ്വീകാര്യ മുതലാളിമാർക്കുവേണ്ടി, തങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ മഹിമപോലും കളഞ്ഞുകൊടുത്ത്, പൊതുവേലയെ നാശത്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്നവരെ എത്രവേണമെങ്കിലും കാണാൻ കഴിയും. അത്തരത്തിൽ ചില സംഭവങ്ങളാക്കത്തന്നെ ഇതിനകം കേരളത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം ഒരു മേധാവിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിങ്ങളുമാണു് പ്രതിസീദയുടെ കഥ. ആ കഥ ഞാൻവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. അതി

ഫരി, ഗിത, കാലടി ജയൻ പ്രതിസീദയിൽ

ന്റെ ആവശ്യവുമില്ല.

ഈ നാടകത്തിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കിയ പണവും സമയവും ഒരിക്കലും നഷ്ടമല്ലെന്ന സംതൃപ്തിയോടെതന്നെ രണ്ടര മണിക്കൂർസമയം കണ്ടിരുന്നിട്ടു് നാം ഇറങ്ങിപ്പോരും.

എന്നവെച്ചു് തികച്ചും പൂർണ്ണതയുള്ള ഒരു നാടകമാണിതെന്നു് അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. ഒരു പുതിയ പ്രൊഫഷണൽ നാടകസമിതിയിലുണ്ടാകാവുന്ന പരിമിതികൾവെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഇതിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പോരായ്മകൾ ക്ഷണവുമില്ല.

നല്ല ഒരു സംവിധാനകേന്ദ്രം അങ്ങനെയും ഈ നാടകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും പ്രോളെറ്റാരുടെ കഴിവും അഭിനയകലയ്ക്കു് അവർക്കുള്ള വൈഭവവും അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നത നിക്ഷേപമായിട്ടുണ്ടു്.

യാതൊരു അതിമനോഹരങ്ങളായ നാടകമുള്ളതെങ്ങൽ ശ്രീ ചുനക്കര രാമൻകുട്ടി പ്രതിസീദയിൽ ഇന്നിപ്പോഴുണ്ടു്. ഒന്നാം ഭാഗത്തിന്റെ അവസാനം വോരവന്ന വിമാനം തകർന്നെന്ന ഒരു വിഹോഷസന്ദർഭം പ്രേക്ഷകന്മാർക്കു് ജനങ്ങളെന്ന മാനസ്സികാഘാതം എത്ര വേ

ഗ്ദ്ധമായിട്ടാണു് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എഴുത്തുപറയാൻ ഇതുപോലെ പലതുണ്ടു്.

നാടകത്തിന്റെ നെട്ടുമുൻ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ രാജേന്ദ്രനാണു്. സിനിമാനടൻകൂടിയായ ഫരി ആ കഥാപാത്രത്തെ ഭാവഗാംഭീര്യത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ചലനവും സംഭാഷണവും തന്നിലെ ഇരുത്തുവെന്ന നട്ടനെ വീളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണു്. തോപ്പിൽ രാമചന്ദ്രനും, ജയനും ഗിതയും മരുതാ കഴി വീര്യം തിരുമല വീര്യം ഒക്കെ തങ്ങൾക്കു കീഴിയ കഥാപാത്രങ്ങളെ മോശമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു പറയാനാവില്ല.

നാടകകൃത്തായ ചുനക്കര രാമൻകുട്ടിതന്നെ ചെറിയ ഗാനങ്ങൾക്കു് ചലച്ചിത്ര ഗായകനായ കെ. പി. ഉദയഭാനുവാണ് ഇറങ്ങുവാൻ പകർത്തിരിക്കുന്നതു്. കാവ്യം ഗീതും സംഗീത മധുരമായും ഒന്നിണങ്ങിയ ഗാനങ്ങൾ തിരുമല ഷാഹുലും രമയും ചേർന്നുവെച്ചുവെക്കുന്നതു്.

ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഈ നാടകം ഒരു എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവാമെന്നു്.

(24-ൽ നിന്ന തുടർച്ച)

ജീനി കേടുന്നു; ജീനി താഴെ വന്നു വീഴുന്നു. ഞാൻ വാളെടുത്തു വയ്ക്കുന്നു; അതും വീണുപോകുന്നു. എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ അത് കയ്യെടുക്കുന്നു; അത് കയ്യെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായി അസംബന്ധമാണ് ഈ കാവ്യം. എങ്കിലും വായിക്കുമ്പോൾ കോൾറിക്കു പറയുന്ന "അവിശ്വാസത്തിന്റെ ഇച്ഛാപൂർവ്വമായ നിരോധം" ഉണ്ടാകുന്നു; ഞാനു മനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ പല കഥാകാരന്മാരുടെയും "അസംബന്ധങ്ങളായ" കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ കോൾറിക്കു പറയുന്ന ഈ പ്രക്രിയ നടക്കാറില്ല. ഇത്രയും എഴുതിയപ്പോൾ എന്റെ അഭിപ്രായസുഹൃത്തും നല്ല മനുഷ്യനും നല്ല സാഹിത്യകാരനും ആയ ശ്രീ പുനത്തൽ കണ്ണമ്പുഴയുടെ എന്റെ മുൻപിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു. എന്നെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണോ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു. കണ്ണമ്പുഴയുടെ വിശ്വാസനായ ഡോക്ടറാണ്. അദ്ദേഹം എന്നിക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ നൽകാറുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് ഞാൻ മരുന്നു കഴിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഉപകർമ്മങ്ങൾ എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി എങ്ങനെ മറുപടി പറയാനാണ്? എന്നാലും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുന്നു. "താങ്കൾ കലാകുരുമിയിൽ എഴുതിയ "നബലി" എന്ന കഥയ്ക്ക് ആ ദോഷമില്ല. □

(20-ൽ നിന്ന തുടർച്ച)

നിവർത്ത കളിപ്പിച്ചുകിടത്തിയ സ്വന്തം ശവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നാണിക്കുന്നു. മൂന്നു മുള്ളി കണ്ണനിർ വീഴ്ത്തി. എന്നിട്ട് ആ ശവത്തെ തോളിലേറി, ചേക്കയുടെ ചുറ്റും മൂന്നു ചുവടുകൾ നടന്നു. തോക്കോടു തലയും വടക്കോട്ടു കാലും ആകത്തക്കവിധം ശവത്തെ ചിതയിൽ വെച്ച്, താഴെ നെയ്യിൽ നന്നത്ത കടലാസ്സിന് തിരിക്കേണ്ടതു. തീ ആളിപ്പുറം. മേല്ലരിയിലെ പൂതലിച്ച് കഴുകാലുകളിലും പട്ടികളിലും, തിന്മകളിൽ അടങ്ങിയപ്പോൾ ഓട്ടുകളുടെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിയോടൊപ്പം അവന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ നിന്നു ചിരിക്കുന്നതിന് തീരുമാനമെടുത്തു. നിറുകയിൽ കയറി നിന്നു തുത്താലവിട്ട്, കൈകൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു.

മലയാളസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പഴയ തലമുറയിൽ പെട്ടവർ പലരുടെയും കാലം കഴിഞ്ഞു. മിക്കവരും ചർച്ചയ്ക്കു ചർച്ചയ്ക്കുമാണ് നടത്തുന്നത്. എന്നാൽ പ്രായംകൊണ്ട് പഴയ തലമുറയിൽ പെട്ടവരായി എങ്കിലും ശക്തിയും ആത്മവിശ്വാസവും പൊണ്ണമലയാള സാഹിത്യരംഗത്തു റെറപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ആളാണ് ശ്രീ. കെ. സുരേന്ദ്രൻ. സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് അസാമാന്യബോധമുള്ള പുതിയ തലമുറക്കാരുമെങ്കിലും നാണിപ്പിക്കുന്നതെന്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാനും അവരുടെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളും

കുറിപ്പ് രജൻ

മരണം ദുർബ്ബലം

ജെ സസുഷ്മം അപഗ്രഥിക്കാനും, തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെ വൈകാരിക സംഘട്ടനങ്ങളുടെ ഉത്തരാലിലിട്ട് ആടിക്കളിക്കാനും, സ്റ്റേഡം എന്ന വ്യാപാരംകൊണ്ട് വായനക്കാരുടെ ഏതെങ്കിലും മനിക്കാനുള്ള ഈ നോവലിസ്റ്റിന്റെ കഴിവ് അസാധാരണമാണ്. സങ്കല്പം യാഥാർത്ഥ്യമാകുമ്പോൾ അനിയന്ത്രിതമായ സന്ദർഭം അനുഭവിക്കുകയും, യാഥാർത്ഥ്യം വെറും മിഥ്യയാണെന്നറിയുമ്പോൾ താങ്ങാനാവാത്ത വേദന അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യമനസ്സുകളുടെ വശമായ പറയുന്നതാണ്. ശ്രീ കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ "മരണം ദുർബ്ബലം" എന്ന നോവൽ.

"താളി" മുതൽ "സീമ"വരെ പലപ്പോഴും കേൾക്കാൻ പതിവായി കൊതിച്ച ശ്രീ. സുരേന്ദ്രൻ "ശക്തി"യിൽ തന്റെ ചുവടെന്നു മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. "മരണം ദുർബ്ബലം"യിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ പഴയ ലോകത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങുകയാണ്. കവിയും പത്രാധി

പകരക്കുറുന്ന പഴയ ലോകത്തിലേക്കു.

കവിതയായ ദേവദാസിന്റെ അന്ത്യത്തിലും പ്രചോദനവും ആയിരുന്ന മായയുടെ ഓർമ്മകളിലൂടെയാണ് കഥ പറയുന്നത്. ബിസിനസ്സുകാരനായ അച്യുതന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു ഒരു പത്രം തുടങ്ങുക എന്ന ആശയവുമായി കയറിവന്നു — കവിതയും കഥാകൃത്തുമായ ദേവദാസി. അയാൾ അച്യുതന്റെ മക്കളുമായി — വിധവയായ ഭാര്യയും വിദ്യാർത്ഥിനിയായ മായയും — അടുത്തു. സ്ത്രീകളോടു കൂടുതൽ അടുക്കുകയും അവരെ മോഹിപ്പിച്ച് അസ്വസ്ഥരാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാധിന്ധ്യമായ ദേവദാസിന്റെ നോട്ടം ആദ്യം ഭാര്യയിലായി. പിന്നെ മായയിലും. ആദ്യമൊക്കെ ഇളകാതെ നടന്ന ആ തെറിപ്പ പെണ്ണിന്റെ — മായയുടെ — നേക്കു അയാൾ ഒരു കടന്നുകൂട്ടലാണെന്നു തന്നെ നടത്തി. വാക്കുകൾകൊണ്ടും കരുതലുകൾകൊണ്ടും. പാവം മായി ശക്തിയും ദുർബ്ബലവും ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന ആ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു അലിഞ്ഞുചേരാനു അവൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ബന്ധുക്കളായ മിസ്റ്റർ പുത്തൻമുക്ക് ഭാര്യയെക്കണ്ടുവളാണു താൻ എന്ന് അറിയാമായിരുന്നിട്ടു കൂടി മായ ദേവദാസിനോടുള്ള "മറുത്തുവരുടെ താളത്തിന്" നടക്കാനെ സ്വന്തം താളത്തിന് മറുത്തുവരുടെ നടത്തിക്കു ന" മായയെ കീഴടക്കുവാൻ സമർത്ഥനായ ദേവദാസിനു കഴിഞ്ഞു. അയാൾ മായയിൽ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. കളർനില്പാവും. ദേവദാസിന്റെ ഭാഷയിൽ, അയാൾക്കു മായയോടുതന്നെയും സ്റ്റേഡം മനഃപൂർവ്വമായിരുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായി സംഭവിച്ചതാണ്. മായയ്ക്ക് ദേവദാസിനോടുണ്ടായ തീവ്രമായ പ്രേമം അവരെ കന്യാകുമാരിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചു. ദേവദാസിന്റെ വീട്ടിൽ പോകാനും ഒരുദിവസമെങ്കിലും തുണു താമസിക്കാനുമുള്ള ധൈര്യംപോലും അവൾക്കു ഉണ്ടായി. ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കിയ മായയുടെ സമനില തെറ്റി: "മാന്മുളിർപോലെയുള്ള ഏതായും വീണു കയറിപ്പോലെയുള്ള മനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്ന മായയെ ആശ്വപതിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുക്കളിപ്പിക്കുക. കിടപ്പിലിറങ്ങുന്നവൾ അവർ പ്രേമിതരായിരുന്നെങ്കിലും മരിച്ചു. മായ പശ്ചാത്തപിച്ചു. ദേവദാസിനെ

വെറുക്കാൻ അവർ ചൊരിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു നിരാളി പോലെ പുറകേണുന്ന ദേവദാസിനോടു അവളെ വിട്ടു. മായ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ചു മദ്രാസിലേയ്ക്കു പോയി. ദാസ് അവിടെയുമെത്തി. അവളുടെ ജീവിതസുഖത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം, ഒരു പോതുപ്രവർത്തനമായ യശോദയെ ദാസ് വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. യശോദയുമായി ഒരു പുതിയ ജീവിതം നയക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിലും മനസ്സ് മായയിൽത്തന്നെ തങ്ങിനിന്നു. വീണ്ടും അവളുമായി ഇടപഴകാൻ അവസരം കിട്ടിയപ്പോൾ യശോദയെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നായി. യശോദയും പുരുഷന്മാരുള്ള അവിഹിതബന്ധം ദാസ് കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. മായയും ദാസും ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു. തന്റെ കട്ടികളെ കൊണ്ടുവരാനായിപ്പോയ ദാസ് കാറിൽനിന്നു തെറിപ്പിച്ചുവീണു മരിച്ചു. മായയുടെ അക്ഷിതാവസ്ഥ പുതിയായി.

ഇതാണ് കഥ. വാക്കുകൾകൊണ്ടു പരസ്പരം മുറിവേല്ക്കുന്നവരിൽ വ്യഗ്രതയുള്ളവരാണ് ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ. മായയും ദേവദാസിയുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്ന രംഗംതന്നെ മനോഹരമായ ഒരു കവിതപോലെ സുന്ദരമാണ്. കാത്തിരുന്ന് കൈകൊള്ളാൻ ഒരുക്കമുള്ള നടിവസം ഖിഷ്കാരനാണെന്നുകരുതി ദേവദാസിനു അരികുകൊടുത്തു. താനും ചേച്ചിയും ആരായിച്ചിരുന്ന കവിതയായ ദേവദാസിനെ ഖിഷ്കാരനായി കരുതിയതു മായയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അസ്വസ്ഥതയുടെ വിത്തുപാകി. അന്നുമുതൽതന്നെ മായയ്ക്ക് ദേവദാസിനോടു അഭിനിവേശം തോന്നിയിരുന്നു. (അയാളുടെ ദിനചര്യകളിൽ മായ ഇടപെടുന്നത് മായയ്ക്ക് സന്ദർഭമായിരുന്നു. കാരണം, അയാളെ സ്വന്തമാക്കാൻ മായ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസം തന്നെ. അങ്ങനെയല്ലാത്ത ഒരു മിസ്റ്റർ കെ തെറിപ്പിച്ചുനടന്ന അവർ ദാസിന്റെ കവിതയ്ക്ക് നിരൂപണം എഴുതിയതു പുരുഷോത്തമന്റെ സമ്മർദ്ദംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല. തന്നിൽ ഉദിക്കുന്ന സ്റ്റേഡംതന്നെ ബാധം രൂപകീ ഭൂതങ്ങളായെന്നു ചേർത്തു. പോളുലേറ്റർ ആശ്വപതിയിൽ കിടന്നപ്പോൾ മരണം കൂടുതൽ സ്റ്റേഡം കണിപ്പിച്ചു മറുത്തുവരുമായിരുന്നു ഒരു

ഒക്ടോബർ 1-ാം തീയതി മുതൽ

കേരളത്തിലെ പ്രമുഖകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രദർശനം ആരംഭിക്കുന്നു!

ഷി., ജയഭാരതി, റീന K. P. A. C. ലളിത. സാധന. വഞ്ചിയൂർ ഭായ,
സോൻ ഉമ്മർ വിൻസെന്റ് ജോസ് പ്രകാശ്. ബഹദൂർ, ശങ്കരാടി,
മണവാളൻ, ആലുംമുക്ക്, ജയൻ തോപ്പിൽ മാധവൻ,
K. P. A. C. ഖാൻ, ഓസ്റ്റർ ഫെയ്റോജ്, ഗോവിന്ദൻകുട്ടി,
ജനാർദ്ദനൻ, ചന്ദ്രാജി, വിജയകുമാരി... മുതലായവർ അഭിനയിച്ചു

(പ്രായപൂർത്തിയായവർക്കുമാത്രം)

ഗാനങ്ങൾ: അപ്പൻ തച്ചേണൻ, സെൽസൺ
സംഗീതം: അർജ്ജുനൻ
ചമയാഗ്രഹണം: രാമചന്ദ്രബാബു
പാടിയിവർ: വാണിജയറാം, മേക്കുദാസ്, ജയചന്ദ്രൻ, അമ്പലം, സുശീല

ദിവസം ഭാസ് തന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചത്. ഇതൊക്കെ അവളെ തളർത്തി. നിരൂപണത്തിനുള്ള മറുപടി എന്നതിലേക്ക് ഭാസെഴുതിയതുകൊണ്ട് അവളുടെ ഹൃദയത്തെ സാധാരണക്കാര്യമായിരുന്നു. മായയും പുരുഷനുമായുള്ള വിവാഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണെന്ന് അയാൾ അറിയുമ്പോൾ പറയുന്നതിനാണ്. "മായേ എന്നെ നി ഇല്ലാതാക്കി. സർഗ്ഗം കാണിച്ചിട്ട് പിടി വിടുന്നു." ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അലിഞ്ഞുപോകത്തക്കവിധം ദുർബ്ബലമായിരുന്നു മായ. തന്നെയുമല്ല, വിധിയുടെനോക്കു കണ്ണടയ്ക്കരുത്, ദുരന്തമെന്തെന്നിട്ടുവരുത്തരുത് എന്നൊരു ഭീഷണി കൂടി അയാൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടെ "എന്നെ നി താറുമാറാക്കി. നിന്നെ നി ക്ഷേപിച്ചോളൂ" എന്ന സഹതാപമർഹിക്കുന്ന വാക്കുകളും. "അപ്രകീർത്തിതമായി സംഭവിച്ച ആ ബന്ധത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർന്ന് താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതോടും അയാൾ അകന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതായി മായയ്ക്കുതോന്നി അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അകലുമ്പോൾ അടുക്കുകയും അടുക്കുമ്പോൾ അകലുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ദേവദാസ്.

ദേവദാസ് സഹതാപമർഹിക്കുന്നുവോ? മിക്കവാറും ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ആദ്യം മായയിലും പിന്നെ മായയിലും ഒടുവിൽ തശോദയിലും തങ്ങിനിന്ന അയാളുടെ മനസ്സ് ഒന്നിലും ഉറച്ചുനിന്നില്ല. തന്റെ വൈകുണ്ഠമായ സ്വഭാവത്തിൽ അയാൾക്കുതന്നെയും നിന്ദയുണ്ട്, കരുതപണ അയാൾ മായയോടു കയറുന്നുണ്ട്. "ശരീരം തരിക്കുമ്പോൾ പ്രേമവും പറഞ്ഞിറങ്ങുന്ന കാളയാണോ താൻ" എന്ന്. ഒഴിയൽ കനമുള്ള പനല്ലെ വഴിയിൽ തേക്കെണുത്തു. അനാഥനായിത്തന്നെ ദേവദാസിന് ആദ്യമായിട്ടു തന്നെ തന്നെയായിരുന്നു മായ. അവിടെ പഠിച്ചു. മറ്റൊരാളെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു ചാഞ്ഞു സാഹിത്യം ആവനാഴിയിലെ ഏറ്റവും നല്ല ആയുധവുമായിരുന്നു മുന്നസ്തികൾ ഉൾപ്പെടെ അഞ്ചുജീവിതങ്ങളെ തകർത്തുകൊണ്ടു ദേവദാസ് സഹതാപത്തിന്റെ കണിക പോലും അർഹിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽക്കൂടി അയാളെക്കുറിച്ച് കഷ്ടം എന്നു തോന്നുന്നു വെങ്കൽ അത് നോവലിസ്റ്റിന്റെ വിജയ

മായി കണക്കാക്കാം.

എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് ഭാസിന്റെ പൂർവ്വകാലമായ ഈ നോവലിലെ ഏറ്റവും നല്ല കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ദേവദാസ് എന്ന സങ്കല്പത്തോടു ആകാശനാമനോഭാവമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അയാളെ വെറുക്കാൻ അവർ ആശിച്ചു. പക്ഷേ സമർത്ഥനായ ദേവദാസ് അവളെ തന്നോടു പിടിച്ചുപിടിക്കുകയായിരുന്നു. തശോദയെ വിവാഹം കഴിച്ചുവെങ്കിലും മായയോടു അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിനിവേശം തീവ്രമായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് നിന്റെ ജീവിതത്തെ വലയം ചെയ്യണമെന്നിട. കോൺക്വിററിൽ കമ്പിപോലെ നിന്നെ ഉള്ളിലൊതുക്കി ശക്തനാക്കണമെന്നിട."

അന്യോദൃശമായ വ്യക്തിത്വംകൊണ്ട് മായ, വായനക്കാരുടെ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയും ആദരവും എളുപ്പം പിടിച്ചുപറ്റും. വിധവയായ അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ ക്ഷാമം ഭാസ് കയറുവെന്നത്, മായയുമായുള്ള അയാളുടെ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി മായ അറിയുന്നത്, ദുഃഖിതയായ അവളുടെ സമനിലത്തേറുന്നതു്, ആത്മഹത്യയിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുന്നതു്, ഇതൊക്കെ വളരെ ഹൃദയസ്पर्ശകമായതായിട്ടു കൂടി സുരേന്ദ്രൻ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

തശോദയും ദേവദാസുമായുള്ള വിവാഹം ഈ നോവലിലെ ദുർബ്ബലമായ ഒരു ഭാഗമാണ്. നോവലിസ്റ്റിന്റെ അതിവേഗം സ്വഭാവവികാസം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. അസംസ്കൃതമായ ഒരു വേദ ദനപോലെ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന ഈ നോവൽ ശ്രീ. കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ ഏറ്റവും നല്ല കൃതിയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ***

കൈപ്പറ്റി

- 1) പമ്പാതിരം (ലേഖനങ്ങൾ) സമ്പാദകർ. വോ: ഓസ്റ്റർനായർ ഷഷ്യബുദ്ധത്തി ആഘോഷത്തിനിന്നു വില ക 4 00
- 2) വേദശാസ്ത്രം (പഠനം) നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു്, വില ക 8 50
- 3) ദസ്തവേവ്വിയുടെ കഥ (ജീവചരിത്രം) കെ: സുരേന്ദ്രൻ വില ക 12. 50
- 4) മരണമേ കൂട്ടം (രൂപികാചിത്രങ്ങൾ) വി. വി. മേനോൻ വില ക 6 00

എൻ. ബി. എസ്. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവ

പിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാനം, തുടർന്ന് സർക്കാർ ഓഫീസിലും, പരസ്യം ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ, ഗവണ്മെന്റ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കോൺക്രീറ്റ് വർക്കുകളുടെയും മറ്റും വിദ്യകളുടെയും ഉടമയും, ഒടുവിൽ മറ്റൊരു ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ലീഡയുടെ മേൽനോട്ടം, മിനിമം അല്ലെങ്കിൽ ഇൻ്റെ ഇൻ്റെ കടലോരത്ത് സ്വന്തം ക്വാർട്ടർ കെട്ടിയിടുന്നവർ, പോലീസ്, പേക്കർ ഇനിയും കരിയറിലേക്ക് മുന്നോട്ട് ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരിക്കലും, വിജയൻ പഴച്ചിട്ടില്ല.

എന്നല്ല, ഓരോ നിമിഷവും, ഓരോ വാക്കും, ഓരോ തൂട്ടും അളന്നു മുറിച്ച് ചിലവിട്ട പതിനേഴ് വർഷങ്ങൾ അതാ, കർമ്മപ്രവർത്തനം, നാനാപരീക്ഷണങ്ങളിലും ക്രിമിനലുകളിലുമായി ചുരുളിച്ചെയ്യുന്നു. മുറയ്ക്കും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതല്ലേ പക്ഷെ പറ്റിക്കുന്നതിന് വേണ്ടുന്നതിലേക്ക് പത്രപരക്കനായ കണ്ണ് ഉളികണ്ണിനിൽ വേല

കഥാമാലിക നാലു്
ടി ആർ

ക്കാലി പെട്ടെന്ന്. വിജയൻ്റെ കിപ്രസ് റിയുടെ വാൽ തുറക്കുന്നതുകണ് നട്ടെല്ലിന്തിരിയുന്ന വേലക്കാലി, അവളുടെ തടിച്ച നീക്കം ക്ലോസ്ഡ് കട്ടണുണ്ട്. കളിമുറകൾ പത്രപരക്കെ ഉള്ള ദൂരം അനോഷികൊണ്ടു താങ്ങി മേൽത്തട്ടിൽക്കയറി മുന്നിലിരിക്കുന്ന കട്ടികളോടു് വിരോധത്തിൽ കണക്കുകൾ പറയുന്ന വിജയൻ്റെ കോർപ്പറേഷൻ സൈറനോപ്പം ഓഫീസിലേക്കു, ഉച്ചയ്ക്ക് സൈറൻ മുഴങ്ങുമ്പോൾ ആഹ്ലാസപ്രദമായി അഴിക്കുന്നു, വൈകിട്ട് വാടകപിടിക്കുന്ന, പച്ചക്കറിക്കടയിൽ വിലപേയുന്ന, മിനിയെ വാടിയെടുത്തു വരുന്ന, പിന്നെ കണക്കുമാസ്റ്ററായും, അവസാനം ലീഡയുടെ മാറിൽ തലചായ്ച്ചുറങ്ങുന്ന ധനികനും നിസ്സഹായനായ ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ വിജയൻ്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നൊരുദിവസ

മെന്ന ഡോക്യുമെന്ററി മുഴുനീളം വർണ്ണത്തിലാണ്. പരമാണുപ്രായമുള്ള കവിളും വയറും കൊഴുത്തുരുണ്ട ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ മനുഷ്യചരിത്രം. കാട്ടിലെ വേട്ടക്കാരന്റെ പ്രാർത്ഥന സ്വന്തം വ്യവസ്ഥയിൽ എല്ലാം എല്ലാവരുടേതായിരുന്നതുപോലെ ഒന്നും ആരുടേതല്ലായിരുന്നു. മണ്ണിലൊന്നും വിളയിക്കാതെ ജന്തുക്കളെ കൊലച്ച് വീർപ്പുക്കിയ കമാൻഡർ തന്റെ പെണ്ണുങ്ങൾ പെറ്റു കൂട്ടുന്ന കിടപ്പുമുറി മണ്ണിൽ പണിയുന്നതും കായലിൽ വലവീശുന്നതും കണ്ണീരോടെയാണ് കണ്ടത്. അവിടേയിരുന്ന വിജയൻ്റെ ദൃഷ്ടിയിലൊന്നും വാടകപിടിക്കുന്നവനും ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസറും, മനുഷ്യപരിണാമത്തിന്റെ അടുത്തുപടവിൽ രൂപാന്തരപ്പെട്ടതിലൊന്നും. വേട്ടയും കൃഷിയും വ്യവസായവും പിന്നിട്ട് ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ മനുഷ്യരാശി നേരിട്ട് മർദ്ദിപ്പിക്കുന്നതിലേർപ്പെട്ടു കററ പ്രഹരം പോലുമല്ല. മരിക്കലും ആരെയും എന്തെങ്കിലും, ആരെയും നിന്ദിക്കാതെ കണ്ടുവന്ന ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ കാൽക്കീഴിൽ അനക്കം അഴിഞ്ഞുവരുന്നതിനേക്കു്, പെട്ടെന്നുയർന്നു ഒരു കൂറ്റൻ തിര ആഞ്ഞടിച്ചു; എതിർപ്പോ? പുതിയ മനുഷ്യൻ ഒന്നിടനെയുമെങ്കിലും സീനിയർ സൂപ്പർവൈസർ കൈവരുന്ന അധികാരം പോലും വിജയൻ സ്വന്തമാക്കാനൊരുങ്ങി.

ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ നെമിനി വേണ്ട. വിജയൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു ഡോർ തുറക്കുമ്പോൾ, തൊട്ടകല എരിയുന്ന തീപ്പൊരി കടലിൽ പതിച്ചു.

കിതച്ചെത്തിയ ഡോക്യുമെന്ററി തിട്ടക്കത്തിൽ കാറ്റിടുന്ന വെള്ള തുരുമ്പോഴും, വിജയൻ്റെ കണ്ണിനീർ പീൻസിറിലിരിക്കുന്ന വിജയൻ്റെ കണ്ണിനീർ അപസ്മാരത്തോളം കൂറ്റൻതീർന്നു പിന്നിൽ, നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും കർമ്മപ്രവർത്തനത്തിലേക്കും ഖണ്ഡങ്ങളായി അഴിഞ്ഞുവിടുന്ന ഇരുളും അവയുടെ മദ്ധ്യങ്ങളെ തുളച്ച് നക്ഷത്രഖണ്ഡങ്ങളായി പരന്നുവിടുന്ന വെളിച്ചവും, അവയോടൊന്നിച്ച് ഒരു ജാഥയായി നീങ്ങുന്ന ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ജീവിതത്തിൽനിന്നൊരുദിവസ

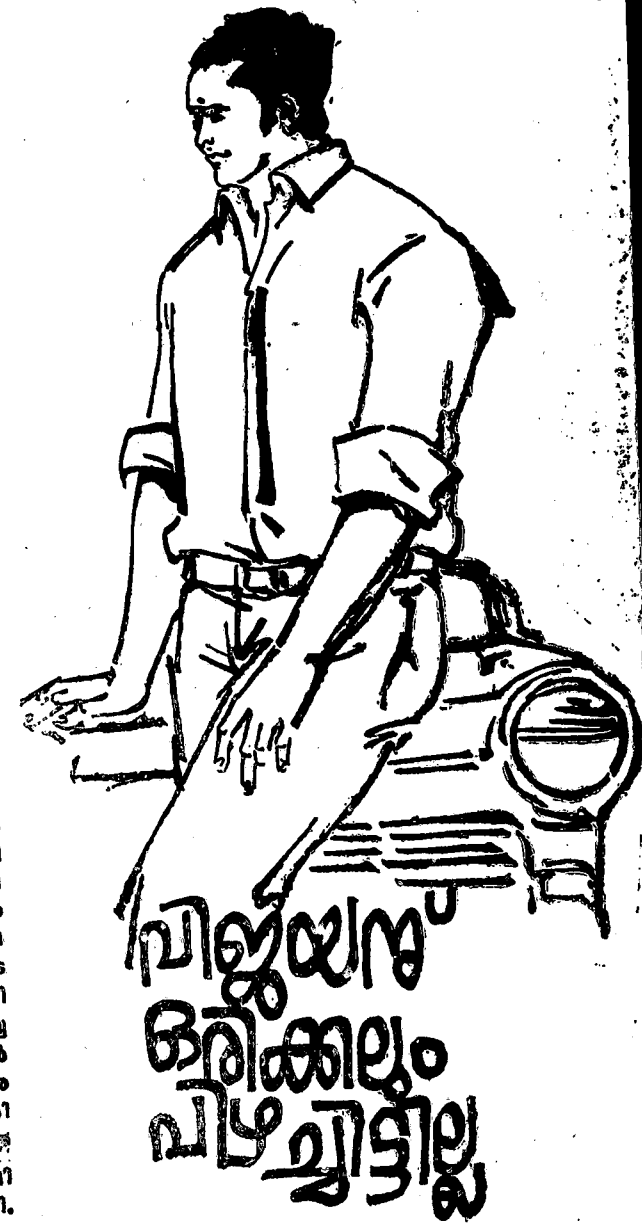
മുഴുനീളവർണ്ണ ഡോക്യുമെന്ററിയുടെ രംഗങ്ങളും റീലുകളും നിവർന്നിട്ടുകൊണ്ട്.

ഡോക്യുമെന്ററി (താഴെ) നോക്കൂ അതിൽ: ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കല്ലേ?

ജു: സൂപ്പർവൈസർ (തന്നോടെ നോക്കും) അവളുടെ കാത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ട്.

ഡോക്യുമെന്ററി എന്തുവിചാരിക്കുമെന്നോർത്തു്, വിജയൻ ചകിതനായി. ലീഡയോടു് പറയുന്നത് ഡോക്യുമെന്ററി കേട്ടതാണ്. (വകുപ്പുമേധാവിയിലേയ്ക്കും മറ്റൊരാളിലേയ്ക്കും കണ്ണിട വരാം) എന്നിട്ട് ചെന്നു് നിൽക്കുകയാണ് കടലോരത്തായിരുന്നു, അവനെന്നോക്കും? മുതലാളി കടലോരത്തു് ഓറഞ്ചിനും എന്തൊക്കെയോ ഓർത്തു് സ്വയം ഓർത്തു് സ്വയം ഓരുന്ന കാഴ്ച അവൻ കണ്ടതാണ്. അവൻ ഇതു് ആദ്യത്തെ കാഴ്ചയായി. ജൂനിയർ സൂപ്പർവൈസർ ആദ്യത്തെ കടലോരയാത്ര, അവൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് - വാസ്തവമാണ്. വിജയൻ, സൂപ്പർവൈസർ എന്തിനോക്കാനോ ഓറഞ്ചിനോക്കാനോ വരും പോകാനോ വിജയൻ. വിജയൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറയുന്നതൊന്നും അവൻ അറിഞ്ഞതാണ്. എല്ലാം ഇലത്തു, എങ്കിലും ലീഡയുടെ സ്ഥലം ഓരോ റൂട്ടാക്കാനായില്ല, എന്തിനായി നോക്കു വയ്യ - സ്വന്തം വാക്കുകൾ കായിൽ മുഴങ്ങുന്നു, അവൻ എല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, തൊട്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ലീഡയെ ക്ഷണിക്കാനായില്ലെന്ന് വിജയൻ ഉറപ്പായി. ഈ സ്ഥലം ഓരോ അതിർപ്പിന് അവൾക്കു് മോചനമില്ല. അക്കാലത്തിൽ വിജയൻ സംശയമില്ല. എല്ലാം ഇലത്തു. ഒന്നിടത്തു് അന്തരം, ഒന്നിട

ജ്ഞാനം. അക്ഷങ്ങളിൽക്കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്വേദികൾ. സ്വയം പണിതിട്ട് മാളികവിട്ടിൽ സൂര്യനും സൂര്യനും

ലഹരിയും നന്തനമാടി. ഇടുത്ത ലോകത്തിൽ ലീലയോടു് ഇത്തരമിച്ചുപുലർന്ന പതിനേഴാണ്ടു്,

ഒറ്റ കല്ലൻ. ഒറ്റ മാർഡർ. കാരും, ഫോണും, മകൾ മിനിയും, ഫ്റീജും, ഗ്രന്തവും.) ക്ഷേത്രം ഇരുളിലെന്നോണം ഒരു പുകഞ്ഞിനപ്പുറത്തു് മറയ്ക്കുന്നു. ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരും ഈ പാലത്തിൽനിന്നു് കത്തനെ താഴോട്ടു വീണെങ്കിൽ ഈ ദുഃഖം താങ്ങാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നെന്നു് വിജയൻ നെടുവീർപ്പിൽ.

എന്തിനിങ്ങനെ വിഷാദിക്കുന്നു? വക പ്പുരസ്കൃതയെ ആശ്രയിച്ചാൽ പേരേ? എന്നിങ്ങനെ കാലിലേറ്റുന്ന ലീല വിതുസ്വയാപ്തർ അതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലെന്നായി വിജയൻ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഇതു് റദ്ദാക്കാനാവില്ല. എത്രപേരെ എത്രവട്ടം വേണമെങ്കിലും ചെന്നു കാണാൻ വിജയനൊരുക്കമാണു്, ഒരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടും ഒരിക്കലും യാചിച്ചിട്ടില്ലാത്തപോലെ യാചിക്കുന്നതിന്നു് വിജയൻ മരിക്കുന്നില്ല. എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളൂ. സാർ, ഇതെന്റെ ജീവിതമാണു്. കടുംബം ശിഥിലമാകും.

എന്റെ വീടു്, എന്റെ മകൾ, എനിക്ക് ഞാൻ ക്ഷേമിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം, ഉച്ചയ്ക്കുണിന്നു് ഓഫീസിന്നു് രാത്രിയുണ, രാവിലെ ഉറങ്ങാനൊരു മാറ്റു്, എന്നിങ്ങനെ എന്റെതെന്നു് എനിക്കുറപ്പുള്ളതെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കാൻ ഈ പാവം ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് എന്തു തെറ്റുചെയ്തു, സാർ?

അങ്ങു് കനിയണം. എന്റെ ചിട്ട തെറ്റാനിട പരുത്തെല്ലെ ലീലയെ എന്റെ ഓഫീസിലേയ്ക്കു് മാറ്റുമറൊക്കണം, സാർ - പക്ഷേ, സർക്കാർ ക്രൂരമായി ചോദിക്കുന്നു, "പതിനേഴുകൊല്ലം ദൈവമിസിൽ കിടപ്പു മുറിയിലെന്നോണം നിങ്ങളിരുപതെയും പോറ്റി; ഇനിയും സ്ഥലംമാറ്റത്തിന്നു് തയ്യാറല്ലെന്നോ? മറ്റൊരുകാരോടു പത്നികൾ ധൂപാർത്തങ്ങളിൽ, ഒരേ പഞ്ചായത്തിന്റെ ശമ്പളം പറ്റി കഴിയുന്നു? നിങ്ങളുടെ ഓഫീസിലേയ്ക്കു് മാറ്റം ചോദിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണമെത്രയെന്നറിയാമോ?"

അതുകൊണ്ടൊന്നും ആശ ചെടിയരുതെ

ന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കാതെ ഞാൻ പോകില്ലെന്നു് ശരിക്കണമെന്നും ലീല ഉപദേശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുമായില്ലെങ്കിൽ, ദല്ലാൾമാരെ തേടണം, സമ്മാനങ്ങൾ വാതറണം, പാർട്ടികൾ എറിയണം, അച്ചാറും സ്വാഷ്ടം വീഴ്ത്തണം -

ഇനി നടക്കാനൊരു വഴിയില്ല; തല കനിയ്ക്കാതെ മരിക്കാമിയില്ല ഇപ്പോൾക്കു ടി സെക്രട്ടറിയെ ചെന്നു കണ്ടതാണു്.

പോർച്ചുൽ കതിരിട്ട വെളിച്ചത്തിൽ ഭവനവർ നടുങ്ങുന്നതു നോക്കി വിജയൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അവന്റെ മുതലാളി ഭാര്യയോടു് നണപറയുന്നതു് ഇതാദ്യമാണു്. ആദ്യത്തെ നണയോടൊപ്പം ഒട്ടേറെ നണകൾ. എന്തെന്നു നടുക്കങ്ങളാണു് അവൻ ഇന്നു് താങ്ങിയതു്, പാവം ഭവനവർ. ഇതും അവന്റെ കരളിൽ കടുങ്ങും.

ലീല (പുറത്തളത്തിൽ കയറിനിന്നു കൊണ്ടു് പതറുന്ന ശബ്ദത്തിൽ) അപ്പോൾ, അപ്പോൾ, ഇതെന്റെ വിധിയാണെന്നോ,

ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് ചൂണ്ടു കടിച്ചുകൊണ്ടും, അകത്തു കടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഏക പുത്രിയായ മിനി ആകാശഗംഗകളുടെ എണ്ണം പുജ്യത്തെക്കാൾ വലുതാണെന്നു് കണ്ണടച്ചു കവിട്ടെന്നു് കേൾക്കുകയായി. എന്നിട്ടും അയാളുടെ ഉള്ളിൽ അലഞ്ഞതു് ഇവിടെ വിട്ടുപോ

മലയാളം മാത്രം
അറിയാവുന്നവർക്കും??

ഹയസ്വകാലത്തിനുള്ളിൽ S. S. L. C
MATRIC, P. D. C. B. A പരീ
ക്ഷകൾ പാസാകാം;
ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കാൻ പ്ര
ത്യേകം ട്യൂഷൻ;
പഠിപ്പും, പ്രായവും കാണിച്ചു ഒരു
കത്തയയ്ക്കുക.

P.T. College
Manacaud.
TRIVANDRUM. 9

യാർ തിരിച്ചു് ഇവിടെ പുകാനിനിയും കാലമെത്ര ഇഴയണമെന്ന ആലോചനയാ യിരുന്നു.

മിനി (അവളുടെ അമ്മയും സ്ഥലംമാറ്റം റദ്ദാക്കാനുവേണ്ടി വിഷാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലീലയോടു് ഒരു ഫെയ്ഡ് ഓട്ടിലെന്നോണം) ഞാനെല്ലാം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ലീല: (അൻപതു കഴിഞ്ഞ ഒരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടു് മറ്റൊരു ജൂനിയർ സുപ്രണ്ടിനോടുകൂടുന്നോണം) ഞാനും.

വിജയൻ (മകൾ മിനിയോടൊത്ത്): നാളെക്കൂട്ടു് മാക്സ് കിടയ്ക്കാതെ ഉറക്കു് ശാന്തം കിടയ്ക്കാതെ. നാളെ നല്ല മാക്സ് വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ന്നക്കു് ഈ വിട്ടിൽ ആഹ്ലാദമില്ല.

അവസാനം സ്ഥലംമാറ്റം റദ്ദാക്കാനാവില്ലെന്നു് ഉറപ്പായ വിജയൻ അതിന്നു് വശംവദമായ ലീലയോടു്; നി റിസൈൻ പണ്ണിക്കൂടാതു്.

ലീല: എന്ത് ക്ഷം?

വിജയൻ: പണം മുടിക്കുകയോതു്.

വിജയൻ അടുത്ത സായാഹ്നത്തിൽ അതേ കടലോരത്തു് നിന്നു് ഓത്തുപോൽ: ലീലയുടെ മണത്തോടെ മരണത്തെ തേടേണ്ടവനായിരിക്കുന്നു, ഞാൻ.

—*—

ശൃംഗാരശ്രുതി

(16-ൽ നിന്നു തുടർച്ച)

യായല്ല. മാസംതോറും അമ്പതും അറുപതും രൂപ അവൻ അമ്മയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്നു. അച്ഛൻ നേരത്തെ മരിച്ചു - ചെറിയൊരു ഹാസിൽ കൊച്ചുവീട്ടിൽ അമ്മ തനിച്ചു്. ഞാനയച്ചുകൊടുത്ത ടുവേണും അമ്മയ്ക്കു് അഹം:മത്തിന്നു്; അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണി, അമ്മയെ പട്ടിണിക്കിടാമോ സാർ... വിതർപ്പിന്റെ വില നോട്ടുകൂടായി കറൻസികളായി കയ്യിൽ. അപ്പോൾ മകനായി മാറുന്നു. മകന്റെ സ്നേഹം മണ്ണാർഡായി അമ്മയുടെ വീട്ടു മുററത്തെത്തുന്നു. എം. ഓ. ഫാറം പുരപ്പിച്ചുകൊടുത്തു് പുഷ്പക്കരന്റെ അമ്മയുടെ പേരും വിലാസവും ഏദിസ്ഥമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഉച്ചയ്ക്കുല്ലാസത്തെ ലീലർ. കത്തെഴുതാനായി

മുറിയിൽ വരും. അഡ്രസ് എഴുതിക്കൊടുക്കണം ചുമതല.

"പുഷ്പക്കരനെന്നൊരു ഇത്രയും രൂപ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. നിനക്കു് തൃപ്തമായ ശമ്പളമുള്ളതു് -" ഒരിയ്ക്കൽ ആരാഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഇരുത്തിയൊന്നു നോക്കി. ഇതു കടുപ്പത്തിൽ അവൻ നോക്കിയിട്ടില്ല. സാറിന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പു് മനസ്സിലായി എന്നാവാം ആ നോട്ടത്തിന്റെ വ്യക്തമെന്നും.

"പുറത്തേക്കുള്ള സ്ഥിരം സരപ്പയറാണല്ലോ ഞാൻ. അടുത്തൊക്കെയുള്ള ഓഫീസുകളിൽ ചായ എത്തിക്കാറുള്ളതു് ഞാനും. ഓരോരുത്തരുടേയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു് ഞാൻ പ്രവൃത്തിക്കും. സാറിനെപ്പോലെ ആ സാറന്മാരും എന്നെ കാര്യമായി സഹായിക്കാറുണ്ടു്. ചെലവാക്കാതെ എടുത്തുവച്ചു് ഒരു സംഖ്യയാക്കുന്ന ശമ്പളം കൂടിയാവുമ്പോൾ അമ്മക്കുള്ളതാവും. വേറെ ചെലവുകൾക്കൊന്നും ഇല്ല. സിനിമപോലും കാണാറില്ല സാർ."

ഏഴയത്തിൽ ഒരു സോഫ്റ്റ് കോർണർ അനുണ്ടായി. പുഷ്പക്കരനായി ഏഴയത്തിൽ ഒരു ദൃഢലവണം. ആക്കം കിട്ടാത്തതു് അവൻ നേടി. അവനോടുള്ള പ്രതിപത്തികൂടി.

മകന്റെ, രവി എന്ന അനിയന്റെ, സമപ്രായക്കാരനോണം പുഷ്പക്കരൻ. പതിനാറോ, പതിനേഴോ. പുഷ്പക്കരനിൽ രവിയെ കണ്ടു മുട്ടുക അടുത്ത കാലത്തായുള്ള മനസ്സിന്റെ വിമോചനം. നടത്തം, ചിരി, ശബ്ദം. വ്യക്യാസം എവിടെ? മകനെ അങ്ങിനെ ഒരിയ്ക്കലേ കാണാൻ ഒള്ളു. പുഷ്പക്കരനെ എന്നും കാണാം. ഈ വിടുതലിൽ ഒരു മകനോ!

"സാർ, നാലുമണിക്കേന്തെ വേണ്ടു്. നെയ്റ്റ് റാസ്റ്റു് എടുക്കട്ടെ. പു പൻപഴയുണ്ടു്. ഒന്നാവാം അല്ലേ?"

കൊടേണ്ണ റോസ്റ്റാണു്. നെയ്യുമായി പുലമ്പുമല്ല.

പുഷ്പക്കരനെത്തിയിരിക്കുന്നു. അവനെ നോക്കിനല്ലാർ തോന്നുന്നു. നീ എന്റെ മോനെപോലീരിക്കുന്നു. എന്റെ രവിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചാലോ.

ചഞ്ച: മനസ്സ് വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പാണു്. മുട്ടുകൾ കൊടുത്തു് മനസ്സിനെ താങ്ങിനിൽക്കണം. തകുന്നവീഴാതെ നോക്കണം. മനസ്സ് പത്തിട്ടുള്ള ജീവിതം

എന്നു ജീവിക്കാണം.

“സാരോന്നം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. കൊണ്ടു വരട്ടെ.”

“നിന്ററ ഇഷ്ടം മോനെ.”

പുഷ്പക്കുറുപ്പൻ ചെറുകായൊന്നു ഞെട്ടി. വിസ്മയത്തോടുള്ള നോട്ടത്തിന് ഭാവമുണ്ടായിരുന്നു.

“സാറുനെയ്യപററി. സാറു കയ്യോണോ—”

“നി പോകു പുഷ്പക്കുറുപ്പൻ—” തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടു പുഷ്പക്കുറുപ്പൻ ചെന്നു. എന്റെ വെടിപോയി.

കയ്യോണോണൊടയതു്. കയ്യോൻ കടന്നു വേണോ? ശ്ലാപിന്റ കയ്യോൻ ചിരിച്ചു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒന്നു വേണ്ട. വൃദ്ധൻ ശ്ലാപി. പ്രദോഷത്തിൽ പ്രദോഷം. വാർദ്ധക്യമാവുന്നു എന്നതിന്റെ ലക്ഷണം.

റോഡിൽ യാർ ഉറങ്ങുന്ന വല്ലാത്ത ശബ്ദം. പൂർണ്ണമായൊരു മനുഷ്യരോടൊന്നു. എന്തോ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആക്സിഡെന്റാവാം.

ബാക്കിങ്ങിയിൽ ചെന്നു താഴെത്തറ നോക്കി. ഒന്നു നോക്കിയപ്പോൾ. കാരനിയിൽ ചോലപ്രളയം. ചിന്നിച്ചിതറിയ കലശലായി.

ഈശ്വരോ, എന്തു കേൾക്കുന്നു? ഈ കടുത്ത ശിക്ഷ. പാവങ്ങൾക്കു കൂലി കടന്നു. പാവപ്പെട്ട പുഷ്പക്കുറുപ്പൻ എന്തു പാവത്തിലായി? ചെല്ലോ? മുറിവുട്ടി പുറത്തുറങ്ങി. പെരുവഴിയിലെ ആൾക്കൂട്ടം പെരുക്കി വരുന്നു. ജനസംസാരം പുഷ്പക്കുറുപ്പൻ. അവന്റെ ദയനീയമായ ജന്മമാണ്.

കാവേരി ഉറക്കെ ആത്മകഥ വായിക്കുന്നു:

എന്നെ ആദ്യം അറവെച്ചത്— വേളക്കുറുപ്പൻ പക്ഷമാണ്. കാവേരിയ്ക്കുറുപ്പൻമാനകാലം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാവേരിയെ കൂതുകാലം ആവേശിപ്പിക്കുന്നു.

വിറയുന്ന കാലോടെ റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ റോഡ് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിനുശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്ക്—

തെക്കോട്ടുള്ള വണ്ടി എപ്പോഴാണ്...?

പ്രസിദ്ധരോ പ്രശസ്തരോ ആയ സാഹിത്യസദസ്സുകൾക്കൊന്നുതന്നെ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സമീപകാലത്തേക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില പുരാതനനഗരമാണ് കൊല്ലം. സാമാന്യമായി പറഞ്ഞുപോകുകയാണു്. ഇതിനു് കലാപരമായി ഒരുപക്ഷേ ഉള്ളൂർ ജനശതാബ്ദിയോടനുബന്ധിച്ചു് അടുത്ത കാലത്തു് കൊല്ലത്തുനന്നെ സാഹിത്യസദസ്സുകളെ ആകർഷിച്ചു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ടു്. തികച്ചും രൂപമാലികമായ ചങ്ങമ്പുഴ എ.വി.വി.യുടെ അടുത്തു് ആ ചങ്ങമ്പുഴ സാഹിത്യപരമായി ശരിയായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാൻ സന്നദ്ധരാണ് സാധിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും. “ധീഷണിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ശ്രീ. ഓ. എൻ. വി.എസ്. നൽകപ്പെട്ട സഹകരണം സദസ്സിന്റെ വലുപ്പംകൊണ്ടു് സാമാന്യം ശ്രദ്ധേയമായ

‘എന്റെ ദേഹം എന്റെതല്ല, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണ്’

യിരുന്നു എന്ന വസ്തുത വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽക്കൂടി സാഹിത്യപരമായ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കു് ആ സന്ദർഭവും യഥാർത്ഥം പ്രയോജനപ്പെട്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തരം ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയെപ്പോലെ കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല, വിശ്വസാഹിത്യംഗത്തുപോലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരിയ്ക്കു്, അതും മലയാളിയായ ഒരു സാഹിത്യകാരിയ്ക്കു് ധീഷണിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടുകൂടിത്തന്നെ നൽകപ്പെട്ട സഹകരണം കൊല്ലംനഗരത്തിലെ സന്ദർശകർക്കുതന്നെ ആകർഷിച്ചു നോക്കി.

സമ്മേളനത്തിനു അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു് ധീഷണിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായരാണ്. സാഹിത്യപ്രസംഗം നടത്തേണ്ടതു് ധീഷണിയുടെ സജീ

വ്യവസ്ഥകളിൽ കൊല്ലം ശ്രീ. എം. ജി. കെ. നായരും ശ്രീ. എം. ജി. കെ. നായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ സാഹിത്യപ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയുടെ കവിതയിലെ ദുർഗ്ഗാഹൃതയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും എലിയററിന്റെയും മറ്റും കവിതകൾക്കൊപ്പം നില്ക്കുന്ന അവരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചം അനുഭവിച്ചാസപദിക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്ന അഭിപ്രായപരമായ വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയെന്ന ചെല്ലോ. ശ്രീ. വി. ബി. സി. നായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാതിദീർഘമായ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ മലയാളികളുടെ മുഴുവൻ മനം കവർന്നു എന്റെ കഥയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയെപ്പറ്റി ശ്രീ. മുരുകുമാരൻ എന്ന പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിച്ചു. നെഹ്രുവിന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു് ശേഷം ഇതും വിശിഷ്ടമായ ഒരാത്മകഥ ഉണ്ടാ

വിഷയമായ “എന്റെ കഥ”യുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കവിത്തു് മറ്റൊന്നുതന്നെ താൻ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തുറന്നു് സമ്മതിക്കുകയും, ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയെ ഒരു ചോദ്യത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണു് അന്വർത്ഥമാക്കിയെന്നു് വസ്തുത പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു് ആശ്വാസകരമായിരുന്നു. അതേ സമയം ഡോ. സുകുമാരൻ വാചാലതയും വാഗ്മികത്വവും ആശ്ചര്യംകരണ വൈഭവവും സംശയാതീതമായി സദസ്സിനെ ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ അനന്തരം പാരായണപോലെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടവയെ, ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടി അദ്ധ്യക്ഷവേഷത്തിൽ ഉപവിഷ്ഠയായിരുന്നു. സമീപം ഒന്നാവാതെ ശ്രീ മാധവിക്കുട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടു് പ്രസംഗിച്ചതു് മലയാളനാട്ടിലെ ഒരു സഹപാഠിയായ

‘എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആവരണമാണ്’

—മാധവിക്കുട്ടി

യിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുത ശ്രീ. മുരുകുമാരൻ എന്ന ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അതോടൊപ്പം അവരുടെ ആത്മകഥയുടെ അനുബന്ധമായി “എന്റെ ചോക്ക” എന്ന പ്രബന്ധപരമ്പര അടുത്തുതന്നെ മലയാളനാട്ടിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്ന വസ്തുതയും വെളിപ്പെടുത്തി. സമ്മേളനത്തിലെ പ്രധാന പ്രസംഗികൻ അന്യഥാപ്രസിദ്ധനും എന്തു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയു് പ്രസംഗിക്കാൻ പ്രബോധനമായ ഡോ. പി. കെ. സുകുമാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്മികത്വം തീർച്ചയായും ശ്രോതാക്കളെ ആകർഷിച്ചിരിക്കാമെന്നു് തന്നെയും കാലമൊന്നുപോലായ ഒരു ചർച്ചാവിഷയം ഉന്നയിച്ചു എന്നതിൽ കവിത്തു് എന്തെങ്കിലും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കലാകരന്റെ സാമൂഹ്യമായ ചുമതലയെ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള ആ പ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീമതി മാധ

എസ്. വിജയമാണ്. എഴുതിയു് പ്രസംഗിച്ചു് പരിശീലനം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജയത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം തീർച്ചയായും, പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു എന്നതിൽക്കവിത്തു് മറ്റൊന്നുതന്നെ പറയാനില്ല. എന്റെ കഥയുടെ ഔദ്യോഗികജനകരമായ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു എസ്. വിജയയുടെ പ്രസംഗം. നോവൽ ചെറുകഥാഭാഗങ്ങളിൽ സാമാന്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീമതി എം. വി. ജോഷി ചെല്ലോ ചെറു പ്രസംഗത്തിൽ തന്നെ ഒരു മാധവിക്കുട്ടിയായിത്തീർന്നാണു് അഭിലാഷമെന്ന പാത്രമുണ്ടായി.

അതിനു് അവർക്കു് പ്രാപ്തിയുണ്ടാകട്ടെ എന്ന നമുക്കുശംസിക്കാം. പ്രസംഗകരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു പരമ്പരയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. മനോരമയുടെ കൊല്ലം പ്രതിനിധിയായ അദ്ദേഹമാലൻചിന്ത പ്രസം

ഗതരിൽ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ "എന്റെ കഥ" പേക്കേ, അവരുടെ മാത്രം കഥയായിരിക്കുകയില്ലെന്നും നേരെ മറിച്ച് പലരുടെയും കഥകൾ സാധിക്കുകയും എഴുതിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കുമെന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വസ്തുത ശ്രീമതി മ.ധവിക്കുട്ടി അവരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ പരാമർശമായി സമ്മതിച്ചുവെന്നവസ്തുത ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ "കേളോ ജ്യ"ത്തിന്റെ പത്രാധിപരായ ശ്രീ. കെ.എൻ.പി. കുറുപ്പും യോഗത്തിൽ സംസാരിച്ചു. പ്രസംഗകരുടെ പട്ടികയിൽ അവസാനമായി സംസാരിച്ചത് ശ്രീ സബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവിടാണു്. വിമർശനം ഒരു കച്ചവടമാണെന്നു് എന്താണു് മുൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കുമുൻപു് ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയുടെ പിതാവായ വി. എം. നായർ മാതാരുടെ "മുഖികാചിത്ര"ത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായത്തെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണു്

അദ്ദേഹം പ്രസംഗം അരംഭിച്ചതു്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ വിമർശനത്തെ നിന്ദാവാദം അതിർന്നിന്നും ഭിന്നഭേദം അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. പൗരാണത്തിന്റെ സൗകര്യവും മാതൃകപത്തിന്റെ ശാലീനതയും ഒന്നിങ്ങിയ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമാകുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സാമ്യമെന്നും അവരുടെ സാഹിത്യ കൃതികളിലും പ്രകടമാണെന്നും അവരുടെ ആശയങ്ങളുടെ അഗാധതയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു് ആസ്വാദിക്കുകയല്ലാതെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്നു് ശ്രമിക്കുന്നതു് അപ്രായോഗികമാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

- വാചാലരായ ഒരു പ്രസംഗമായിരുന്നില്ല ശ്രീമതി മ.ധവികുട്ടിയുടേതു്. എത്രകാലം സംക്ഷിപ്തമായിരുന്നവോ അത്രതന്നെ സാമഗ്രീഭവമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രസംഗം. സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു്

സ്വീകരണസമ്മേളനത്തിനുശേഷമുള്ള ഒരു സൗഹൃദവേള ശ്രീ. മാധവിക്കുട്ടി, മാധവദാസ് എന്നിവരോടൊപ്പം സർവ്വശ്രീ ക്ലബ്ബ്. കെ. നായർ, മ. മാധവൻ തുടങ്ങിയവരെ ചിത്രത്തിൽ കാണാം.

"ഈ കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ എഴുതിയതു്..." ശ്രീമതി മാധവിക്കുട്ടിയും ധീഷണയുടെ അനുമാദനത്തിന്നു് നന്ദിപറയുന്ന വി. ബി. സി. നായർ, മാധവദാസ് എന്നിവരോടൊപ്പം സമീപം

റിച്ച് ഡോ. സുകുമാരൻ ഉന്നയിച്ച പ്രശ്നത്തെ അവർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്തർശിക്കപ്പെടാലുംചെയ്തില്ല. എങ്കിലും ആദ്യത്തെ ഓറവാക്യത്തിൽത്തന്നെ പറയാനുള്ള മുഴുവൻ ആററിക്കൂടുകിയെടുത്തു് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അർഹത സംഭവിച്ചു. "ഒരു പുസ്തകം എഴുതുന്നതു് ഒരു യുദ്ധപ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതുപോലെയാണു്" എന്ന ആഭിമുഖത്തോടെയോണവർ പ്രസംഗം അരംഭിച്ചതു്. സാഹിത്യകാരന്റെ സാമൂഹധർമ്മം എന്താണെന്നു് അർത്ഥശങ്കയില്ലാതെ ആ ഓറവാക്യത്തിൽ അവർ സംക്ഷേപിച്ചു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എന്നുള്ളതു് അത്യധികം ശ്രദ്ധേയമായിത്തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹം സ്വന്തം ജീവിതവൃത്തികൊണ്ടും സാഹിത്യവൃത്തികൊണ്ടും സമൂഹത്തോടു ഒരു യുദ്ധപ്രഖ്യാപനംതന്നെയോണല്ലോ നടത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളതു്. അവർ ഇപ്രകാരം തുടർന്നു് "എന്നിങ്ങു ഞാനായിരുന്നാലും ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു്. ഞാനായി ജീവിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് സ്വപ്നപരമായ ഒരു ചിന്തയേ ഇല്ല. നിങ്ങളിലൊരാൾ ഒരു നവംസകനാണെങ്കിൽത്തന്നെയും എനിക്ക് യാതൊരു ഭാഗ്യവ്യത്യാസവും വരുത്തുകയില്ല അതതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ വക്താക്കളാണു് സാഹിത്യകാരന്മാർ. അക്കാരണത്താൽ ചരിത്രകാരന്റെ ധർമ്മം പോലെതന്നെ സത്യം മറച്ചുവെക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരനെവകാശമില്ല. സത്യം നിഷേധിക്കുകയില്ല നേരെമറിച്ച് സത്യം വെട്ടിത്തുറന്നുപറയുകയാണു് സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മം. ചരിത്രവസ്തുതകൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ക്യാപ്.സൂട്ടിൽ അടക്കംചെയ്യുന്ന ചരിത്രകാരനെപ്പോലെതന്നെയാണു് സാഹിത്യകാരനും. അതതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മമായ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ സാഹിത്യകൃതിയിലൂടെ ഭാവവിശേഷമുറക്കുവേണമെന്നിരിക്കുന്നതു് സ.ദർശനവാദം "എന്റെ കഥ"യെ

വാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു്. ഞാനായി ജീവിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് സ്വപ്നപരമായ ഒരു ചിന്തയേ ഇല്ല. നിങ്ങളിലൊരാൾ ഒരു നവംസകനാണെങ്കിൽത്തന്നെയും എനിക്ക് യാതൊരു ഭാഗ്യവ്യത്യാസവും വരുത്തുകയില്ല അതതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ വക്താക്കളാണു് സാഹിത്യകാരന്മാർ. അക്കാരണത്താൽ ചരിത്രകാരന്റെ ധർമ്മം പോലെതന്നെ സത്യം മറച്ചുവെക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരനെവകാശമില്ല. സത്യം നിഷേധിക്കുകയില്ല നേരെമറിച്ച് സത്യം വെട്ടിത്തുറന്നുപറയുകയാണു് സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മം. ചരിത്രവസ്തുതകൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ക്യാപ്.സൂട്ടിൽ അടക്കംചെയ്യുന്ന ചരിത്രകാരനെപ്പോലെതന്നെയാണു് സാഹിത്യകാരനും. അതതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മമായ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ സാഹിത്യകൃതിയിലൂടെ ഭാവവിശേഷമുറക്കുവേണമെന്നിരിക്കുന്നതു് സ.ദർശനവാദം "എന്റെ കഥ"യെ

ല്ലാതാവാനോ? എന്നും എനിക്കുതോന്നാതെ
യി അവശേഷിപ്പിക്കാൻപോവുന്ന ഒരു
സത്യം.

വിജയേശ്വരനായുള്ള വിവാഹം ഉറപ്പി
ച്ചുകഴിഞ്ഞ ദിവസം രാത്രി എന്റെ ഭേ
വിയേടത്തി എന്റെ മുറിയിലേക്ക് കട
ന്നുവന്നു. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഏടത്തി
എന്നെ ഉണർത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "മിനു
നി ഭഗവതിയാണ്. വിജയനമ്പോലേ
ഇത്ര നല്ല ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ നിനക്ക്
ലഭിച്ചല്ലോ. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിൽ ഇത്ത
രമൊരു ബന്ധം അഭിമാനമാണ്" മിനു.
അന്നു രാത്രി മുഴുവൻ ഏടത്തിയുടെ വാക്കു
കളുടെ പ്രകാശത്തിൽ ഞാൻ അഭിമാനം
കൊണ്ടു. ഇന്നും ആ അഭിമാനത്തിനു കേട്ട
സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുമാറിയാത്ത
എനിക്ക് നാളുമുഴുവൻ ബഹുമാനിക്കുന്ന
ധനവാനായ ധീരനായ, ശക്തനായ ഒരു
ജ്ഞാപിതന മാത്രമേ കിട്ടിയുള്ളൂ. അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലേ
ക്ക് എത്തിനോക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം മാത്രം
നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു എന്നും തന്നിലേക്ക് ഒ
തുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജയേശ്വരൻ,
എന്നെ ലൈങ്കാരവസ്ത്രവായിമാത്രമേ ക
ണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഭാര്യമാർ എന്നും ഭർത്താക്ക
ന്മാർക്ക് ലൈങ്കാരം മാത്രമാണല്ലോ!

എന്റെ നിങ്ങളുടെപെട്ട നിലലോചന
ങ്ങളിൽ എന്റെ എല്ലാമായ വിജയേശ്വരൻ
ഒരീണമായിത്തീർന്നെന്ന് ഞാൻ ഇപ്പോ
ഴും വ്യഥാ മോഹിക്കുന്നു. ശ്മശാനത്തിലെ
ത്തൂണുവരെ ആ മോഹമായിരിക്കും എ
ന്റെ സമ്പത്തു്: വിജയേശ്വരന്റെ കരളി
ലെ പാതവക്കിൻ ഞാനറിയാത്ത ആ
പെൺകുട്ടിയുടെ കാലടി സ്വരംകേട്ട ദി
വസം ഞെടലോടെ ഞാനോർക്കുന്നു. നല്ല
നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രിയായിരുന്നതു്. നേ
രിയ ജനൽക്കുളിരിയുടെ നിലാവരിച്ചിറ
ങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു ചാലുകസാലയിൽ എ
ല്ലാം മറന്നു് സ്വഗന്ധിന്റെ പുകച്ചുരുളു
കളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു എന്ന് എ
ന്നെ വിശ്വസിച്ചിട്ടു ആ രാത്രി. കൊതുക്
വസ്തുക്കൾ കാണുന്ന കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോ
ലെ മരറൊരു കസാലയിലിരുന്നു് ഞാൻ
എന്റെ വിജയേശ്വരനെ കാണുകയായിരുന്നു.

"മിനു ഒരു വിശ്വീകൃി ഒഴിക്കൂ..."

ഒരിക്കലും ഒന്നിലും എതിർത്തു പറയാ
നോ പ്രവർത്തിക്കാനോ കഴിവില്ലാത്തവളാ

യ ഞാൻ ഗ്ലാസ്സിൽ വിശ്വീ പകർന്നു.
ഗ്ലാസ്സുകൾ പല പ്രാവശ്യം വീണ്ടും നി
റയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹമതു് ശൂന്യമാക്കുകയും
ചെയ്തു. മധുവീധുവിന്റെ മാടകമായ ആ
രാത്രിയിൽ നാലുമണി്ക്കുരോളം ഞങ്ങൾ
അപരിചിതരായി അന്യോന്യം നോക്കി
യിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ
ഒരു ഭാര്യയും വിശ്വസിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ
എനിക്കതു് വിശ്വസിക്കുക മാത്രമല്ലേ തര
മുള്ളൂ. രണ്ടു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമിത
മായ സ്നേഹത്തോടെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:
"മിനു എന്റെ ബുക്ക്ഷെൽഫിൽനി
ന്നും ആൻറിമെമ്മയെഴുത്ത് എന്നാണെഴു
ത്തതു്?"

വിജയേശ്വരന്റെ അതിരില്ലാത്ത ഈ സ്നേ
ഹമാണ് എന്നെ അലിയിച്ചു കളയുന്നതു്.
എന്നോടു് കൂടുതലായി പെരുമാറിയിരുന്ന
വെങ്കിൾക്കുടി ഞാൻ സംതൃപ്തയായേക്കേ.
കരയാനും ചിരിക്കാനുമാറിയാത്ത ഞാൻ
ആ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ മൃ
ന്നിൽ നിറിപ്പുകയുകയാണ്. ഞാൻ പുക
യുകയാണെന്ന് വിജയേശ്വരനിനോടും. അ
പ്പോഴൊക്കെ കൃത്രിമമായ ചിരിയുടെ ഗർ
ഭഗേഹം തേടിപ്പോകുന്ന അദ്ദേഹത്തിനോ
ടൊത്തു് ഞാനി പരന്നോന്മസം എങ്ങ
നെ ചിലവഴിച്ചുവെന്നറിയില്ലപ്പോഴും വി
ശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല.

"മിനു എന്റെ ചോദ്യം ചോദ്യമായി
ത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നതു് എനിക്കിഷ്ട
മല്ല."

ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി. ആ നടുക്കും ഞാൻ
പ്രതിഷ്ഠിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. എന്തുത്ത
രം പറയണമെന്നാലോചിച്ചിരുന്ന സമ
യമിത്രയും ആ നടുക്കത്തിന്റെ അടുത്താസം
എന്നെ പ്പുറുക്കുന്നിരുന്നു.

"ഇനലെ ഉച്ചയ്ക്കു്."

ഞാൻ കരയാതിരിക്കാൻ ശ്രമപ്പെട്ടുകൊ
ണ്ടാണ് മഴപടി പറഞ്ഞതു്. ഉത്തരം കേ
ട്ടിരിക്കുന്ന വിജയേശ്വരൻ മധുരമായി ചിരി
ക്കാൻ ഗേഹിമപ്രയാഗം ചെയ്യുന്നതു്
ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

"എന്നിട്ടു വായിച്ചുവോ?" സ്നേഹം
കൊടുത്തു് വീർപ്പുരുട്ടിച്ചുകൊല്ലുന്ന മനു
ഷ്യൻ. ഞാനിമനുഷ്യനോടൊത്താണല്ലോ
കഴിയുന്നതെന്ന സത്യമോൽപ്പോൾ വി
ണ്ടു നടുങ്ങിപ്പോയി.

"വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു."

എനിക്കെ പിടുന്നെന്നോ ശക്തികിട്ടി.
ആ ശക്തി ചോന്നുപോകുന്നതിനുമുമ്പ്
ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"വേരുകൾ ഇതുവരെ ഞാൻ കണ്ടില്ല
ല്ലോ. ഉല്ലാത്ത വേരുകൾക്കുണ്ടെന്ന നശി
ച്ചുപോകും."

"മിനു നി എന്റെ ഭാര്യയാണ്.
ഞാൻ സ്നേഹിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും
ചെയ്യുന്ന എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ, നി
നക്കെന്നെ മനസ്സിലാവാൻ എന്തെ ഇതു

"ആ ശ്രമം നമ്മുടെദാമ്പത്യജീവിതത്തി
ന്റെ വേരുകളെ ചിലപ്പോൾ നശിപ്പി
ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു."

യു: മെവകുന്നു?

“എന്നെ സ്നേഹംകൊണ്ട് വിർപ്പുദി
ക്കാതിരിട്ടു. എന്നെ വെറുക്കാൻ ശ്രമി
ക്കൂ. അപ്പോഴേ നമുക്ക് അകലങ്ങളിൽ
നിന്നും അടുത്തേക്ക് വരാനുവരൂ.”

ഞാൻ എങ്ങലടിച്ചു. എന്റെ കണ്ണു
കൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അദ്ദേഹം എന്റെ
കണ്ണനീരൊപ്പി. ഞാനത്ഭയപ്പെട്ടു. പതി
നൊന്നുമാസത്തെ ലാഭമായി എന്റെ ക
ണ്ണിന്ദേഹം ഒപ്പിയെടുക്കുന്നു. എന്റെ
മനസ്സിലൊഴുകുന്ന കണ്ണനീരൊപ്പിയെടു
ക്കാൻ ഉള്ള സന്തസ്സ് എന്നാണദ്ദേഹത്തി
ലുണ്ടാവുക? അതിനുള്ള ഭാഗ്യം എനി
ക്കുണ്ടാകുമോ?

“ആൻറിമെമ്മയെഴുതിയിരുന്ന ആ
ചുക്കന കടലാസ് നീതന്നെ സൂക്ഷിച്ചോ
ളൂ. നാം രണ്ടുപേരും തകർന്നുപോയേക്കാ
വുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഭാവിയുണ്ടാക്കു
ന്നുവെങ്കിൽ ആ കടലാസ്സിനു നമ്മെ രക്ഷി
ക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും—” ഈ വലിയ മനു
ഷ്യന്റെ വലിയമനസ്സിനു മുന്നിൽ ഞാൻ
മെണ്ണമാത്രമായി മാറുകയായി. വയ്യ.
ഈ മനസ്സിന്റെ വിശാലതയിൽ ഒരിട
ത്തും എനിക്ക് മെത്താണിയില്ല. ഞാൻ
എന്റെ വിജയത്തേന്റെ മുന്നിൽ എന്നും
തോറ്റു പിന്മാറിയിട്ടേയുള്ളൂ. എന്നെങ്കി
ലും അദ്ദേഹം തോൽക്കാമെന്നല്ലെന്നതിനി
ഷ്ടമേ എനിക്കു മോചനമുള്ളൂ.

വിണ്ടും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സുകൾ അകല
ങ്ങളിലെവിടെയോ കേട്ട ഒരു തേങ്ങലി
ന്റെ പിറകേ അലഞ്ഞുനടന്നു. കാറ്റിൽ
അലസമായി ഒഴുകുന്ന കരിയിലകളുടെ മ
യമില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്റെ
മനസ്സിന്റെ അഴങ്ങാത്ത അവിശ്വസ
നീയമായ സംഗീതം ലയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമി
ച്ചു. ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെടുന്നുവെന്നു
കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ വിജയേട്ടനിലേക്ക്
കുറേക്കൂടി ചെന്നിരുന്നു.

“എന്റെ വിജയേട്ട. ഒഴുകിനേതിരേ
നിന്നിയാൽ മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു.
പക്ഷേ, വിജയേട്ടൻ എന്നും ഒഴുകിനെ
നോക്കി, അതിന്റെ ശക്തിയെന്നോക്കി
പരിഹസിച്ച് കരയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുക
യായിരുന്നില്ലേ?”

“ശരിയാണ് മിനു. ഒഴുകിനേതിരേ
നിന്നാൻ ആദ്യകാലംമുതൽ ഞാൻ പഠി
ച്ചിയിരുന്നവെങ്കിൽ ഈ പുണ്യല

മലയാളനാട്

വാരിക

വരിസംഖ്യാനിരക്കു്

ഒരുവർഷത്തേക്കു് 40-00രൂ.

ആറുമാസത്തേക്കു് 20-00രൂ.

ഒറ്റപ്രതി 00-75സ.

വിദേശങ്ങളിൽ അയക്കുന്നതിനു് വ

രിസംഖ്യാനിരക്കിൽനിന്നും പോ

സ്റ്റേജ് കൂട്ടുകയായിരിക്കുന്നതാണു്.

—മാനേജർ.

ബാധമായ ദുഃഖം ഏകദേശം സന്തോഷമാകു
യിരുന്നില്ല.”

ആകാശം ചുവന്നു തുടങ്ങുന്നു. ഞങ്ങളു
ടെ മുഖങ്ങളും. റബ്ബർമെമ്മയെഴുതിയ ചുവ
ക്കുന്നു. മണ്ണും കല്ലും പാറയും കരിയിലക
ളും എല്ലാമെല്ലാം ചുവക്കുന്നു. ആൻറിമെ
മ്മയെഴുതിയിരുന്ന ചുവന്ന കടലാസി
ന്റെ കടുത്ത ചുവപ്പ് ഈ ചുവപ്പിനെ
മുഴുവൻ വിഴുങ്ങിയതുപോലെ, എനിക്കു
തോന്നി. ആ ചുവപ്പുക ലാസിന്റെ ഭം
ഗിയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ രക്ഷസരൂപം
കൈക്കൊണ്ടു് എന്റെ മുന്നിൽ അട്ടുവാ
സം മുഴുകി. ഞാൻ ഭയന്നു വന്നു. “വി
ജയേട്ടാ എനിക്കു വയ്യ. എന്നെ താങ്ങി
ക്കൊളു—” അദ്ദേഹം എന്നെ മാറാടണ
ച്ചു. ആ വിരിഞ്ഞ മാറിൽ എല്ലാം മറ
ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് മയങ്ങുമ്പോൾ
ഒരു തേങ്ങൽ കേട്ടു. വിജയേട്ടന്റെ മന
സ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിലെവിടെയോനിന്നു്
തൂമ്പുപോലെ പരീശ്വരായ ഒരു
പെൺകുട്ടിയുടെ ഗർഗർജ്ജനത്തിലേക്കു
പോയ ശബ്ദം. അത്യന്തമായിരുന്ന ആ
വാക്കുകൾ “സത്യത്തിൽ ഞാനൊരു ശി
ലയാണ് ഫലിപ്പിക്കാൻ ഒരു ശിഖ. അതി
ന്റെ മനസ്സു കണ്ടെത്താതെനിന്നു് അങ്ങു്
ശ്രമിച്ചു. എന്നെ വിട്ടേക്കൂ. ഞാൻ
പോകട്ടെ. ഞാൻ മയങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ ആ
മയക്കത്തിലും അങ്ങന്റെ സാക്ഷാത്ക്കി
ക്കും. അതുമാത്രം സത്യമെന്നു് കരുതൂ.”

(തുടരും)

ഉമ്മർ, ലക്ഷ്മി, സുധീർ. മിസ്സി എന്ന ചിത്രത്തിൽ

(8 - ൽ നിന്നും തുടർച്ച)
വ്വിയം ഫിലോസഫിത്തറവാട്ടിൽ നിന്നു്
ഭാഗം പററി പാർത്തു വ്യക്തിത്വം ആർ
ജ്ഞിച്ചവരാണ് പഠത്തുകൊള്ളട്ടേ-
താവട്ടിലേക്ക് ഒന്നു മടങ്ങിച്ചെന്നു കടി
യിരിക്കാൻ ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശം
ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു ജീവന്റെ ഉല്ല
സ്സായും, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉല്ലസ്സായും
ഒരേ ഒരു അന്വേഷണത്തിന്റെ രണ്ടു ഘ
ട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു വസ്തുത സ്മരണി
യം. അതായതു് ഫിസിക്സും ബയോള
ജിയും ഒരേ ഒരു അന്വേഷണത്തിന്റെ
രണ്ടു തലങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു് വ്യക്തം.
ഒരു ശത ബൃത്തിനുവുമു പുറമെ
സാധ്യതപോലും ചിന്തനീയമായിരുന്നി
ല്ല. വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകൾ എല്ലാം
രെന്നു മഹത്തായ ഒരു ഉദ്ഗ്രഥനപ്രക്രി
യയിലൂടെ ഒന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുക
യാണു്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്ത്വചിന്ത
യുടെയും അത്യാധുനികരോ, അത്യന്താധു
നികരോ ആയ ആശയങ്ങളുമായി പരിച
യപ്പെടുവൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഈ വ

സ്തുത നിഷ്പ്രയാസം ബോദ്ധ്യമാകും.
ഈ ഉദ്ഗ്രഥനപ്രക്രിയയ്ക്ക് ഫ്രെഡറിഷ്
ന്റെയും യൂങ്ന്റെയും മാനസികാപഗ്ര
ഥനം നൽകിയ സംഭാവനയും കുറച്ചൊ
ന്നുമല്ലല്ലോ. മൊത്തം ഫലമാകട്ടെ. കഴി
ഞ്ഞ പല നൂറ്റാണ്ടുകളായി മനുഷ്യന്റെ
കാഴ്ചശക്തിയെ പൊതുവേയും, സാഹി
ത്യകാരന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ പ്രത്യേകി
ച്ചും; സങ്കല്പനശക്തിയെക്കൊണ്ടിരുന്ന വി
ഭാഗീയ വിജ്ഞാന രേഖലകൾ, ഇന്നു
അനിവാര്യമായി എന്തെന്നു പറയട്ടെ,
പരസ്പരം പരസ്പരം ഉള്ളെന്നായിട്ടുണ്ടു്; അതി
ദ്വാരം ഒന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാ
ണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യന്റെ കാഴ്ച
ശക്തിയും അനുകൂലം വർദ്ധിക്കയും കാഴ്ച
പ്പാടി കിട്ടുന്ന ദൃശ്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി
വിപുലതയായി വേർതിരിയും ചെയ്തുകൊ
ണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

(തുടരും)